Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (piata komora)

z 26. októbra 2017 *

„Hospodárska súťaž – Koncentrácie – Rozhodnutie o uložení pokuty za uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením a povolením – Článok 4 ods. 1, článok 7 ods. 1 a 2 a článok 14 nariadenia (ES) č. 139/2004 – Nedbanlivosť – Zásada *ne bis in idem* – Závažnosť porušenia – Výška pokuty“

Vo veci T-704/14,

Marine Harvest ASA, so sídlom v Bergene (Nórsko), v zastúpení: R. Subiotto, QC,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: M. Farley, C. Giolito a F. Jimeno Fernández, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorej predmetom je návrh na základe článku 263 ZFEÚ na zrušenie rozhodnutia Komisie C(2014) 5089 final z 23. júla 2014 o uložení pokuty za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004 (vec COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol) a subsidiárne na zrušenie alebo zníženie pokuty uloženej žalobkyni,

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora),

v zložení: predseda komory A. Dittrich (spravodajca), sudcovia J. Schwarcz a V. Tomljenović,

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 15. septembra 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

I. Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Žalobkyňa, Marine Harvest ASA, je spoločnosťou založenou podľa nórskeho práva zapísanou na burze v Osle (Nórsko) a na burze v New Yorku (Spojené štáty), ktorá sa zaoberá chovom a prvotným spracovaním lososa v Kanade, Chile, Škótsku, na Faerských ostrovoch, v Írsku a Nórsku, ako aj chovom

* Jazyk konania: angličtina.

a prvotným spracovaním halibuta svetlého v Nórsku. Žalobkyňa vykonáva tiež druhotné spracovanie v Belgicku, Chile, Spojených štátoch, Francúzsku, Írsku, Japonsku, Nórsku, Holandsku, Poľsku a Českej republike.

A. Nadobudnutie spoločnosti Morpol žalobkyňou

2 Dňa 14. decembra 2012 žalobkyňa uzatvorila so spoločnosťami Friendmall Ltd a Bazmonta Holding Ltd zmluvu o kúpe akcií („Share Purchase Agreement“, ďalej len „SPA“) týkajúcu sa prevodu akcií, ktoré tieto spoločnosti vlastnili v imaní spoločnosti Morpol ASA.

3 Spoločnosť Morpol je nórskym výrobcom a spracovateľom lososa. Táto spoločnosť produkuje chovného lososa a ponúka široký sortiment výrobkov z lososa s pridanou hodnotou. Chová a prvotne spracováva lososa v Škótsku a Nórsku. Vykonáva tiež druhotné spracovanie v Poľsku, Spojenom kráľovstve a Vietname. Predtým, ako ju kúpila žalobkyňa, bola spoločnosť Morpol zapísaná na burze v Osle.

4 Spoločnosti Friendmall a Bazmonta Holding boli súkromnými spoločnosťami s ručením obmedzeným, ktoré boli založené a zaregistrované na Cypre. Obe spoločnosti ovládala jediná osoba, pán M., ktorý je zakladateľom a bývalým generálnym riaditeľom spoločnosti Morpol.

5 Prostredníctvom SPA získala žalobkyňa podiel v spoločnosti Morpol vo výške približne 48,5 % imania spoločnosti Morpol. K dokončeniu tejto kúpy (ďalej len „kúpa z decembra 2012“) došlo 18. decembra 2012.

6 Žalobkyňa 17. decembra 2012 prostredníctvom burzového komuniké oznámila, že vyhlási verejnú ponuku na kúpu zvyšných akcií spoločnosti Morpol. Dňa 15. januára 2013 žalobkyňa v súlade s nórskym zákonom o obchodovaní s cennými papiermi predložila takú povinnú verejnú ponuku na kúpu zvyšných akcií spoločnosti Morpol, ktorá predstavovala 51,5 % akcií spoločnosti. Podľa ustanovení nórskeho zákona je kupujúci viac ako jednej tretiny akcií spoločnosti kótovanej na burze povinný predložiť ponuku na zvyšné akcie tejto spoločnosti.

7 Dňa 23. januára 2013 správna rada spoločnosti Morpol vymenovala nového generálneho riaditeľa namiesto pána M., ktorý sa medzičasom vzdal funkcie s účinnosťou od 1. marca 2013 v rámci záväzku, ktorý bol na tento účel zahrnutý do SPA.

8 Po vysporiadaní a vykonaní verejnej ponuky na kúpu 12. marca 2013 vlastnila žalobkyňa spolu 87,1 % akcií spoločnosti Morpol. Žalobkyňa teda prostredníctvom verejnej ponuky na kúpu kúpila akcie predstavujúce približne 38,6 % imania spoločnosti Morpol, okrem akcií predstavujúcich 48,5 % imania spoločnosti Morpol, ktoré už získala na základe kúpy z decembra 2012.

9 Kúpa zvyšných akcií spoločnosti Morpol sa uskutočnila 12. novembra 2013. Dňa 15. novembra 2013 mimoriadne valné zhromaždenie rozhodlo o podaní žiadosti o vylúčenie akcií z kótovania na burze v Osle, o znížení počtu členov správnej rady a o zrušení menovacieho výboru. Dňa 28. novembra 2013 spoločnosť Morpol už nebola kótovaná na burze v Osle.

B. Fáza pred oznámením

10 Žalobkyňa 21. decembra 2012 zaslala Európskej komisii žiadosť o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej spisu týkajúceho sa získania výlučnej kontroly nad spoločnosťou Morpol. Žalobkyňa v tejto žiadosti oznámila Komisii, že kúpa z decembra 2012 bola dokončená a že do prijatia rozhodnutia Komisie nebude vykonávať svoje hlasovacie práva.

11 Komisia požiadala žalobkyňu o uskutočnenie telekonferencie, ktorá sa konala 25. januára 2013. Počas telekonferencie Komisia požiadala o informácie týkajúce sa štruktúry transakcie a o vysvetlenia v súvislosti s tým, či už kúpa z decembra 2012 mohla žalobkyni poskytnúť kontrolu nad spoločnosťou Morpol.

12 Komisia 12. februára 2013 zaslala žalobkyni žiadosť o informácie týkajúce sa prípadného získania faktickej kontroly nad spoločnosťou Morpol v dôsledku kúpy z decembra 2012. Komisia tiež požiadala o predloženie programu a zápisnice z valných zhromaždení spoločnosti Morpol a zo stretnutí správnej rady spoločnosti Morpol za posledné tri roky. Žalobkyňa na túto žiadosť čiastočne odpovedala 19. februára 2013 a úplnú odpoveď na túto žiadosť poskytla 25. februára 2013.

13 Dňa 5. marca 2013 žalobkyňa predložila prvý návrh tlačiva oznámenia, aké je uvedené v prílohe I nariadenia Komisie č. 802/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 133, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40) (ďalej len „prvý návrh tlačiva CO“). Prvý návrh tlačiva CO sa týkal hlavne celkového trhu, ktorý zahŕňal chov, ako aj prvotné a druhotné spracovanie lososa bez ohľadu na jeho pôvod.

14 Dňa 14. marca 2013 zaslala Komisia žalobkyni žiadosť o doplňujúce informácie týkajúce sa prvého návrhu tlačiva CO. Žalobkyňa odpovedala na túto žiadosť o informácie 16. apríla 2013. Komisia sa domnievala, že táto odpoveď nebola úplná, a poslala ďalšie žiadosti o informácie 3. mája, 14. júna a 10. júla 2013. Žalobkyňa odpovedala na tieto žiadosti 6. júna, 3. a 26. júla 2013.

C. Oznámenie a rozhodnutie o povolení koncentrácie s výhradou dodržania určitých záväzkov

15 Dňa 9. augusta 2013 bola transakcia oficiálne oznámená Komisii.

16 Komisia počas hodnotiaceho stretnutia, ktoré sa uskutočnilo 3. septembra 2013, informovala žalobkyňu a spoločnosť Morpol o tom, že má vážne pochybnosti o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom, pokiaľ ide o potenciálny trh so škótskym lososom.

17 Žalobkyňa 9. septembra 2013 s cieľom odstrániť vážne pochybnosti Komisie navrhla záväzky v súlade s článkom 6 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 139/2004 z 20. januára 2004 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 24, 2004, s. 1; Mim. vyd. 08/003, s. 40). Komisia tieto počiatočné záväzky podrobila prieskumu trhu. Po určitých zmenách a doplneniach bol 25. septembra 2013 predložený súbor konečných záväzkov. Žalobkyňa sa zaviazala postúpiť približne tri štvrtiny z kapacity na chov škótskeho lososa, ktorá sa medzi účastníkmi koncentrácie prekrývala, čím odstránila vážne pochybnosti Komisie.

18 Dňa 30. septembra 2013 Komisia v súlade s článkom 6 ods. 1 písm. b) a ods. 2 nariadenia č. 139/2004 prijala rozhodnutie C(2013) 6449 (vec COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol) (ďalej len „rozhodnutie o povolení“) o povolení koncentrácie s výhradou, že budú v celom rozsahu dodržané navrhnuté záväzky.

19 Komisia v rozhodnutí o povolení konštatovala, že už kúpa z decembra 2012 poskytla žalobkyni faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol. Komisia tvrdila, že nemožno vylúčiť porušenie povinnosti *statu quo* stanovenej v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 ods. 1 uvedeného nariadenia. Taktiež uviedla, že v rámci iného konania môže preskúmať, či je potrebné uplatniť sankciu podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

D. Napadnuté rozhodnutie a konanie, v ktorom bolo prijaté

20 Komisia v liste z 30. januára 2014 informovala žalobkyňu, že prebieha vyšetrovanie týkajúce sa prípadných porušení článku 7 ods. 1 a článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

21 Komisia 31. marca 2014 zaslala žalobkyni oznámenie o výhradách v súlade s článkom 18 nariadenia č. 139/2004 (ďalej len „oznámenie o výhradách“). Komisia v oznámení o výhradách dospela k predbežnému záveru, že žalobkyňa úmyselne, alebo prinajmenšom z nedbanlivosti, porušila článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

22 Žalobkyňa poskytla svoju odpoveď na oznámenie o výhradách 30. apríla 2014. Dňa 6. mája 2014 uviedla žalobkyňa na pojednávaní tvrdenia, ktoré sú uvedené v jej odpovedi. Dňa 7. júla 2014 sa konalo zasadnutie poradného výboru pre koncentrácie medzi podnikmi.

23 Dňa 23. júla 2014 prijala Komisia rozhodnutie C(2014) 5089 final o uložení pokuty za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (vec COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol) (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

24 Prvé tri články výrokovej časti napadnutého rozhodnutia znejú takto:

„*Článok 1*

[Žalobkyňa] tým, že uskutočnila koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo počas obdobia od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013 pred tým, ako bola oznámená a vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom, porušila článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004.

Článok 2

[Žalobkyni] sa ukladá pokuta vo výške 10 000 000 eur za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004 uvedené v článku 1.

Článok 3

[Žalobkyni] sa ukladá pokuta vo výške 10 000 000 eur za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia (ES) č. 139/2004 uvedené v článku 1.“

25 Komisia v napadnutom rozhodnutí po prvé konštatovala, že žalobkyňa získala faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol po dokončení kúpy z decembra 2012, keďže žalobkyňa mala takmer istotu, že na valných zhromaždeniach dosiahne väčšinu vzhľadom na výšku jej podielu (48,5 %) a mieru prítomnosti ostatných akcionárov na valných zhromaždeniach počas predchádzajúcich rokov.

26 Komisia ďalej konštatovala, že na kúpu z decembra 2012 sa nevzťahuje výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. V tejto súvislosti uviedla, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa vzťahuje iba na verejné ponuky na kúpu alebo výmenu alebo na transakcie, na základe ktorých sa kontrola v zmysle článku 3 nariadenia č. 139/2004 získa „od rôznych predávajúcich“ na základe viacerých transakcií s cennými papiermi. V prejednávanej veci bol podľa Komisie kontrolný podiel získaný od jediného predávajúceho, a to pána M., prostredníctvom spoločností Friendmall a Bazmonta Holding na základe kúpy z decembra 2012.

27 Článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa podľa Komisie nevzťahuje na situácie, keď dôjde ku kúpe významného množstva akcií od jediného predávajúceho a keď možno na základe hlasovaní na predchádzajúcich riadnych a mimoriadnych valných zhromaždeniach ľahko preukázať, že toto množstvo akcií poskytuje faktickú výlučnú kontrolu nad cieľovou spoločnosťou.

28 Komisia okrem toho poukázala na to, že kúpa z decembra 2012, ktorá bola dokončená 18. decembra 2012, nebola súčasťou verejnej ponuky na kúpu, ktorá sa uskutočnila od 15. januára do 26. februára 2013. Komisia konštatovala, že skutočnosť, že kúpa z decembra 2012 mohla mať za následok povinnosť žalobkyne vyhlásiť verejnú ponuku na kúpu zvyšných akcií spoločnosti Morpol, nie je relevantná, keďže faktická kontrola sa už získala prostredníctvom jediného predávajúceho.

29 Komisia sa ďalej domnievala, že odkazy žalobkyne na právne zdroje, podľa ktorých „viaceré jednotné etapy“ sa považujú za jedinú koncentráciu, pokiaľ sú tieto etapy právne alebo fakticky podmienené, sa zdajú zavádzajúce. Komisia zdôraznila, že žalobkyňa získala kontrolu nad spoločnosťou Morpol na základe jediného nákupu 48,5 % akcií spoločnosti Morpol, a nie na základe viacerých čiastočných transakcií týkajúcich sa častí aktív, ktoré by v konečnom dôsledku tvorili jediný hospodársky subjekt.

30 Komisia uviedla, že podľa článku 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 treba pri stanovení výšky pokuty zohľadniť povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia.

31 Komisia konštatovala, že každé porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je vzhľadom na svoju povahu závažným porušením.

32 Komisia v rámci posúdenia závažnosti porušenia zohľadnila skutočnosť, že žalobkyňa sa podľa nej dopustila porušenia z nedbanlivosti, že predmetná koncentrácia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, ako aj skutočnosť, že sa prejednávali skoršie veci týkajúce sa procesných porušení žalobkyne, ako aj ďalších spoločností.

33 Pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia, Komisia uviedla, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je jednorazovým porušením a že v danom prípade k nemu došlo 18. decembra 2012, teda v deň uskutočnenia koncentrácie. Komisia okrem toho konštatovala, že porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je pokračujúcim porušením a že v danom prípade trvalo od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013, teda odo dňa uskutočnenia kúpy z decembra 2012 do dňa jej povolenia. Dĺžka trvania deviatich mesiacov a dvanástich dní bola podľa Komisie obzvlášť dlhá.

34 Komisia zohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že žalobkyňa nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol a počas konania o kontrole koncentrácie ju spravovala ako subjekt oddelený od žalobkyne.

35 Komisia zohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť taktiež skutočnosť, že žalobkyňa podala žiadosť o vymenovanie skupiny niekoľko dní po dokončení kúpy z decembra 2012.

36 Komisia naproti tomu nezistila, že by existovali priťažujúce okolnosti.

37 Komisia konštatovala, že v prípade podniku veľkosti žalobkyne musí byť výška sankcie významná, aby mala odradzujúci účinok. To platí tým viac v prípade, keď predmetná koncentrácia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom.

II. Konanie a návrhy účastníkov konania

38 Žalobkyňa návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 3. októbra 2014 podala žalobu, na základe ktorej sa začalo toto konanie.

39 Samostatným podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu v ten istý deň žalobkyňa v súlade s článkom 76a Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu z 2. mája 1991 požiadala Všeobecný súd, aby prejednal vec v skrátenom súdnom konaní. Komisia listom zo 17. októbra 2014 predložila svoje pripomienky k tejto žiadosti. Rozhodnutím z 23. októbra 2014 Všeobecný súd zamietol žiadosť o prejednanie veci v skrátenom konaní.

40 Všeobecný súd na základe správy sudcu spravodajcu rozhodol o otvorení ústnej časti konania. Všeobecný súd v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania upravených v článku 89 jeho rokovacieho poriadku položil účastníkom konania písomné otázky a požiadal Komisiu o predloženie určitých dokumentov. Účastníci konania odpovedali na písomné otázky a Komisia predložila požadované dokumenty.

41 Žalobkyňa navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zrušil napadnuté rozhodnutie,

– subsidiárne zrušil pokuty uložené žalobkyni na základe napadnutého rozhodnutia,

– ďalej subsidiárne podstatne znížil pokuty uložené žalobkyni na základe napadnutého rozhodnutia,

– v každom prípade uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania,

– prijal akékoľvek ďalšie opatrenia, ktoré považuje za vhodné.

42 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:

– zamietol žalobu v celom rozsahu,

– uložil žalobkyni povinnosť nahradiť trovy konania.

III. Právny stav

43 Žalobkyňa uvádza na podporu žaloby päť žalobných dôvodov. Prvý žalobný dôvod je založený na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom bola v napadnutom rozhodnutí zamietnutá uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Druhý žalobný dôvod je založený na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom sa v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že žalobkyňa sa dopustila nedbanlivosti. Tretí žalobný dôvod je založený na porušení všeobecnej zásady *ne bis in idem*. Štvrtý žalobný dôvod je založený na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ku ktorému došlo pri uložení pokút žalobkyni. Napokon piaty žalobný dôvod je založený na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení a na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokút.

A. O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom bola v napadnutom rozhodnutí zamietnutá uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004

44 Prvý žalobný dôvod sa skladá zo štyroch častí. Prvá časť je založená na tom, že napadnuté rozhodnutie je z právneho a skutkového hľadiska nesprávne v rozsahu, v akom je v ňom zamietnutý pojem jedinej koncentrácie v rámci výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Druhá časť je založená na nesprávnom výklade znenia článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 z právneho a skutkového hľadiska. Tretia časť je založená na nesprávnom výklade zmyslu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Napokon štvrtá časť je založená na tom, že žalobkyňa postupovala v súlade s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

45 V prejednávanej veci je potrebné preskúmať spoločne prvé tri časti prvého žalobného dôvodu, ktoré sa všetky týkajú otázky výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

1. O prvých troch častiach prvého žalobného dôvodu

a) Úvodné pripomienky

46 Po prvé je potrebné pripomenúť, že článok 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 stanovuje:

„Komisia môže rozhodnutím uložiť osobám uvedeným v článku 3 ods. 1 písm. b) alebo účastníkom koncentrácie pokuty až do výšky 10 % celkového obratu podniku v zmysle článku 5, ak úmyselne alebo z nedbalosti:

a) neoznámia koncentráciu v súlade s článkom 4 alebo 22 ods. 3 pred jej uskutočnením, pokiaľ by na to neboli výslovne oprávnené podľa článku 7 ods. 2 alebo rozhodnutím prijatým podľa článku 7 ods. 3;

b) vykonajú koncentráciu v rozpore s článkom 7.“

47 Podľa článku 4 ods. 1 prvého pododseku nariadenia č. 139/2004 „[k]oncentrácie s významom pre celé spoločenstvo definované v tomto nariadení sa oznámia Komisii pred ich uskutočnením a po uzatvorení zmluvy, uskutočnení verejnej ponuky alebo nadobudnutí kontrolného podielu“.

48 Podľa článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia „[k]oncentrácia s významom pre celé Spoločenstvo… sa nevykoná pred jej oznámením alebo kým nie je vyhlásená za zlučiteľnú s [vnútorným] trhom rozhodnutím podľa článku 6 ods. 1 písm. b), článku 8 ods. 1 alebo článku 8 ods. 2, alebo na základe predpokladu podľa článku 10 ods. 6“.

49 Okrem toho podľa článku 3 ods. 1 nariadenia č. 139/2004:

„1. Za vznik koncentrácie sa považuje, ak je trvalá zmena kontroly spôsobená:

…

b) získaním priamej alebo nepriamej kontroly nad celým alebo nad časťami jedného alebo viacerých ďalších podnikov jednou alebo viacerými osobami, ktoré už kontrolujú najmenej jeden podnik, alebo jedným alebo viacerými podnikmi, či už kúpou cenných papierov alebo aktív, zmluvne alebo iným spôsobom.“

50 Napokon podľa článku 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 „[k]ontrola pozostáva z práv, zmlúv alebo akýchkoľvek iných prostriedkov, ktoré samostatne alebo spoločne a vzhľadom na príslušné skutočnosti alebo právne predpisy dávajú možnosť vykonávať rozhodujúci vplyv nad podnikom“.

51 V prejednávanej veci treba na úvod konštatovať, že na základe kúpy z decembra 2012 žalobkyňa získala podiel v spoločnosti Morpol vo výške okolo 48,5 % imania spoločnosti Morpol.

52 Ako Komisia konštatovala v bode 55 napadnutého rozhodnutia bez toho, aby to žalobkyňa spochybnila, v čase kúpy z decembra 2012 bola Morpol nórskou akciovou spoločnosťou a z tohto dôvodu boli hlasovacie práva pridelené podľa zásady „jedna akcia oprávňuje na jeden hlas“. Na prijatie rozhodnutia teda postačovala jednoduchá väčšina akcií prítomných a hlasujúcich na valných zhromaždeniach, okrem niekoľkých prípadov, ktoré si vyžadovali dvojtretinovú kvalifikovanú väčšinu.

53 Komisia okrem toho v bode 57 napadnutého rozhodnutia správne poukázala na to, že menšinového akcionára možno považovať za vykonávajúceho faktickú výlučnú kontrolu najmä vtedy, keď má tento akcionár takmer úplnú istotu, že získa väčšinu na valných zhromaždeniach vzhľadom na výšku svojho

podielu a mieru prítomnosti ostatných akcionárov na valných zhromaždeniach počas predchádzajúcich rokov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, body 45 až 48).

54 Komisia ďalej uviedla, že pán M. mal (prostredníctvom spoločností Friendmall a Bazmonta Holding) vždy jasnú väčšinu hlasov na valných zhromaždeniach a že zvyšok imania spoločnosti Morpol bol veľmi rozdrobený, čo znamená, že zvyšní akcionári neboli schopní vytvoriť blokujúcu menšinu, ktorá by mohla prevážiť nad rozhodovacou právomocou pána M., najmä z dôvodu, že málo z nich sa zúčastnilo valných zhromaždení.

55 Komisia teda dospela k záveru bez toho, aby to žalobkyňa spochybnila, že pred kúpou z decembra 2012 vykonával pán M. faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol prostredníctvom svojich účastí v spoločnostiach Friendmall a Bazmonta Holding.

56 Komisia napokon správne dospela k záveru, že kúpa z decembra 2012 poskytla žalobkyni rovnaké práva a rovnaké možnosti vykonávania rozhodujúceho vplyvu na spoločnosť Morpol, aké mal predtým pán M. prostredníctvom spoločností Friendmall a Bazmonta Holding.

57 Z toho, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že Komisia v bode 68 napadnutého rozhodnutia správne konštatovala, že žalobkyňa získala kontrolu nad spoločnosťou Morpol po dokončení kúpy z decembra 2012.

58 Žalobkyňa opakovane, hoci v iných súvislostiach, zdôrazňuje, že pred povolením koncentrácie Komisiou nevykonávala svoje hlasovacie práva. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že podľa článku 3 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 vyplýva kontrola najmä z práv, ktoré poskytujú „možnosť“ vykonávať rozhodujúci vplyv na činnosť podniku. Rozhodujúcou skutočnosťou je teda získanie tejto kontroly vo formálnom zmysle, a nie skutočný výkon takej kontroly (pozri analogicky rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 189). Skutočnosť, že hlasovacie práva, ktoré mala žalobkyňa, jej poskytovali faktickú kontrolu nad spoločnosťou Morpol, nemožno spochybniť na základe okolnosti, že žalobkyňa svoje hlasovacie práva pred povolením koncentrácie nevykonávala.

59 Ako Komisia uviedla v bodoch 72 a 73 napadnutého rozhodnutia, niektoré články SPA zrejme naznačovali, že žalobkyňa bude vykonávať svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol až po získaní povolenia od orgánov hospodárskej súťaže. SPA však neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by žalobkyni bránilo vo vykonávaní jej hlasovacích práv pred povolením. Žalobkyňa mohla teda vykonávať svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol kedykoľvek po dokončení kúpy z decembra 2012.

60 Žalobkyňa okrem iného v nadväznosti na otázku, ktorú Všeobecný súd položil na pojednávaní, potvrdila, že nespochybňuje, že získanie podielu 48,5 % v spoločnosti Morpol jej poskytlo kontrolu nad spoločnosťou Morpol v zmysle nariadenia č. 139/2004.

61 Ako Komisia poukázala v bodoch 8, 13 a 66 napadnutého rozhodnutia, k dokončeniu kúpy z decembra 2012 došlo 18. decembra 2012. Žalobkyňa v bode 13 žaloby priznáva, že 18. decembra 2012 bola SPA dokončená a akcie, ktoré vlastnil pán M. v spoločnosti Morpol, boli prevedené na žalobkyňu.

62 Žalobkyňa nespochybňuje skutočnosť, že predmetná koncentrácia bola koncentráciou, ktorá má význam pre celé Spoločenstvo.

63 Keďže žalobkyňa získala kontrolu nad spoločnosťou Morpol na základe kúpy z decembra 2012, podľa článku 4 ods. 1 prvého pododseku a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 mala v podstate oznámiť túto koncentráciu Komisii pred jej uskutočnením a nemala ju uskutočniť predtým, ako ju Komisia vyhlásila za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

64 Z vyššie uvedených konštatovaní vyplýva, že na účely preskúmania prvých troch častí prvého žalobného dôvodu je relevantnou otázka, či bola výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 uplatniteľná v prejednávanej veci.

b) O uplatniteľnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004

65 Článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 stanovuje:

„Odsek 1 nie je prekážkou vykonania verejnej ponuky alebo viacerých transakcií s cennými papiermi vrátane cenných papierov prevoditeľných na iné cenné papiere obchodovateľné na trhu, akým je napríklad burza cenných papierov, ktorými sa získava kontrola v zmysle článku 3 od rôznych predávajúcich, ak:

a) koncentrácia je bezodkladne oznámená Komisii podľa článku 4;

b) nadobúdateľ nevykonáva hlasovacie práva spojené s týmito cennými papiermi, alebo tak robí iba na udržanie plnej hodnoty týchto investícií na základe výnimky udelenej Komisiou podľa odseku 3.“

66 Článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 stanovuje teda dva prípady: prvý súvisiaci s verejnou ponukou na kúpu alebo výmenu (prvý prípad) a druhý súvisiaci s viacerými transakciami s cennými papiermi (druhý prípad).

67 Žalobkyňa v nadväznosti na otázku položenú v tejto súvislosti na pojednávaní konkrétne uviedla, že svoje úvahy založila na prvom prípade stanovenom v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

1) O skutočnosti, že na predmetnú koncentráciu sa znenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nevzťahuje

68 Je potrebné pripomenúť, že podľa prvého prípadu stanoveného v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 „[o]dsek 1 nie je prekážkou vykonania verejnej ponuky“, pokiaľ je koncentrácia oznámená bezodkladne a nadobúdateľ nevykonáva svoje hlasovacie práva pred povolením koncentrácie.

69 V prejednávanej veci treba uviesť, že Komisia nekonštatovala, že by žalobkyňa porušila článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 tým, že uskutočnila verejnú ponuku na kúpu. Komisia konštatovala, že žalobkyňa porušila článok 7 ods. 1 a článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 kúpou z decembra 2012. Je potrebné pripomenúť, že verejná ponuka na kúpu bola predložená až 15. januára 2013, teda po dokončení kúpy z decembra 2012.

70 Skutočnosť, že podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 odsek 1 toho istého článku nebráni uskutočneniu verejnej ponuky na kúpu, je teda v prejednávanej veci v zásade irelevantná.

71 Prvý prípad uvedený v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 umožňuje za určitých okolností uskutočniť verejnú ponuku pred oznámením a povolením, aj keď táto predstavuje koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo. Toto ustanovenie však podľa svojho znenia neumožňuje uskutočnenie súkromnej kúpy.

72 Treba teda konštatovať, že prvý prípad uvedený v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nie je podľa svojho znenia uplatniteľný v prejednávanej veci.

73 Aj keď žalobkyňa na pojednávaní uviedla, že vychádza z prvého prípadu uvedeného v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, je potrebné uviesť, že na predmetnú koncentráciu sa nevzťahuje ani znenie druhého prípadu uvedeného v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

74 Podľa druhého prípadu uvedeného v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 „[o]dsek 1 nie je prekážkou vykonania… viacerých transakcií s cennými papiermi vrátane cenných papierov prevoditeľných na iné cenné papiere obchodovateľné na trhu, akým je napríklad burza cenných papierov, ktorými sa získava kontrola v zmysle článku 3 od rôznych predávajúcich“, pokiaľ sú splnené určité podmienky.

75 Je potrebné konštatovať, ako uviedla Komisia v bode 101 napadnutého rozhodnutia, že v prejednávanej veci žalobkyňa získala kontrolu nad spoločnosťou Morpol od jediného predávajúceho na základe jedinej transakcie s cennými papiermi, a to kúpy z decembra 2012.

76 Totiž vzhľadom na to, že pán M. v tom čase kontroloval spoločnosti Friendmall a Bazmonta Holding, bol tento pán jediným predávajúcim akcií spoločnosti Morpol.

77 Žalobkyňa v tejto súvislosti na pojednávaní tvrdila, že Komisia sa vo svojom rozhodnutí z 26. februára 2007 (vec LGI/Telenet – COMP/M.4521) (ďalej len „rozhodnutie LGI/Telenet“) nezaoberala otázkou, kto v konečnom dôsledku kontroloval subjekty, ktoré predali akcie spoločnosti Telenet. Tieto subjekty, teda združenia obcí, podľa žalobkyne kontroloval v konečnom dôsledku flámsky región. Žalobkyňa zdôraznila, že Komisia v prejednávanej veci vychádzala z okolnosti, že obe spoločnosti Friendmall a Bazmonta Holding kontroloval pán M., takže žalobkyňa podľa Komisie nezískala kontrolu od rôznych predávajúcich, avšak Komisia sa nezaoberala rovnakou otázkou vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie LGI/Telenet.

78 Po prvé je potrebné uviesť, že Všeobecný súd nie je viazaný rozhodovacou praxou Komisie. Po druhé z tabuľky účasti akcionárov na valných zhromaždeniach uvedenej v bode 59 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že spoločnosť Friendmall mala na všetkých týchto valných zhromaždeniach sama jasnú väčšinu hlasov. Žalobkyňa teda získala faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol už na základe samotnej kúpy akcií, ktoré patrili spoločnosti Friendmall. Okrem toho ako Komisia konštatovala v bode 63 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa v odpovedi na žiadosť Komisie o informácie z 12. februára 2013 uznala, že spoločnosť Morpol sa vzhľadom na akcie zastúpené na ročných a mimoriadnych valných zhromaždeniach ocitla pod výlučnou kontrolou spoločnosti Friendmall. Nie je teda potrebné, aby boli v tomto ohľade podrobne analyzované skutočnosti, na ktorých je založené rozhodnutie LGI/Telenet (pozri bod 77 vyššie).

79 Ako Komisia konštatovala v bode 66 napadnutého rozhodnutia, kúpa z decembra 2012 bola dokončená 18. decembra 2012.

80 Verejná ponuka na kúpu bola predložená až 15. januára 2013, teda v čase, keď už žalobkyňa mala nad spoločnosťou Morpol faktickú výlučnú kontrolu.

81 Aj keď je pravda, že k úplnému odkúpeniu spoločnosti Morpol žalobkyňou došlo vo viacerých etapách a od viacerých predávajúcich, k získaniu kontroly došlo na základe jedinej transakcie a od jediného predávajúceho. Kontrola sa teda nezískala od viacerých predávajúcich ani na základe viacerých transakcií.

82 Z toho vyplýva, že ani druhý prípad uvedený v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nie je podľa jeho znenia uplatniteľný.

83 Treba teda konštatovať, že podľa znenia článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa toto ustanovenie nevzťahuje na kúpu z decembra 2012.

84 Úvahy žalobkyne vychádzajú z existencie jedinej koncentrácie v tom zmysle, že kúpa z decembra 2012 a neskoršia verejná ponuka na kúpu predstavujú jeden celok. Treba teda preskúmať dôvodnosť tejto argumentácie.

2) O argumentácii žalobkyne založenej na údajnej existencii jedinej koncentrácie

i) Úvodné pripomienky

85 Žalobkyňa tvrdí, že napadnuté rozhodnutie opomína základné právne prepojenie a podmienenosť medzi kúpou z decembra 2012 a verejnou ponukou a že odôvodnenie v ňom uvedené je v rozpore s nariadením č. 139/2004, judikatúrou Všeobecného súdu, konsolidovaným oznámením Komisie o právomoci podľa nariadenia č. 139/2004 (Ú. v. ES C 95, 2008, s. 1, ďalej len „konsolidované oznámenie o právomoci“), rozhodovacou praxou Komisie, ako aj praxou v členských štátoch.

86 Komisia mala podľa žalobkyne dospieť k záveru, že kúpa z decembra 2012 a neskoršia verejná ponuka na kúpu predstavujú etapy jedinej koncentrácie.

87 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa na pojednávaní konkrétne uviedla, že svoje úvahy zakladá na prvom prípade uvedenom v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Z toho vyplýva, že žalobkyňa v podstate tvrdí, že kúpa z decembra 2012 – hoci k nej došlo pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu – bola súčasťou tejto ponuky, takže Komisia podľa žalobkyne v podstate konštatovala porušenie, ktoré spočívalo v uskutočnení verejnej ponuky na kúpu, aj keď z prvého prípadu uvedeného tak v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ako aj v článku 7 ods. 1 vyplýva, že toto nariadenie nebráni takému uskutočneniu.

88 Je potrebné preskúmať, či možno kúpu z decembra 2012 a verejnú ponuku na kúpu považovať za jedinú koncentráciu.

89 Po prvé treba spresniť, že pojem „jediná koncentrácia“ nebol uvedený v nariadení Rady (EHS) č. 4064/89 z 21. decembra 1989 o kontrole koncentrácií medzi podnikmi (Ú. v. ES L 395, 1989, s. 1; Mim. vyd. 08/001, s. 31), ktoré predchádzalo nariadeniu č. 139/2004.

90 Komisia vychádzala z konceptu „jedinej koncentrácie“ vo viacerých rozhodnutiach a Súd prvého stupňa tento koncept potvrdil najmä v rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64).

91 Pokiaľ ide o nariadenie č. 139/2004, treba konštatovať, že pojem „jediná koncentrácia“ je uvedený iba v odôvodnení 20, a nie v článkoch tohto nariadenia.

92 Tretia veta odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004 znie takto:

„Taktiež je vhodné, aby sa úzko súvisiace transakcie, ktoré sú uskutočnené za rovnakých podmienok, alebo ktoré majú formu niekoľkých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote, považovali za jedinú koncentráciu.“

93 Komisia v praxi vychádzala z konceptu jedinej koncentrácie v dvoch prípadoch.

94 V bode 44 konsolidovaného oznámenia o právomoci sa v tejto súvislosti uvádza:

„Zásada, že viaceré operácie sa môžu brať na základe uvedených podmienok ako jediná koncentrácia, sa uplatňuje, len ak výsledkom je, že kontrolu nad jedným alebo viacerými podnikmi nadobudne tá istá (tie isté) osoba(-y) alebo podnik(-y). Po prvé to môže byť aktuálne, ak jedna podnikateľská jednotka alebo podnik sú nadobudnuté prostredníctvom viacerých právnych operácií. Po druhé aj nadobudnutie kontroly nad viacerými podnikmi – ktoré by mohli predstavovať koncentrácie samé osebe – môže byť spojené tak, že predstavuje jedinú koncentráciu.“

95 Existujú teda dva prípady, a to po prvé nadobudnutie činnosti alebo individuálneho podniku na základe viacerých právnych operácií a po druhé nadobudnutie kontroly nad viacerými podnikmi, ktoré by mohli predstavovať samostatné koncentrácie.

96 Okrem toho v tretej vete odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004 sú uvedené dve možnosti preukázania existencie jedinej koncentrácie. Transakcie musia úzko súvisieť buď v tom, že sú navzájom podmienené, alebo majú formu viacerých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote.

97 V nadväznosti na otázku, ktorá bola v tomto ohľade položená na pojednávaní, žalobkyňa tvrdila, že vychádza z prvej možnosti uvedenej v tretej vete odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004 týkajúcej sa transakcií, ktoré sú navzájom podmienené, čo bolo zaznamenané v zápisnici z pojednávania.

98 Je teda potrebné preskúmať, či možno v prejednávanej veci preukázať, že ide o jedinú koncentráciu na základe prvej možnosti uvedenej v tretej vete odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004.

99 Predmetná koncentrácia v prejednávanej veci jasne nespadá pod druhý prípad, aký je definovaný v bode 95 vyššie, teda prípad získania kontroly nad viacerými podnikmi.

100 Treba teda preskúmať, či predmetná koncentrácia spadá pod prvý prípad, aký je definovaný v bode 95 vyššie, teda prípad nadobudnutia individuálneho podniku na základe viacerých právnych transakcií.

101 Žalobkyňa má za to, že viaceré právne transakcie predstavujú jedinú koncentráciu, pokiaľ sú tieto transakcie navzájom závislé tak, že jedna by sa neuskutočnila bez ostatných. Žalobkyňa sa v podstate domnieva, že samotná skutočnosť, že viaceré transakcie sú navzájom podmienené, stačí na to, aby sa považovali za súčasť jedinej koncentrácie. Poukazuje teda na to, že Komisia mala konštatovať, že kúpa z decembra 2012 a verejná ponuka mali z právneho aj skutkového hľadiska „jednotnú povahu“, na základe čoho ich bolo potrebné skúmať a posudzovať spoločne ako zložky jedinej koncentrácie.

102 Komisia v bode 105 napadnutého rozhodnutia naproti tomu uviedla, že považuje „za irelevantnú skutočnosť, že [žalobkyňa] možno vnímala kúpu z decembra 2012 a ďalšie etapy svojho prevzatia spoločnosti Morpol z ekonomického hľadiska ako súčasť tej istej transakcie“. Komisia v bode 113 napadnutého rozhodnutia okrem toho uviedla, že „odkazy [žalobkyne] na právne zdroje, podľa ktorých sa ‚viaceré jednotné etapy‘ považujú za jedinú koncentráciu, pokiaľ sú tieto etapy právne alebo fakticky podmienené, sa zdajú zavádzajúce“, čo podrobnejšie vysvetlila v bodoch 114 až 117 napadnutého rozhodnutia. Komisia sa v napadnutom rozhodnutí nevyjadrila k tomu, či medzi kúpou z decembra 2012 a neskoršou verejnou ponukou na kúpu existovala alebo neexistovala právna alebo faktická podmienenosť.

103 Je teda potrebné preskúmať, či v rámci prvého prípadu, teda nadobudnutia individuálneho podniku na základe viacerých právnych transakcií, samotná existencia právnej alebo faktickej podmienenosti stačí na konštatovanie, že ide o jedinú koncentráciu, a to aj vtedy, keď sa kontrola cieľového podniku získa na základe jedinej súkromnoprávnej transakcie pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu.

104 V tomto ohľade treba preskúmať po prvé tvrdenia žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s konsolidovaným oznámením o právomoci, po druhé tvrdenia žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s judikatúrou Všeobecného súdu a rozhodovacou praxou Komisie, po tretie tvrdenia žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s odôvodnením 20 nariadenia č. 139/2004, po štvrté tvrdenia žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s praxou v členských štátoch a po piate tvrdenia žalobkyne, že Komisia nesprávne vyložila zmysel článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

ii) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s konsolidovaným oznámením o právomoci

105 Žalobkyňa sa domnieva, že stanovisko, ktoré Komisia zaujala v napadnutom rozhodnutí, je v rozpore s konsolidovaným oznámením o právomoci. Žalobkyňa tvrdí, že v bode 43 konsolidovaného oznámenia o právomoci sa uvádza, že „dve alebo viac operácií predstavujú jedinú koncentráciu, pokiaľ sú operácie prepojené *de jure*, t. j. samotné dohody sú prepojené ‚*vzájomnou podmienenosťou*', alebo *de facto*…".

106 Toto tvrdenie žalobkyne však vychádza z nesprávneho výkladu bodu 43 konsolidovaného oznámenia o právomoci. Tento bod znie takto:

„Požadovaná podmienenosť znamená, že žiadna z operácií sa neuskutoční bez inej, a preto predstavujú jedinú operáciu. Táto podmienenosť je zvyčajne dokázaná, ak sú operácie prepojené de jure, t. j. samotné dohody sú prepojené vzájomnou podmienenosťou. Ak možno uspokojivo dokázať de facto podmienenosť, táto môže tiež stačiť na zaobchádzanie s operáciami ako s jedinou koncentráciou. To vyžaduje ekonomické posúdenie, či každá z operácií nevyhnutne závisí od výsledku ostatných. Ďalšími známkami vzájomnej závislosti viacerých operácií môžu byť vyjadrenia strán samotných alebo súbežné uzatvorenie príslušných dohôd. Záver o de facto vzájomnej podmienenosti viacerých operácií bude ťažké dosiahnuť, ak neexistuje ich súbežnosť. Výrazný nedostatok súbežnosti právne vzájomne závislých operácií môže rovnako spochybniť ich skutočnú vzájomnú závislosť."

107 Pokiaľ ide o pojem „jediná koncentrácia", v tomto bode je uvedené iba konštatovanie, že *de facto* podmienenosť „môže" tiež stačiť na to, aby sa operácie mohli považovať za jedinú koncentráciu. Z tejto formulácie nevyplýva, že podmienenosť vždy stačí na to, aby sa viaceré operácie mohli považovať za jedinú koncentráciu.

108 Treba poukázať na to, že prvá veta bodu 45 konsolidovaného oznámenia o právomoci znie takto:

„Jediná koncentrácia môže preto existovať, *ak* ten (tí) istý(-í) kupujúci *nadobudne(-ú) kontrolu* nad jedinou podnikateľskou jednotkou, t. j. jediným hospodárskym subjektom, *prostredníctvom viacerých právnych operácií*, ak tieto sú vzájomne podmienené" (zvýraznené kurzívou).

109 Ako sa uvádza v jeho názve, tento bod sa týka „[n]adobudnutia jediného podniku" (teda prvého prípadu, ktorý je definovaný v bode 95 vyššie). Podľa bodu 45 konsolidovaného oznámenia o právomoci sa na to, aby mohlo ísť o jedinú koncentráciu v prvom prípade, vyžaduje, aby k získaniu kontroly došlo na základe viacerých právnych operácií. V prejednávanej veci sa však kontrola získala na základe samotnej kúpy z decembra 2012, ktorá bola dokončená pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu zvyšných akcií spoločnosti Morpol.

110 Žalobkyňa okrem toho vychádza z bodu 40 konsolidovaného oznámenia o právomoci, v ktorého prvej vete sa uvádza, že „podľa nariadenia [č. 139/2004] operácie, ktoré sú podľa ekonomických cieľov sledovaných stranami úplne závislé, by sa mali aj analyzovať v jednom konaní". Je však potrebné uviesť, že v druhej vete bodu 40 konsolidovaného oznámenia o právomoci sa uvádza, že „[z]a týchto okolností je zmena štruktúry trhu spôsobená týmito operáciami spoločne". Bod 40 konsolidovaného oznámenia o právomoci sa teda týka situácií, v ktorých ku zmene štruktúry trhu dochádza v dôsledku viacerých transakcií, a nie situácií, v ktorých ku zmene štruktúry trhu, teda k získaniu kontroly nad individuálnym cieľovým podnikom, dôjde na základe jedinej transakcie.

111 Pokiaľ podľa konsolidovaného oznámenia o právomoci dôjde k získaniu kontroly nad jediným podnikom na základe viacerých transakcií, možno tieto transakcie za určitých okolností považovať za jedinú koncentráciu. Získanie kontroly na základe viacerých transakcií predstavuje teda podľa konsolidovaného oznámenia o právomoci podmienku možného uplatnenia konceptu jedinej koncentrácie v prvom prípade, aký je definovaný v bode 95 vyššie, teda v prípade nadobudnutia činnosti alebo individuálneho podniku na základe viacerých právnych operácií.

112 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že vzhľadom na to, že kúpa z decembra 2012 a neskoršia verejná ponuka na kúpu sú podmienené, predstavujú jedinú koncentráciu, a vyvodzuje z toho záver, že kontrolu nad spoločnosťou Morpol získala na základe viacerých transakcií.

113 Získanie kontroly nad individuálnym podnikom na základe viacerých transakcií je však podľa konsolidovaného oznámenia o právomoci podmienkou, aby sa viaceré transakcie mohli považovať za jedinú koncentráciu, a nie dôsledkom toho, že tieto transakcie predstavujú jedinú koncentráciu.

114 V prejednávanej veci nie je táto podmienka splnená, keďže kontrola nad spoločnosťou Morpol nebola získaná na základe viacerých transakcií.

115 Žalobkyňa na pojednávaní vychádzala tiež z bodu 38 konsolidovaného oznámenia o právomoci. Zdôraznila, že z tohto bodu vyplýva, že pre posúdenie, či viaceré transakcie predstavujú jedinú koncentráciu, je rozhodujúca otázka, či je „konečným výsledkom“ jediná koncentrácia. Podľa žalobkyne treba za „konečný výsledok“ považovať nadobudnutie 100 % akcií spoločnosti Morpol, ktoré žalobkyňa od začiatku zamýšľala.

116 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že bod 38 konsolidovaného oznámenia o právomoci je v podstate zhrnutím bodov 104 až 109 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), na ktoré sa odkazuje v poznámke pod čiarou č. 43 tohto oznámenia. Ako vyplýva z bodu 128 nižšie, z bodu 104 tohto rozsudku vyplýva, že relevantným nie je okamih, keď boli nadobudnuté všetky akcie cieľového podniku, ale okamih, keď došlo k získaniu kontroly. Bod 38 konsolidovaného oznámenia o právomoci neobsahuje nijaký prvok, ktorý by umožnil domnievať sa, že pokiaľ má podnik od začiatku úmysel nadobudnúť všetky akcie cieľového podniku, treba „konečný výsledok“ definovať ako nadobudnutie všetkých akcií, a nie ako získanie kontroly.

117 Naopak, prvá veta bodu 38 konsolidovaného oznámenia o právomoci, rovnako ako aj bod 104 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), jasne odkazujú na definíciu koncentrácie uvedenú v článku 3 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, pričom výsledkom je „získanie kontroly“ nad jedným alebo viacerými podnikmi. Okrem toho podľa tretej vety bodu 38 konsolidovaného oznámenia o právomoci „by sa [preto] malo rozhodnúť, či výsledok vedie k poskytnutiu jednému podniku alebo viacerým podnikom priamej alebo nepriamej ekonomickej kontroly nad činnosťami jedného podniku alebo viacerých iných podnikov“. Táto veta potvrdzuje, že „výsledok“ treba definovať ako získanie kontroly nad cieľovým podnikom.

118 V prejednávanej veci sa tento výsledok, teda získanie kontroly, dosiahol na základe samotnej kúpy z decembra 2012.

119 Napadnuté rozhodnutie je teda na rozdiel od tvrdení žalobkyne v súlade s konsolidovaným oznámením o právomoci.

iii) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s judikatúrou Všeobecného súdu a rozhodovacou praxou Komisie

120 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že odôvodnenie Komisie v napadnutom rozhodnutí je v rozpore s judikatúrou Všeobecného súdu a rozhodovacou praxou Komisie.

121 V tejto súvislosti je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

122 Žalobkyňa vychádza po prvé z rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64).

123 Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, išlo o to, či niekoľko skupín transakcií predstavuje samostatné koncentrácie alebo jedinú koncentráciu (rozsudok z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, EU:T:2006:64, body 8, 45 a 91). Táto vec teda spadá pod druhý prípad, ktorý je definovaný v bode 95 vyššie, a to získanie kontroly nad viacerými podnikmi, ktoré ako také možno považovať za samostatné koncentrácie. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že prejednávaná vec nespadá pod tento druhý prípad (pozri bod 99 vyššie).

124 Súd prvého stupňa konštatoval, že Komisii prináleží posúdiť, či viaceré transakcie „majú jednotnú povahu, a teda predstavujú jednu koncentráciu v zmysle článku 3 nariadenia č. 4064/89“ (rozsudok z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 105). Okrem toho uviedol, že „na účely určenia jednotnej povahy predmetných transakcií treba v každom konkrétnom prípade posúdiť, či tieto transakcie sú vzájomne závislé, teda či jedna by sa bez druhej neuskutočnila“ (rozsudok z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia, T-282/02, EU:T:2006:64, bod 107).

125 Žalobkyňa vychádza z bodu 107 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64) a tvrdí, že z neho vyplýva, že viaceré právne samostatné operácie majú jednotnú povahu a predstavujú teda jedinú koncentráciu na základe nariadenia č. 139/2004, pokiaľ „tieto transakcie sú vzájomne závislé [tak, že] jedna by sa bez druhej neuskutočnila“.

126 Z rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64) však nemožno vyvodiť, že vždy, keď je niekoľko transakcií vzájomné závislých, predstavujú nevyhnutne jedinú koncentráciu.

127 Je potrebné uviesť, že v bode 104 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), Súd prvého stupňa konštatoval:

„Táto všeobecná a účelová definícia koncentrácie – ktorej výsledkom je kontrola jedného alebo viacerých podnikov – implikuje, že nezáleží na tom, či sa priame alebo nepriame *nadobudnutie tejto kontroly* uskutočnilo počas jednej, dvoch alebo viacerých etáp prostredníctvom jednej, dvoch alebo viacerých transakcií, ak dosiahnutý výsledok predstavuje jednu koncentráciu“ (zvýraznené kurzívou).

128 Tvrdenie žalobkyne uvedené na pojednávaní, že z bodu 104 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64) vyplýva, že relevantná je otázka, či k získaniu kontroly dôjde na záver viacerých transakcií, pričom nezáleží, v ktorom okamihu sa táto kontrola získa, treba zamietnuť. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že v bode 104 tohto rozsudku sa neuvádza nadobudnutie cieľového podniku, ku ktorému môže dôjsť v jednej alebo viacerých etapách, ale získanie kontroly, ku ktorému môže dôjsť v jednej alebo viacerých etapách. Relevantný teda nie je okamih, keď došlo k nadobudnutiu všetkých akcií cieľového podniku, ale okamih, keď došlo k získaniu kontroly. Treba poukázať na to, ako je to v prejednávanej veci, že pokiaľ dôjde k získaniu faktickej výlučnej kontroly nad jediným cieľovým podnikom na základe samotnej prvej transakcie, neskoršie transakcie, na základe ktorých získa kupujúci ďalšie podiely v tomto podniku, nie sú relevantné pre získanie kontroly, a teda pre uskutočnenie koncentrácie.

129 V bode 108 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), Súd prvého stupňa konštatoval, že postup spočívajúci v posúdení, či sú transakcie vzájomne závislé, smeruje najmä „k tomu, aby sa podnikom, ktoré oznamujú koncentráciu, zaručila právna istota pre všetky transakcie, ktorými sa táto operácia uskutočňuje“.

130 V prejednávanej veci nedošlo k viacerým transakciám, „ktorými sa… uskutoč[nila koncentrácia]“, keďže koncentrácia sa uskutočnila na základe samotnej kúpy z decembra 2012.

131 Súd prvého stupňa v bode 109 rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), napokon uviedol, že koncentrácia „môže vzniknúť aj pri existencii viacerých formálne odlišných právnych transakcií, ak sú tieto transakcie vzájomne závislé takým spôsobom, že by sa jedny bez druhých neuskutočnili, a *ktorých výsledok spočíva v tom, že jeden alebo viacero podnikov nadobudne* priamu alebo nepriamu ekonomickú *kontrolu* nad činnosťou jedného alebo viacerých iných podnikov“ (zvýraznené kurzívou).

132 Tento bod rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), potvrdzuje, že výsledkom „viacerých formálne odlišných právnych transakcií“ musí byť poskytnutie ekonomickej kontroly nad činnosťou jedného alebo viacerých podnikov. V prejednávanej veci je získanie kontroly výsledkom jedinej transakcie, a to kúpy z decembra 2012, a nie viacerých transakcií.

133 Z vyššie uvedeného vyplýva, že z rozsudku z 23. februára 2006, Cementbouw Handel & Industrie/Komisia (T-282/02, EU:T:2006:64), nemožno vyvodiť, že v situácii, v ktorej došlo k získaniu kontroly nad jediným cieľovým podnikom na základe jedinej transakcie, treba túto transakciu považovať za súčasť jedinej koncentrácie, pokiaľ odkúpenie akcií, ktoré viedlo k získaniu kontroly, a neskoršia povinná verejná ponuka na kúpu navzájom súvisia.

134 Žalobkyňa vychádza po druhé z rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281), a z predmetného rozhodnutia Komisie vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok. Žalobkyňa poukazuje na to, že v tejto veci spoločnosť Ryanair Holdings plc (ďalej len „Ryanair“) nadobudla približne 19 % akcií spoločností Aer Lingus Group plc a Aer Lingus Ltd (ďalej spoločne len „Aer Lingus“) a následne vyhlásila verejnú ponuku, a že Komisia a následne aj Všeobecný súd považovali tieto dve transakcie za jedinú koncentráciu. Podľa žalobkyne z toho vyplýva, že nadobudnutie akcií pred verejnou ponukou aj samotnú verejnú ponuku treba považovať za jedinú koncentráciu.

135 Je potrebné uviesť, že z bodu 16 rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281), vyplýva, že Komisia sa vo svojom rozhodnutí, ktorým vyhlásila zamýšľanú koncentráciu za nezlučiteľnú s vnútorným trhom, domnievala toto:

„Vzhľadom na to, že Ryanair získala prvých 19 % základného imania spoločnosti Aer Lingus v období menej ako desať dní pred začatím [VPK] a o niečo neskôr zvyšných 6 %, a vzhľadom na vysvetlenia spoločnosti Ryanair týkajúce sa hospodárskeho cieľa, ktorý sledovala v čase, keď uskutočnila tieto operácie, sa všetky operácie vrátane získania týchto akcií pred a po [VPK], ako aj [VPK] samotná, považujú za jedinú koncentráciu v zmysle článku 3 nariadenia o fúziách.“

136 V tejto veci spoločnosť Ryanair nezískala kontrolu nad spoločnosťou Aer Lingus na základe jedinej transakcie pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu. Ako uvádza Komisia, spoločnosť Ryanair by získala kontrolu nad spoločnosťou Aer Lingus nadobudnutím prvých 19 % imania spoločnosti Aer Lingus v kombinácii s kúpou akcií, ktoré Ryanair chcela získať prostredníctvom verejnej ponuky na kúpu. Spoločnosť Ryanair nakoniec nikdy nezískala kontrolu nad spoločnosťou Aer Lingus, keďže verejná ponuka sa skončila v dôsledku rozhodnutia Komisie o začatí konania podľa článku 6 ods. 1 písm. c) nariadenia č. 139/2004.

137 Z tohto rozhodnutia Komisie nemožno teda vyvodiť, že Komisia sa domnievala, že nadobudnutie podielu na imaní podniku na základe súkromnoprávnej transakcie a verejnú ponuku na kúpu zvyšných podielov treba vždy považovať za jedinú koncentráciu, aj keď nadobudnutie podielu na imaní na základe súkromnoprávnej transakcie poskytne kupujúcemu výlučnú kontrolu nad cieľovým podnikom pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu.

138 Všeobecný súd sa v rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281), nevyjadril ani k tomu, či získanie výlučnej kontroly na základe samotnej súkromnoprávnej transakcie a neskoršiu povinnú verejnú ponuku treba považovať za jedinú koncentráciu.

139 Žalobkyňa sa domnieva, že ak by Komisia uplatnila úvahy uvedené v bode 101 napadnutého rozhodnutia vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281), nijako by nezohľadnila kúpy akcií spoločnosti Ryanair, ku ktorým došlo na základe súkromnoprávnej zmluvy pred vyhlásením verejnej ponuky, predovšetkým vzhľadom na to, že také súkromné kúpy neviedli k získaniu kontroly nad cieľovým podnikom.

140 Toto tvrdenie nie je presvedčivé. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281), totiž práve skutočnosť, že súkromná kúpa neviedla k získaniu kontroly nad cieľovým podnikom, mala za následok, že pokiaľ k tomuto získaniu došlo, stalo sa tak na základe viacerých transakcií.

141 Žalobkyňa vychádza po tretie z rozhodnutia LGI/Telenet.

142 Táto vec sa však netýkala prípadu prvej transakcie, na základe ktorej kupujúci už získal kontrolu nad cieľovým podnikom a po ktorej nasledovala druhá transakcia, na základe ktorej ten istý kupujúci nadobudol ďalšie podiely v tom istom cieľovom podniku.

143 Vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie LGI/Telenet, bola prvou transakciou „transakcia Telenet“, na základe ktorej spoločnosť Telenet kúpila spoločnosť UPC Belgium. Táto prvá transakcia nevyžadovala oznámenie, keďže nedosiahla limity (pozri bod 6 rozhodnutia LGI/Telenet). Druhou operáciou bola „transakcia LGE“, na základe ktorej spoločnosť LGE získala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Telenet, vrátane spoločnosti UPC Belgium (pozri bod 7 rozhodnutia LGI/Telenet). Komisia dospela k záveru, že tieto transakcie, ktoré boli navzájom fakticky podmienené, predstavujú jedinú koncentráciu.

144 Skutkový základ veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie LGI/Telenet, bol teda úplne odlišný od skutkového základu v prejednávanej veci. Žalobkyňa sa teda nemôže účinne odvolávať na skutočnosť, že vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie LGI/Telenet, Komisia dospela k záveru, že išlo o jedinú koncentráciu, ani z toho vyvodzovať závery pre prejednávanú vec.

145 Žalobkyňa po štvrté uvádza rozhodnutie Komisie z 20. októbra 2011 (vec COMP/M.6263, Aelia/Aéroports de Paris/JV). Žalobkyňa zdôrazňuje, že Komisia v tejto veci považovala za jedinú koncentráciu prvé dve etapy transakcie.

146 V tejto súvislosti treba konštatovať, že táto vec sa netýkala situácie, v ktorej by prvá z transakcií stačila na zmenu kontroly nad cieľovým podnikom a neskoršie transakcie by spočívali iba v nadobudnutí ďalších podielov v tom istom cieľovom podniku. Skutočnosť, že Komisia v tejto veci konštatovala, že prvé dve transakcie predstavovali jedinú koncentráciu, teda neznamená, že sa domnievala, že by získanie výlučnej kontroly nad cieľovým podnikom na základe samotnej kúpy akcií od jediného predávajúceho a ďalej neskoršie kúpy ďalších podielov v cieľovom podniku mohli predstavovať jedinú koncentráciu.

147 Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa neuvádza žiadny príklad v rozhodovacej praxi Komisie alebo judikatúre súdov Európskej únie, v ktorom by sa konštatovalo, že uskutočnenie súkromnej kúpy od jediného predávajúceho, ktorá sama osebe poskytuje výlučnú kontrolu nad cieľovým podnikom, a ďalej neskoršia verejná ponuka na kúpu zvyšných akcií tohto cieľového podniku predstavujú jedinú koncentráciu. Žalobkyňa vo všeobecnosti neuviedla nijaký príklad, v ktorom by viaceré nákupy podielov v tom istom podniku boli považované za jedinú koncentráciu vtedy, keď sa výlučná kontrola nad cieľovým podnikom získala na základe prvého nákupu.

iv) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s odôvodnením 20 nariadenia č. 139/2004

148 Žalobkyňa okrem iného tvrdí, že odôvodnenie, ktoré Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, je v rozpore s odôvodnením 20 nariadenia č. 139/2004. Žalobkyňa zdôrazňuje, že v tomto odôvodnení sa uvádza, že „[t]aktiež je vhodné, aby sa *úzko súvisiace* transakcie, ktoré *sú uskutočnené za rovnakých podmienok*, alebo ktoré majú formu niekoľkých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote, považovali za jedinú koncentráciu“. Toto odôvodnenie potvrdzuje podľa žalobkyne úmysel normotvorcu, aby Komisia zohľadňovala skôr vecnú súvislosť medzi jednotlivými etapami predstavujúcimi jednu transakciu, než jej formálnu štruktúru.

149 Je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa vychádza z prvej možnosti uvedenej v tretej vete odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004, ktorá sa týka navzájom podmienených transakcií (pozri bod 97 vyššie).

150 Je potrebné konštatovať, že iba veľmi krátka veta citovaná v bode 148 vyššie nie je vyčerpávajúcou definíciou podmienok, za ktorých predstavujú dve transakcie jedinú koncentráciu. V tejto súvislosti treba uviesť, že hoci odôvodnenie nariadenia môže pomôcť objasniť výklad, ktorý má mať právna norma, nemôže byť samo osebe takou normou (pozri rozsudok z 11. júna 2009, X, C-429/07, EU:C:2009:359, bod 31 a citovanú judikatúru). Preambula aktu Únie nemá záväznú právnu hodnotu (pozri rozsudok z 19. júna 2014, Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, bod 31 a citovanú judikatúru).

151 Ak by sme okrem toho považovali vetu citovanú v bode 148 vyššie za vyčerpávajúcu definíciu podmienok, za ktorých predstavujú dve transakcie jedinú koncentráciu, malo by to za následok, že všetky transakcie, ktoré sú navzájom podmienené alebo majú formu viacerých transakcií s cennými papiermi uskutočnených v primerane krátkej lehote, by sa museli považovať za jedinú koncentráciu, a to aj vtedy, ak by tieto transakcie spoločne nestačili na prevzatie kontroly nad cieľovým podnikom, čo by nemalo žiadny zmysel.

152 Z odôvodnenia 20 nariadenia č. 139/2004 vyplýva, že normotvorca chcel potvrdiť koncept jedinej koncentrácie. Z tohto odôvodnenia však nevyplýva, že by normotvorca chcel tento koncept rozšíriť.

153 Tvrdenia žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s odôvodnením 20 nariadenia č. 139/2004, treba teda zamietnuť.

v) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s praxou v členských štátoch

154 Žalobkyňa sa domnieva, že odôvodnenie, ktoré Komisia uviedla v napadnutom rozhodnutí, je v rozpore s „praxou v členských štátoch“. Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že „z vnútroštátnych práv vyplýva aj zásada, podľa ktorej treba súkromnoprávne nadobudnutie kontrolnej účasti a následnú verejnú ponuku na zvyšné akcie považovať za jedinú koncentráciu“.

155 Jediným vnútroštátnym právom, na ktoré však žalobkyňa konkrétne odkazuje, je francúzske právo. Žalobkyňa poukazuje na to, že podľa listu francúzskeho ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 18. novembra 2002 rade spoločnosti Atria Capital Partenaires, ktorý sa týkal koncentrácie v odvetví kaderníckych služieb v domácnosti (vec C2002-39), „nadobudnutie tzv. ‚kontrolnej‘ účasti na základe spoločnej dohody a následná povinnosť predložiť [verejnú ponuku na kúpu] zvyšného imania“ predstavujú dve etapy jedinej koncentrácie.

156 Komisia v tejto súvislosti zdôrazňuje, že francúzske orgány komentovali pôsobnosť článku 6 décret n° 2002-689, du 30 avril 2002, fixant les conditions d’application du livre IV du code de commerce relatif à la liberté des prix et de la concurrence (dekrét č. 2002-689 z 30. apríla 2002, ktorým sa stanovujú podmienky uplatnenia knihy IV obchodného zákonníka týkajúcej sa slobodnej cenotvorby

a hospodárskej súťaže) (JORF z 3. mája 2002, s. 8055) (ďalej len „dekrét“), ktorý má širšiu vecnú pôsobnosť ako článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Skutočnosť, že francúzske orgány sa domnievali, že článok 6 dekrétu sa vzťahuje na nadobudnutie akcií na regulovanom trhu na základe súkromnoprávnej zmluvy, ktorá má za následok verejnú ponuku, nemá teda vplyv na výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

157 Žalobkyňa uvádza, že v liste francúzskeho ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 18. novembra 2002 tento minister najprv konštatoval, že počiatočné nadobudnutie akcií a povinná verejná ponuka, ktorá nasledovala, predstavujú jedinú koncentráciu, a že až neskôr sa preskúmanie týkalo článku 6 dekrétu.

158 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že podľa judikatúry a najmä rozsudku zo 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718, bod 22), sa „pojmy prevzaté z práva Únie [vykladajú] jednotne, pokiaľ vnútroštátna právna úprava prispôsobuje riešenia situácií, ktoré nepatria do pôsobnosti dotknutého aktu Únie, riešeniam upraveným uvedeným aktom“, a že je to odôvodnené tým, „aby sa zabezpečilo rovnaké zaobchádzanie s vnútroštátnymi situáciami a so situáciami upravenými právom Únie *bez ohľadu na podmienky, za ktorých sa ustanovenia alebo pojmy prevzaté z práva Únie majú uplatniť*“.

159 V tejto súvislosti treba uviesť, že bod 22 rozsudku zo 7. novembra 2013, Romeo (C-313/12, EU:C:2013:718), treba vykladať vzhľadom na bod 23 toho istého rozsudku, podľa ktorého to platí v „prípad[e], keď sú predmetné ustanovenia práva Únie na základe vnútroštátneho práva uplatniteľné na takéto situácie priamo a nepodmienene“.

160 Žalobkyňa neuvádza nijakú skutočnosť, na základe ktorej by sa bolo možné domnievať, že je to tak v prejednávanej veci. V bode 19 repliky iba poukazuje na určité snahy francúzskeho zákonodarcu a francúzskych orgánov hospodárskej súťaže zosúladiť určité pojmy týkajúce sa kontroly koncentrácií použité vo francúzskom obchodnom zákonníku s pojmami použitými v nariadení č. 139/2004 a rôznych oznámeniach uverejnených Komisiou. Také snahy o zosúladenie neznamenajú, že by sa ustanovenia práva Únie uplatňovali priamo a nepodmienene.

161 V každom prípade vnútroštátne právo alebo rozhodovacia prax členského štátu nemôže zaväzovať Komisiu alebo súdy Únie. Podľa judikatúry sa právny poriadok Únie v zásade neusiluje definovať svoje pojmy na základe jedného alebo viacerých vnútroštátnych právnych poriadkov, ak to nie je výslovne stanovené (pozri rozsudok z 22. mája 2003, Komisia/Nemecko, C-103/01, EU:C:2003:301, bod 33 a citovanú judikatúru).

162 Okrem toho treba v prejednávanej veci poukázať na to, že právny rámec existujúci vo Francúzsku sa odlišuje od právneho rámca Únie.

163 Článok 6 dekrétu totiž znie takto:

„Pokiaľ sa koncentrácia uskutoční na základe kúpy alebo výmeny cenných papierov na regulovanom trhu, k jej účinnému uskutočneniu v zmysle článku L. 430-4 obchodného zákonníka dôjde vykonaním práv spojených s cennými papiermi. Neexistujúce rozhodnutie ministra nebráni prevodu uvedených cenných papierov.“

164 Francúzske právo sa teda v tomto ohľade významne odlišuje od práva Únie. Podľa práva Únie totiž prevod cenných papierov stačí na uskutočnenie koncentrácie (pozri bod 58 vyššie), kým podľa francúzskeho práva k uskutočneniu dochádza až v okamihu, keď sa vykonávajú práva spojené s cennými papiermi.

165 Stanovisko uvedené v liste francúzskeho ministra hospodárstva, financií a priemyslu z 18. novembra 2002 nemá teda za následok, že by na základe uplatnenia konceptu jedinej koncentrácie mohol subjekt získať kontrolu nad cieľovým podnikom bez predchádzajúceho povolenia. Z tohto listu totiž jasne

vyplýva, že „pozastavenie účinného uskutočnenia transakcie v zmysle článku 6… sa vzťahuje na výkon práv spojených s cennými papiermi nadobudnutými mimo trhu, ako aj výkon práv spojených s cennými papiermi, ktoré boli predmetom verejnej ponuky“.

166 V prejednávanej veci však žalobkyňa vychádza z pojmu „jediná koncentrácia“, konkrétne na účely tvrdenia, že bola oprávnená uskutočniť kúpu z decembra 2012 bez predchádzajúceho oznámenia a povolenia.

167 Žalobkyňa sa teda nemôže účinne odvolávať na prax vo Francúzsku.

vi) O tvrdeniach žalobkyne, že Komisia nesprávne vyložila zmysel článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004

168 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v bode 103 napadnutého rozhodnutia nesprávne konštatovala, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa nevzťahuje na situácie, v ktorých je jednoduché preukázať faktickú kontrolu.

169 V tejto súvislosti treba uviesť, že bod 103 napadnutého rozhodnutia znie takto:

„Naproti tomu článok 7 ods. 2 nariadenia [č. 139/2004] sa nevzťahuje na situácie, v ktorých dôjde k nadobudnutiu významného množstva akcií od jediného predávajúceho, a keď na základe hlasovania na predchádzajúcich riadnych a mimoriadnych valných zhromaždeniach možno ľahko preukázať, že toto množstvo akcií poskytuje faktickú výlučnú kontrolu nad cieľovou spoločnosťou.“

170 Komisia teda netvrdila, že samotná skutočnosť, že je ľahké preukázať získanie kontroly, vo všeobecnosti vylučuje uplatnenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Komisia v bode 103 napadnutého rozhodnutia vychádzala aj zo skutočnosti, že významné množstvo akcií, ktoré poskytuje faktickú výlučnú kontrolu nad cieľovou spoločnosťou, bolo nadobudnuté od jediného predávajúceho.

171 Okrem toho treba konštatovať, že Komisia v bode 102 napadnutého rozhodnutia uviedla, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 „sa vzťahuje na situácie, v ktorých je ťažké stanoviť, aké akcie alebo aké konkrétne množstvá akcií nadobudnutých od viacerých predchádzajúcich akcionárov umožnia kupujúcemu faktickú kontrolu nad cieľovou spoločnosťou“, a že jeho cieľom je „poskytnúť dostatočnú mieru právnej istoty v prípadoch zdĺhavých verejných ponúk na kúpu, výmenu alebo prevzatie, a chrániť tak likviditu búrz s cennými papiermi, ako aj predkladateľov ponúk proti neúmyselným a nepredvídaným porušeniam povinnosti *statu quo*“.

172 Treba však konštatovať, že Komisia tým netvrdila, že by bolo potrebné obmedziť uplatnenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 na situácie, v ktorých existujú konkrétne ťažkosti pri preukazovaní, ktoré akcie nadobudnuté od viacerých predchádzajúcich akcionárov poskytujú kupujúcemu faktickú kontrolu nad cieľovou spoločnosťou. Komisia v napadnutom rozhodnutí na účely vylúčenia uplatnenia článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nevychádzala iba z okolnosti, že je ľahké preukázať, že kúpa z decembra 2012 poskytla žalobkyni faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol.

173 Žalobkyňa uvádza niekoľko príkladov, aby preukázala, že aj v situáciách, na ktoré sa vzťahuje článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, môže byť preukázanie získania kontroly ľahké. Keďže Komisia však v napadnutom rozhodnutí netvrdila, že samotná skutočnosť, že preukázanie získania kontroly je ľahké, vylučuje uplatnenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, tvrdenia, ktoré v tejto súvislosti uvádza žalobkyňa, nie sú spôsobilé preukázať, že by sa Komisia v napadnutom rozhodnutí dopustila pochybenia.

174 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že skutočný zmysel článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 zodpovedá tomu, čo Komisia sama výslovne uviedla v bode 66 odôvodnenia svojho návrhu nariadenia Rady o kontrole koncentrácií medzi podnikmi [KOM(2002) 711 v konečnom znení] (Ú. v. EÚ C 20, 2003, s. 4) (ďalej len „návrh nariadenia“). V tomto bode sa uvádza:

„V súlade s tým, čo bolo navrhnuté v Zelenej knihe, navrhujeme rozšíriť pôsobnosť automatickej výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 (predtým článok 7 ods. 3) okrem verejných ponúk na prevzatie aj na všetky nákupy na burze od viacerých predávajúcich, to znamená na ‚zdĺhavé prevzatia‘, aby sa odstránila akákoľvek právna neistota vyplývajúca z článku 7 ods. 1 vo vzťahu k takým nadobudnutiam.“

175 Z tohto návrhu vyplýva, že Komisia navrhovala rozšíriť pôsobnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 na „zdĺhavé prevzatia“. V prejednávanej veci však prevzatie spoločnosti Morpol žalobkyňou nebolo „zdĺhavé“. Prevzatie kontroly nad spoločnosťou Morpol sa totiž neuskutočnilo vo viacerých etapách. Naopak, k získaniu kontroly došlo na základe jedinej súkromnej kúpy od jediného predávajúceho, ktorá bola dokončená pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu zvyšných akcií spoločnosti Morpol.

176 Okrem toho treba pripomenúť, že žalobkyňa konkrétne uviedla, že svoje úvahy zakladá na prvom prípade uvedenom v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, teda na prípade súvisiacom s verejnou ponukou na kúpu alebo výmenu (pozri body 66 a 67 vyššie). Naproti tomu z bodu 66 odôvodnenia návrhu nariadenia vyplýva, že Komisia navrhla doplniť druhý prípad, ktorý je už uvedený v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 a týka sa viacerých transakcií s cennými papiermi, aby odstránila akúkoľvek právnu neistotu. Vzhľadom na to, že predmetná koncentrácia spadá podľa žalobkyne do pôsobnosti prvého prípadu uvedeného v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, nie je jasné, aké tvrdenie chce žalobkyňa založiť na tom, že Komisia navrhla doplniť druhý prípad, aby odstránila akúkoľvek právnu neistotu.

177 Žalobkyňa vychádza tiež z bodu 134 zelenej knihy o revízii nariadenia č. 4064/89 (KOM/2001/0745 v konečnom znení) (ďalej len „Zelená kniha“), ktorý znie takto:

„‚Zdĺhavé‘ prevzatia prostredníctvom burzy sú ďalším príkladom koncentrácie zahŕňajúcej viaceré transakcie. Tieto transakcie môžu byť vykonané rôznymi, viac či menej zložitými spôsobmi, od relatívne jednoduchých priamych nákupov akcií od určitého počtu predchádzajúcich akcionárov po transakčné štruktúry zahŕňajúce rôzny počet finančných sprostredkovateľov využívajúcich celú škálu finančných nástrojov… V týchto typoch scenárov obvykle nebude praktické a prirodzené domnievať sa, že ku koncentrácii dôjde pri odkúpení akcie alebo balíka akcií, ktoré kupujúcemu poskytujú (faktickú) kontrolu nad cieľovým podnikom. Pre všetky dotknuté strany bude naopak zjavné, že určitý počet právne odlišných nadobudnutí práv tvorí celok a že úmyslom je získať kontrolu nad cieľovou spoločnosťou…“

178 V tejto súvislosti treba poznamenať, že dokument typu Zelená kniha je iba dokumentom, ktorého cieľom je podnietiť úvahu na konkrétnu tému na európskej úrovni.

179 Okrem toho je potrebné uviesť, že z prvej vety bodu 134 Zelenej knihy vyplýva, že tento bod sa týka „zdĺhavých“ prevzatí, ktoré sú „príkladom koncentrácie zahŕňajúcej viaceré transakcie“. Treba však pripomenúť, že v prejednávanej veci nebola koncentrácia „zdĺhavá“ a že kontrola nad spoločnosťou Morpol sa získala na základe jedinej transakcie, a nie na základe niekoľkých transakcií.

180 Okrem toho v bode 134 Zelenej knihy sa uvádza „úmysel získať kontrolu nad cieľovou spoločnosťou“ v súvislosti s „určitým počtom právne odlišných nadobudnutí práv“. V prejednávanej veci sa samotná kúpa z decembra 2012 uskutočnila s úmyslom získať kontrolu nad spoločnosťou Morpol. Je pravda, že žalobkyňa odkúpila celú spoločnosť Morpol, a na tento účel boli potrebné viaceré nákupné transakcie, najmä kúpa z decembra 2012 a nákupy od jednotlivých akcionárov spoločnosti Morpol v rámci verejnej

ponuky na kúpu. Keďže žalobkyňa však mala výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol od uskutočnenia kúpy z decembra 2012, neskoršie nákupy sa už neuskutočnili s úmyslom získať kontrolu nad cieľovou spoločnosťou.

181 Rovnako je potrebné konštatovať, že v Zelenej knihe sa správne uvádza, že „[v] týchto typoch scenárov obvykle nebude praktické a prirodzené domnievať sa, že ku koncentrácii dôjde pri odkúpení akcie alebo balíka akcií, ktoré kupujúcemu poskytujú (faktickú) kontrolu nad cieľovým podnikom“. Toto tvrdenie sa však týka iba scenára „zdĺhavého“ prevzatia. Pokiaľ sú na získanie kontroly nad cieľovým podnikom potrebné viaceré nákupy akcií alebo balíkov akcií, bolo by skutočne neprirodzené samostatne považovať za koncentráciu „rozhodujúci“ nákup akcií alebo balíka akcií.

182 V situácii, o akú ide v prejednávanej veci, v ktorej sa výlučná kontrola nad jediným cieľovým podnikom získala od jediného predávajúceho na základe samotnej prvej transakcie, nie je však vôbec neprirodzené, aby sa táto transakcia sama osebe považovala za koncentráciu.

183 Žalobkyňa okrem toho zdôrazňuje, že cieľom rozšírenia výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 bolo odstrániť akúkoľvek právnu neistotu (pozri bod 174 vyššie). Z bodu 134 Zelenej knihy podľa nej vyplýva, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa musí vzťahovať aj na jednoduchú štruktúru transakcií, ktoré majú uľahčiť zdĺhavé verejné ponuky, a prevzatia.

184 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa môže vzťahovať aj na prípad jednoduchej štruktúry transakcií. V prejednávanej veci však uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nevylučuje jednoduchosť transakcie ako takej, ale skutočnosť, že kontrola sa získala už od jediného predávajúceho na základe prvej transakcie.

185 Okrem toho je potrebné zdôrazniť, že podľa článku 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/25/ES z 21. apríla 2004 o ponukách na prevzatie (Ú. v. EÚ L 142, 2004, s. 12; Mim. vyd. 17/002, s. 20) sú členské štáty povinné zabezpečiť, aby sa od osoby, ktorá získala kontrolu nad spoločnosťou na základe kúpy cenných papierov, požadovalo vykonanie ponuky s cieľom chrániť menšinových akcionárov tejto spoločnosti. Táto ponuka musí byť zaslaná všetkým majiteľom týchto cenných papierov a musí sa týkať všetkých ich podielov. Z toho vyplýva, že povinnosť podniku, ktorý na základe súkromnej kúpy nadobudol cenné papiere, ktoré mu poskytujú kontrolu nad cieľovým podnikom, predložiť verejnú ponuku týkajúcu sa zvyšných akcií cieľového podniku, sa týka všetkých členských štátov Únie.

186 Pokiaľ by sme súhlasili s úvahami žalobkyne, že získanie kontroly na základe jedinej súkromnoprávnej transakcie a následnej povinnej verejnej ponuky predstavuje jedinú koncentráciu, malo by to za následok, že pri koncentráciách zahŕňajúcich spoločnosti kótované na burze so sídlom v členských štátoch by sa na súkromnú kúpu cenných papierov poskytujúcu kontrolu vždy vzťahovala výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Vždy totiž existuje povinnosť predložiť verejnú ponuku na kúpu, ktorá je podľa úvah žalobkyne súčasťou jedinej koncentrácie zahŕňajúcej nákup poskytujúci kontrolu, ako aj verejnú ponuku. To by malo za následok, že pôsobnosť výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 by bola veľmi široká.

187 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že zmyslom článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 je uľahčiť zdĺhavé verejné ponuky a prevzatia, treba po prvé pripomenúť, že Komisia jej neuložila pokutu z dôvodu uskutočnenia verejnej ponuky na kúpu, ale z dôvodu uskutočnenia kúpy z decembra 2012. Po druhé treba pripomenúť, ako bolo konštatované v bode 175 vyššie, že v prejednávanej veci nebolo prevzatie „zdĺhavé“.

188 Nie je zrejmé, že by stanovisko, ktoré Komisia zaujala v napadnutom rozhodnutí, bolo v rozpore so zásadou právnej istoty. Je potrebné pripomenúť, že na situáciu v prejednávanej veci sa nevzťahuje znenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (pozri body 68 až 83 vyššie). Skutočnosť, že Komisia

nerozšírila pôsobnosť konceptu „jedinej koncentrácie“, aby sa vzťahoval aj na situácie, v ktorých sa kontrola nad jediným cieľovým podnikom získa na základe prvej transakcie, nie je v rozpore so zásadou právnej istoty.

189 Aj keď by sme na účely stanovenia zmyslu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 vychádzali zo Zelenej knihy, ako navrhuje žalobkyňa, nie je zrejmé, že by bolo v rozpore so zmyslom tohto ustanovenia vylúčiť zo svojej pôsobnosti situáciu, v ktorej podnik získa výlučnú kontrolu nad jediným cieľovým podnikom na základe prvej súkromnej kúpy akcií od jediného predávajúceho, aj keď po tejto kúpe nasleduje povinná verejná ponuka na kúpu.

190 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že výklad zmyslu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý Komisia podala v bodoch 102 a 103 napadnutého rozhodnutia, je nezlučiteľný s výkladom, ktorý podal Všeobecný súd v rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83). Žalobkyňa uvádza, že v tomto rozsudku Všeobecný súd „potvrdil prístup Komisie, že článok 7 ods. 2 nariadenia [č. 139/2004] sa vzťahuje na nadobudnutie menšinového podielu v spoločnosti Aer Lingus vo výške 19 %, ku ktorému došlo pred vyhlásením verejnej ponuky, o ktorých sa domnieval, že sa vyznačujú jednotnou povahou a predstavujú jedinú koncentráciu, aj keď bolo nepochybne jednoduché dospieť k záveru, že taký menšinový podiel *neposkytuje* kontrolu“.

191 V tejto súvislosti treba uviesť, že v rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281, bod 83), Všeobecný súd uviedol, že „získanie podielu, ktorý nepriznáva ako taký kontrolu v zmysle článku 3 nariadenia [č. 139/2004], môže spadať do rozsahu pôsobnosti článku 7 uvedeného nariadenia“. Z tohto rozsudku vyplýva iba to, že je možné, že nadobudnutie menšinového podielu, ktorý neposkytuje kontrolu nad cieľovým podnikom, a následná verejná ponuka na kúpu môžu byť súčasťou jedinej koncentrácie, ktorá spadá do pôsobnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Všeobecný súd sa však nemusel vyjadriť k situácii, v ktorej už prvá transakcia poskytla kontrolu nad cieľovým podnikom (pozri bod 138 vyššie).

192 Je potrebné konštatovať, že v prípade nadobudnutia menšinového podielu, ktorý neposkytuje kontrolu nad cieľovým podnikom, a následnej verejnej ponuky na kúpu môžu byť obe transakcie vykonané s úmyslom získať kontrolu nad cieľovým podnikom. Keďže však v prejednávanej veci poskytla žalobkyni faktickú výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Morpol už prvá transakcia, je vylúčené, že by verejná ponuka na kúpu bola vyhlásená s úmyslom získať kontrolu nad spoločnosťou Morpol (pozri bod 180 vyššie).

193 Treba teda zamietnuť argumentáciu žalobkyne založenú na rozsudku zo 6. júla 2010, Aer Lingus Group/Komisia (T-411/07, EU:T:2010:281).

194 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 treba vykladať v jej prospech z dôvodu trestnoprávnej povahy pokuty v zmysle článku 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP“). Napadnuté rozhodnutie je podľa nej v rozpore so zásadou, podľa ktorej nemožno trestný zákon uplatňovať rozširujúcim spôsobom v neprospech obvineného. Výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, aký je uvedený v napadnutom rozhodnutí, vyžaduje použitie tak širokých pojmov a tak neurčitých kritérií, že predmetné trestnoprávne ustanovenie nemá požadovanú kvalitu podľa EDĽP, pokiaľ ide o jasnosť a predvídateľnosť jeho účinkov.

195 Komisia zdôrazňuje, že podľa článku 14 ods. 4 nariadenia č. 139/2004 nemajú pokuty uložené na základe tohto článku trestnoprávnu povahu.

196 Treba uviesť, že aj za predpokladu, že by sankcie stanovené v článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 mali trestnoprávnu povahu, argumentáciu žalobkyne by bolo potrebné zamietnuť.

197 Pokiaľ ide po prvé o tvrdenie žalobkyne, že predmetné ustanovenie nemá požadovanú kvalitu podľa EDĽP, pokiaľ ide o jasnosť a predvídateľnosť jeho účinkov, toto tvrdenie sa v podstate týka údajného porušenia zásady zákonnosti trestných činov a trestov, ktorú žalobkyňa uvádza v rámci prvej časti štvrtého žalobného dôvodu, ktorá bude preskúmaná v bodoch 376 až 394 nižšie.

198 Pokiaľ ide po druhé o tvrdenie žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie je v rozpore so zásadou, podľa ktorej nemožno trestný zákon uplatňovať rozširujúcim spôsobom v neprospech obvineného, je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

199 Ako Komisia správne uvádza, žalobkyni nebola uložená pokuta za porušenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Bola jej uložená pokuta na základe článku 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

200 Okrem toho treba pripomenúť, že v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 je uvedená výnimka z článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

201 Komisia správne zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry treba výnimky vykladať reštriktívne (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 17. júna 2010, Komisia/Francúzsko, C-492/08, EU:C:2010:348, bod 35, a z 23. októbra 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines, C-302/13, EU:C:2014:2319, bod 27). Pokiaľ ide konkrétne o právo hospodárskej súťaže, a najmä výklad ustanovení nariadení o blokových výnimkách, Súd prvého stupňa v bode 48 rozsudku z 8. októbra 1996, Compagnie maritime belge transports a i./Komisia (T-24/93 až T-26/93 a T-28/93, EU:T:1996:139), potvrdil, že vzhľadom na všeobecnú zásadu zákazu protisúťažných dohôd sa odchylné ustanovenia uvedené v nariadení o výnimke musia vzhľadom na ich povahu vykladať reštriktívne. Samotná skutočnosť, že Komisia môže uložiť prísne sankcie za porušenie ustanovení práva hospodárskej súťaže, teda nespochybňuje to, že odchylné ustanovenia treba vykladať reštriktívne. Okrem toho Súdny dvor v bode 16 rozsudku z 22. marca 1984, Paterson a i. (90/83, EU:C:1984:123), ktorý sa týkal prejudiciálnych otázok položených v rámci trestného stíhania (pozri bod 2 tohto rozsudku), konštatoval, že článok, ktorý stanovuje výnimky z uplatňovania všeobecných pravidiel nariadenia, nemožno vykladať spôsobom rozširujúcim jeho účinky nad rámec toho, čo je potrebné na ochranu záujmov, ktorú má zaručiť. Tento rozsudok potvrdzuje, že zásada, podľa ktorej treba výnimky vykladať striktne, sa vzťahuje aj na trestnoprávnu oblasť.

202 V každom prípade treba uviesť, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa podľa svojho znenia nevzťahuje na situácie, akou je predmetná situácia v prejednávanej veci (pozri body 68 až 83 vyššie).

203 Žalobkyňa sa v podstate pokúša rozšíriť pôsobnosť konceptu „jedinej koncentrácie“ s cieľom rozšíriť pôsobnosť výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

204 Aj za predpokladu, že by pokuty ukladané podľa článku 14 nariadenia č. 139/2004 mali trestnoprávnu povahu, sa v prejednávanej veci nemožno domnievať, že Komisia uplatnila trestný zákon rozširujúcim spôsobom v neprospech obvineného. Komisia totiž iba odmietla rozšíriť pôsobnosť výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nad rámec jeho znenia a uplatnila koncept „jedinej koncentrácie“ na situáciu, v ktorej bola výlučná kontrola nad jediným cieľovým podnikom získaná na základe samotnej súkromnej kúpy od jediného predávajúceho pred vyhlásením povinnej verejnej ponuky na kúpu.

205 Tvrdenie žalobkyne treba preto zamietnuť.

206 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je nezlučiteľné s cieľom článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, „ktorým je uľahčiť nadobudnutia a zabezpečiť likviditu burzových trhov“. Napadnuté rozhodnutie má negatívny dopad iba na spoločnosti s modelom podnikového riadenia, ktorý vo všeobecnosti používajú spoločnosti so sídlom v kontinentálnej Európe a Škandinávii, čo v skutočnosti vytvára diskrimináciu medzi spoločnosťami so sídlom v týchto regiónoch

a spoločnosťami so sídlom v Spojenom kráľovstve a Spojených štátoch tým, že sťažuje nadobúdanie a v dôsledku toho prekáža investovaniu do spoločností so sídlom v kontinentálnej Európe a Škandinávii, a že má škodlivý dopad na kapitálové trhy a spoločnosti, ktoré majú sídlo v týchto regiónoch. Je to odôvodnené tým, že spoločnosti so sídlom v kontinentálnej Európe a Škandinávii sa vo všeobecnosti vyznačujú veľkými a koncentrovanými akcionármi, na rozdiel od spoločností so sídlom v Spojenom kráľovstve a Spojených štátoch, ktoré majú skôr rozdrobenú akcionársku štruktúru. Odmietnutie uplatniť v napadnutom rozhodnutí výnimku verejnej ponuky podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 na počiatočné nadobudnutie kontrolného podielu, ako aj z neho vyplývajúcu povinnú verejnú ponuku, je relevantné iba v prípade spoločností, ktoré majú „koncentrovaných“ akcionárov.

207 Je potrebné poukázať na to, že žalobkyňa pri namietaní diskriminácie medzi spoločnosťami so sídlom v kontinentálnej Európe a Škandinávii a spoločnosťami so sídlom v Spojenom kráľovstve a Spojených štátoch v podstate vychádza zo zásady rovnosti zaobchádzania. Podľa ustálenej judikatúry všeobecná zásada rovnosti zaobchádzania a zákazu diskriminácie vyžaduje, aby sa s porovnateľnými situáciami nezaobchádzalo rozdielnym spôsobom, pokiaľ taký rozdiel nie je objektívne odôvodnený (pozri rozsudok z 11. júla 2007, Centeno Mediavilla a i./Komisia, T-58/05, EU:T:2007:218, bod 75 a citovanú judikatúru).

208 V prejednávanej veci treba poukázať na to, že obe situácie, teda získanie kontroly nad jediným cieľovým podnikom na základe samotnej kúpy akcií od jediného predávajúceho a následná povinná verejná ponuka na kúpu, ako aj získanie kontroly na základe verejnej ponuky na kúpu alebo od viacerých predávajúcich na základe viacerých transakcií, nie sú porovnateľné, takže nič nebráni rozdielnemu zaobchádzaniu. V situácii, v ktorej sa výlučná kontrola nad jediným cieľovým podnikom získa na základe samotnej prvej transakcie, nie je vôbec neprirodzené, že sa táto transakcia sama osebe považuje za koncentráciu (pozri bod 182 vyššie). Samotná skutočnosť, že je možné, že v kontinentálnej Európe a Škandinávii sa prvá situácia vyskytuje častejšie ako v Spojenom kráľovstve a Spojených štátoch, neznamená, že by bolo potrebné zaobchádzať s týmito situáciami rovnako.

209 Okrem toho samotná skutočnosť, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 má uľahčiť nadobudnutia a zabezpečiť likviditu burzových trhov, neznamená, ako tvrdí žalobkyňa, že je potrebné rozšíriť pôsobnosť tohto ustanovenia nad rámec jeho znenia s cieľom ešte viac uľahčiť nadobudnutia.

210 Komisia v napadnutom rozhodnutí, ako aj vo vyjadrení k žalobe uvádza niekoľko spôsobov, ako žalobkyňa mohla postupovať, aby predmetnú koncentráciu uskutočnila bez porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V bode 106 napadnutého rozhodnutia teda poukazuje na to, že žalobkyňa mohla vyhlásiť verejnú ponuku na kúpu bez toho, aby predtým kúpila akcie od pána M. (prvá možnosť), a že žalobkyňa mohla podpísať s pánom M. zmluvu o kúpe akcií pred vyhlásením verejnej ponuky na kúpu s odkladom dokončenia až do získania povolenia od orgánov hospodárskej súťaže (druhá možnosť).

211 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že tieto možnosti môžu poškodiť menšinových akcionárov cieľovej spoločnosti, uľahčiť zneužitie trhu a odporovať cieľom smernice 2004/25. Pokiaľ ide o prvú možnosť, žalobkyňa zdôrazňuje, že politika Komisie aktívne smeruje k tomu, aby sa nadobúdateľovi zabránilo nahradiť konštrukciu povinnej ponuky dobrovoľnou ponukou, pretože by to ponúkajúcim umožnilo vyhnúť sa povinnosti vyhlásiť povinnú ponuku za primeranú cenu. Okrem toho v prípade spoločnosti Morpol nebolo vyhlásenie dobrovoľnej ponuky v praxi možné, pretože nadobudnutie spoločnosti Morpol bolo z obchodného hľadiska spojené s nadobudnutím vedľajších spoločností, ktoré kontroloval pán M., a tieto právne subjekty nemohli byť prevzaté v rámci dobrovoľnej ponuky. Pokiaľ ide o druhú možnosť, žalobkyňa tvrdí, že táto vytvára minimálnu cenu, ktorá by mohla byť umelo manipulovaná a zvyšovaná, čo je v rozpore s cieľom smernice 2004/25, ktorým je zabrániť riziku zneužitia trhu.

212 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňa mala pripraviť koncentráciu spôsobom, ktorý by podľa nej najlepšie zodpovedal jej potrebám tak, aby zároveň dodržala svoje povinnosti stanovené v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Ako teda Komisia uvádza, neodporúča ani nijako nestanovuje konkrétny spôsob, ako má žalobkyňa naplánovať svoju transakciu.

213 Pokiaľ ide ďalej o druhú možnosť, ktorá je definovaná v bode 210 vyššie, je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti týkajúce sa tvrdenia žalobkyne založeného na riziku manipulácie s cenou akcií.

214 Prístup uvedený v napadnutom rozhodnutí nespôsobuje žiadny problém, pokiaľ ide o ochranu práv menšinových akcionárov. Ako totiž zdôrazňuje žalobkyňa, podľa nórskych pravidiel pre nadobudnutia musí ponúkajúci zaplatiť za zvyšné akcie cenu, ktorá je vyššou z týchto dvoch cien: cena, ktorú ponúkajúci zaplatil alebo ktorá bola dohodnutá v priebehu obdobia šiestich mesiacov predtým, ako bola vyhlásená verejná ponuka (teda cena dohodnutá v SPA), alebo cena na trhu v čase, keď vznikla povinnosť vyhlásiť verejnú ponuku. Je teda isté, že menšinoví akcionári môžu dostať za svoje akcie primeranú cenu.

215 Žalobkyňa však tvrdí, že pokiaľ by sa neuplatnil článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ponúkajúci musí verejnú ponuku odložiť až do získania povolenia koncentrácie od Komisie, teda do času, keď sa minimálna cena môže zvýšiť v dôsledku toho, že kótovaná cena na trhu prevýši cenu dohodnutú v SPA. Minimálna cena je teda predmetom manipulácií a zvyšovania, ktoré môžu mať za následok, že ponúkajúci nadobudne zvyšné akcie za vyššiu cenu, ako je cena dohodnutá v SPA, teda primeraná cena.

216 V tejto súvislosti treba konštatovať, že riziko manipulácie s cenou akcií smerom nahor môže v zásade existovať. Pokiaľ sa však žalobkyňa domnievala, že v prejednávanej veci toto riziko existuje, mohla požiadať Komisiu, aby jej udelila výnimku na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004. Podľa tohto ustanovenia môže Komisia na základe žiadosti udeliť výnimku z povinností stanovených v článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 139/2004.

217 Komisia v tejto súvislosti zdôrazňuje, že v minulosti už udelila výnimky na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 práve v situáciách, keď omeškanie s vyhlásením verejnej ponuky mohlo viesť k manipuláciám na trhu. Ako príklad uvádza svoje rozhodnutie z 20. januára 2005 (vec Orkla/Elkem – COMP/M.3709) (ďalej len „rozhodnutie Orkla/Elkem“), prijaté na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004. Vo veci, v ktorej bolo vydané toto rozhodnutie, uzavrela spoločnosť Orkla, ktorá už vlastnila 39,85 % akcií spoločnosti Elkem, individuálne zmluvy s ďalšími tromi akcionármi spoločnosti Elkem. Na základe týchto zmlúv mala spoločnosť Orkla získať výlučnú kontrolu nad spoločnosťou Elkem. Po uskutočnení transakcie musela spoločnosť Orkla podľa nórskeho práva vyhlásiť povinnú verejnú ponuku na zvyšné akcie spoločnosti Elkem.

218 Spoločnosť Orkla pred plnením každej z týchto dohôd požiadala Komisiu o výnimku na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004. Zdôraznila, že z dôvodu malého množstva voľne dostupných akcií spoločnosti Elkem nie je ťažké zmanipulovať cenu týchto akcií smerom nahor. Komisia šesť dní po doručení žiadosti od spoločnosti Orkla udelila výnimku a uviedla, že „pozastavenie transakcie môže mať pre spoločnosť Orkla za následok, že pokiaľ by dodržala uplatniteľnú nórsku právnu úpravu týkajúcu sa cenných papierov, vystavila by sa významnému riziku, že po vyhlásení transakcie za zlučiteľnú s [vnútorným] trhom bude musieť dať ponuku na zvyšné akcie spoločnosti Elkem za značne vyššiu cenu“. Komisia zvážila záujmy a uviedla, že povinnosť pozastavenia by mohla vážne poškodiť finančné záujmy spoločnosti Orkla, že transakcia zrejme nespôsobí problémy pre hospodársku súťaž a že výnimka sa nedotkne legitímnych práv tretej strany.

219 Vec, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Orkla/Eklem, teda dokazuje, že možnosť požiadať o výnimky na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 predstavuje účinný prostriedok riešenia situácií, v ktorých existuje riziko manipulácie s cenami akcií.

220 Žalobkyňa v podstate tvrdí, že (teoretická) existencia rizík manipulácie s cenami akcií smerom nahor núti Komisiu, aby vykladala článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 rozširujúcim spôsobom. Také tvrdenie však treba zamietnuť, keďže článok 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 umožňuje uspokojivo reagovať na situáciu, keď také riziko existuje.

221 Článok 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 stanovuje, že Komisia môže v danom prípade po zvážení dotknutých záujmov poskytnúť výnimku z povinnosti pozastavenia. Taká výnimka je v danom prípade vhodnejším nástrojom reagovania na prípadné riziká manipulácie, ako rozširujúce uplatnenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktoré by znamenalo automatické uplatnenie výnimky bez možnosti zváženia záujmov.

222 Žalobkyňa na pojednávaní tvrdila, že Komisia v rozhodnutí Orkla/Elkem uznala existenciu požiadavky rýchlosti a potreby vyhnúť sa manipuláciám na trhu za podobných okolností, aké sú v prejednávanej veci.

223 Okolnosť, že Komisia v tejto veci pri udelení výnimky na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 zohľadnila požiadavku rýchlosti a potrebu vyhnúť sa manipuláciám na trhu, však neznamená, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 treba vykladať rozširujúcim spôsobom.

224 Žalobkyňa na pojednávaní napokon tvrdila, že podľa článku 7 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, ktorý existoval pred článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, bolo potrebné oznámiť verejnú ponuku na kúpu alebo výmenu v lehote stanovenej v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 4064/89, a to v lehote jedného týždňa, a že podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 je iba potrebné oznámiť Komisii koncentráciu „bezodkladne“. Táto zmena svedčí podľa žalobkyne o vôli normotvorcu uprednostniť proces verejného nadobudnutia pred procesom kontroly koncentrácií.

225 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 už nestanovuje na oznamovanie koncentrácií lehotu jedného týždňa od uzavretia zmluvy alebo zverejnenia ponuky na kúpu, ktorá bola stanovená v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 4064/89.

226 Dôvody zrušenia tejto lehoty vyplývajú z bodov 61 až 64 odôvodnenia návrhu nariadenia. Komisia v nich najmä poukázala na to, že „[p]rax posledných dvanástich rokov ukazuje, že striktné uplatňovanie lehoty jedného týždňa na predkladanie oznámení… nie je realistické ani potrebné“, a že „[v]zhľadom na odkladný účinok článku 7 ods. 1 je v obchodnom záujme samotných podnikov získať predpísané povolenie Komisie čo najrýchlejšie, aby mohli uskutočniť koncentráciu“.

227 Na rozdiel od tvrdení žalobkyne teda dôvody zrušenia tejto lehoty nespočívajú vo vôli normotvorcu uprednostniť proces verejného nadobudnutia pred konaním o kontrole koncentrácií.

228 Tvrdenia žalobkyne, ktoré majú preukázať, že výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý podala Komisia, je v rozpore so zmyslom tohto ustanovenia, treba teda zamietnuť.

229 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, treba zamietnuť tvrdenie žalobkyne, že kúpa z decembra 2012 a verejná ponuka na kúpu predstavovali jedinú koncentráciu. Koncept jedinej koncentrácie sa totiž nevzťahuje na prípad, keď sa faktická výlučná kontrola nad jedinou cieľovou spoločnosťou získa od jediného predávajúceho na základe samotnej prvej súkromnoprávnej transakcie, aj keď po nej nasleduje povinná verejná ponuka.

230 Nie je teda potrebné skúmať tvrdenia účastníkov konania týkajúce sa existencie alebo neexistencie právnej alebo faktickej podmienenosti kúpy z decembra 2012 a verejnej ponuky na kúpu.

2. O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že žalobkyňa postupovala v súlade s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004

231 Žalobkyňa v rámci štvrtej časti prvého žalobného dôvodu tvrdí, že splnila podmienky stanovené v článku 7 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 tým, že koncentráciu bezodkladne oznámila Komisii a pred povolením koncentrácie Komisiou nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol.

232 V tejto súvislosti stačí konštatovať, ako vyplýva z preskúmania prvých troch častí prvého žalobného dôvodu, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa na prejednávanú vec nevzťahuje. Otázka, či žalobkyňa splnila podmienky stanovené v článku 7 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004, nie je teda relevantná.

233 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že prvý žalobný dôvod treba v celom rozsahu zamietnuť.

B. O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom sa v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že žalobkyňa sa dopustila nedbanlivosti

234 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nesprávne konštatovala, že sa dopustila nedbanlivosti. Podľa žalobkyne žiadna bežne obozretná a dostatočne starostlivá spoločnosť nemohla rozumne predpokladať, že kúpa z decembra 2012 mala byť oznámená a že zodpovedajúci podiel nemohol byť na žalobkyňu prevedený pred povolením. Výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý podala žalobkyňa, je rozumný, čo potvrdzuje aj právne stanovisko externého právneho zástupcu žalobkyne.

235 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

236 Je potrebné pripomenúť, že podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 môže Komisia uložiť pokuty iba za porušenia, ku ktorým došlo „úmyselne alebo z nedbanlivosti“.

237 Pokiaľ ide o otázku, či k porušeniu došlo úmyselne alebo z nedbanlivosti, z judikatúry vyplýva, že táto podmienka je splnená, pokiaľ dotknutý podnik nemôže nevedieť o protisúťažnej povahe svojho konania, či už by si uvedomoval porušovanie pravidiel hospodárskej súťaže, alebo nie [pokiaľ ide o porušenia, za ktoré možno uložiť pokutu podľa článku 23 ods. 2 prvého pododseku nariadenia Rady (ES) č. 1/2003 zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch [101 a 102 ZFEÚ] (Ú. v. EÚ L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205), pozri rozsudok z 18. júna 2013, Schenker & Co. a i., C-681/11, EU:C:2013:404, bod 37 a citovanú judikatúru].

238 Skutočnosť, že dotknutý podnik z právneho hľadiska nesprávne kvalifikoval svoje správanie, z ktorého vychádza konštatovanie porušenia, nemôže mať za následok oslobodenie od uloženia pokuty, pokiaľ tento podnik nemohol nevedieť o protisúťažnej povahe uvedeného správania (pozri analogicky rozsudok z 18. júna 2013, Schenker & Co. a i., C-681/11, EU:C:2013:404, bod 38). Podnik sa nemôže vyhnúť uloženiu pokuty, ak porušenie pravidiel hospodárskej súťaže vychádza z omylu tohto podniku o zákonnosti jeho správania, ktorý vyplýva z obsahu právneho stanoviska advokáta (pozri analogicky rozsudok z 18. júna 2013, Schenker & Co. a i., C-681/11, EU:C:2013:404, bod 43).

239 Vzhľadom na tieto úvahy treba preskúmať, či Komisia v napadnutom rozhodnutí oprávnene dospela k záveru, že žalobkyňa pri uskutočnení kúpy z decembra 2012 v rozpore s článkom 4 ods. 1 a článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 konala z nedbanlivosti.

240 Treba po prvé poukázať na to, že Komisia zohľadnila existujúce právne rady pri konštatovaní v bode 142 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa sa dopustila porušení z nedbanlivosti a nie úmyselne.

241 V bodoch 144 až 148 napadnutého rozhodnutia Komisia na účely konštatovania, že žalobkyňa sa dopustila nedbanlivosti, vychádzala z nasledujúcich skutočností:

– žalobkyňa je veľkou európskou spoločnosťou, ktorá má bohaté skúsenosti s postupmi pri kontrole koncentrácií a oznámeniach Komisii a vnútroštátnym orgánom hospodárskej súťaže,

– žalobkyňa vedela alebo mala vedieť, že nadobudnutím podielu 48,5 % na imaní spoločnosti Morpol získa nad ňou faktickú kontrolu,

– žalobkyňa nepreukázala, že by od svojich právnych poradcov dostala posúdenie s ohľadom na uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 pred 18. decembrom 2012, teda dňom dokončenia kúpy z decembra 2012,

– existencia skoršieho rozhodnutia týkajúceho sa výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 [rozhodnutie Komisie z 21. septembra 2007 (vec COMP/M.4730 – Yara/Kemira GrowHow) (ďalej len „rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow“)] mala žalobkyňu viesť k záveru, že uskutočnenie kúpy z decembra 2012 pravdepodobne povedie k porušeniu článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, alebo aspoň že uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nie je v prejednávanej veci jednoduchá, a žalobkyňa sa mohla a mala obrátiť na Komisiu prostredníctvom poradného postupu s ohľadom na uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 alebo požiadaním o výnimku z povinnosti *statu quo* na základe článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004,

– žalobkyni už bola na vnútroštátnej úrovni uložená pokuta za predčasné uskutočnenie koncentrácie v rámci nadobudnutia spoločnosti Fjord Seafood, takže bolo namieste od nej očakávať zvýšenú starostlivosť.

242 Žalobkyňa spochybňuje relevantnosť všetkých týchto skutočností.

243 V prejednávanej veci treba poukázať na to, že žalobkyňa mohla ľahko predpokladať, že kúpou 48,5 % akcií spoločnosti Morpol získa nad touto spoločnosťou faktickú výlučnú kontrolu. Žalobkyňa netvrdí, že nevedela o určitých skutočnostiach a že z tohto dôvodu nemohla chápať, že uskutočnením kúpy z decembra 2012 uskutoční koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo.

244 Z burzového komuniké zo 17. decembra 2012 uvedeného v bode 6 vyššie okrem iného vyplýva, že žalobkyňa si bola vedomá skutočnosti, že kúpa spoločnosti Morpol predstavuje koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo. Žalobkyňa v ňom totiž uviedla:

„Nadobudnutie bude mať veľmi pravdepodobne za následok oznamovaciu povinnosť voči orgánom Únie pre hospodársku súťaž, pričom v takom prípade nebude môcť spoločnosť Marine Harvest vykonávať svoje hlasovacie práva spojené s akciami v spoločnosti Morpol, až kým nebude transakcia povolená.“

245 Samotná skutočnosť, že žalobkyňa sa nesprávne domnievala, že jej povinnosťou bolo iba nevykonávať jej hlasovacie práva pred povolením, nespochybňuje to, že si bola dobre vedomá okolnosti, že ide o koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo.

246 Je potrebné pripomenúť, že zo znenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 jasne vyplýva, že koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo treba oznámiť pred jej uskutočnením a že bez predchádzajúceho oznámenia a povolenia sa nesmie uskutočniť.

247 Žalobkyňa nemohla nevedieť o týchto ustanoveniach a okrem iného netvrdí, že o nich nevedela.

248 Okrem toho treba pripomenúť, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa podľa svojho znenia nevzťahuje na situácie, akou je predmetná situácia v prejednávanej veci (pozri body 68 až 83 vyššie).

249 Žalobkyňa tvrdí, že jej výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 bol prinajmenšom rozumný, takže nekonala nedbanlivo.

250 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že žalobkyňa sa v odôvodnení uvedenom v rámci prvého žalobného dôvodu v podstate snaží rozšíriť pôsobnosť konceptu „jedinej koncentrácie“, aby rozšírila pôsobnosť výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 203 vyššie). Okrem toho je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa neuvádza nijaký príklad v rozhodovacej praxi Komisie alebo v judikatúre súdov Únie, keď sa viaceré nákupy podielov v jedinom cieľovom podniku považovali za jedinú koncentráciu, pokiaľ sa výlučná kontrola nad cieľovým podnikom získala na základe prvej kúpy (pozri bod 147 vyššie).

251 Naproti tomu existovalo rozhodnutie Komisie, konkrétne rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, v ktorom Komisia v bodoch 6 a 7 konštatovala:

„6. Spoločnosť Yara 24. mája 2007 získala od fínskeho štátu podiel vo výške 30,05 % v spoločnosti GrowHow. Spoločnosť Yara sa domnieva, že toto nadobudnutie predstavuje prvú etapu verejnej ponuky smerujúcej k nadobudnutiu spoločnosti GrowHow vyhlásenej 18. júla 2007 a že na toto nadobudnutie ako také sa vzťahuje výnimka zo zákazu uskutočnenia koncentrácie stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia [č. 139/2004]. Spoločnosť Yara uvádza, že počas preskúmania transakcie Komisiou nebude vykonávať hlasovacie práva vyplývajúce z podielu vo výške 30,05 %. V informáciách, ktoré poskytli účastníci konania, sa uvádza, že spoločnosť Yara získala kontrolu nad spoločnosťou GrowHow nadobudnutím podielu vo výške 30,05 %.

7. Článok 7 ods. 2 [nariadenia č. 139/2004] sa vzťahuje na nadobudnutia balíkov akcií od ‚viacerých predávajúcich‘, teda na ‚zdĺhavé ponuky‘. Komisia sa domnieva, že výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 [nariadenia č. 139/2004] sa preto nevzťahuje na vec, v ktorej kontrolný podiel získa kupujúci jediného balíka akcií od jediného predávajúceho. Komisia sa teda domnieva, že v prejednávanej veci nemožno vylúčiť porušenie povinnosti *statu quo* stanovenej v článku 7 ods. 1 [nariadenia č. 139/2004], ako aj oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 ods. 1 [uvedeného nariadenia], a že v rámci iného konania môže preskúmať, či je vhodná sankcia podľa článku 14 ods. 2 [nariadenia č. 139/2004].“

252 Je síce pravda, ako zdôrazňuje žalobkyňa, že konštatovanie, podľa ktorého nemožno vylúčiť porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, predstavuje *obiter dictum* rozhodnutia Yara/Kemira GrowHow, ktoré je rozhodnutím o povolení koncentrácie s výhradou dodržania určitých záväzkov. Komisia nakoniec nezačala konanie o uložení pokuty podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Žalobkyňa správne zdôrazňuje, že také *obiter dictum* nemá právne záväzné účinky a nemôže byť predmetom preskúmania súdov Únie.

253 Nič to nemení na tom, že aj také *obiter dictum* môže poskytnúť subjektom informácie o spôsobe, akým Komisia vykladá článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Existujúce rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, ktoré sa týkalo situácie porovnateľnej so situáciou v prejednávanej veci a v ktorom Komisia uviedla, že sa domnieva, že výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nie je uplatniteľná, je skutočnosťou, ktorá sťažuje podnikom zdôvodňovanie toho, že pochybenie pri výklade článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nie je nedbanlivostným konaním.

254 Je síce pravda, ako zdôrazňuje žalobkyňa v rámci štvrtého žalobného dôvodu, že rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow nebolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* a že úplné znenie je dostupné iba v anglickom jazyku.

255 Oznámenie však bolo uverejnené v *Úradnom vestníku Európskej únie* (Ú. v. EÚ C 245, 2007, s. 7) v každom z úradných jazykov a bol v ňom uvedený internetový odkaz na celé rozhodnutie v anglickom jazyku. Komisia okrem toho správne zdôrazňuje, že rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, a najmä výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 uvedený v tomto rozhodnutí bol citovaný v prácach odborníkov z praxe. Starostlivý subjekt mohol teda vedieť o tomto rozhodnutí a o výklade článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý podala Komisia.

256 Okrem toho je potrebné zohľadniť skutočnosť, že žalobkyňa sa mohla obrátiť na Komisiu v súvislosti s výkladom článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. V prípade pochybnosti o svojich povinnostiach na základe nariadenia č. 139/2004 je primeraným správaním podniku, že sa obráti na Komisiu (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 255). Žalobkyňa netvrdí, že by o tejto možnosti nevedela.

257 Komisia mala tiež právo zohľadniť skutočnosť, ako urobila v bode 144 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa je veľkou európskou spoločnosťou, ktorá má bohaté skúsenosti s postupmi pri kontrole koncentrácií a oznámeniach Komisii a vnútroštátnym orgánom hospodárskej súťaže. Z bodu 252 rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672), teda vyplýva, že skúsenosti podniku v oblasti koncentrácií a oznamovacích konaní je relevantnou skutočnosťou pri posudzovaní nedbanlivosti.

258 Komisia mala okrem toho právo zohľadniť skutočnosť, ako urobila v bode 148 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyni (v tom čase spoločnosti Pan Fish) už bola uložená pokuta na vnútroštátnej úrovni za predčasné uskutočnenie koncentrácie v rámci nadobudnutia spoločnosti Fjord Seafood. Je síce pravda, že rozhodnutie francúzskeho ministra hospodárstva z 8. decembra 2007 (vec Pan Fish/Fjord Seafood) (ďalej len „rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood“) sa netýkalo výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Nič na tom však nemení na tom, že od veľkého európskeho podniku, ktorému už bola uložená pokuta, hoci na vnútroštátnej úrovni, treba očakávať osobitnú starostlivosť.

259 V prejednávanej veci je potrebné konštatovať, že žalobkyňa konala nedbanlivo, keď vykladala článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 spôsobom, ktorý nezodpovedá jeho zneniu ani rozhodovacej praxi Komisie, alebo judikatúre súdov Únie a ktorý nie je v súlade s tým, čo Komisia konštatovala, hoci len *obiter dictum*, v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, a bez toho, aby predtým kontaktovala Komisiu, aby si overila správnosť svojho výkladu. Žalobkyňa týmto spôsobom konala na svoje vlastné riziko a nemôže sa platne dovolávať údajnej „rozumnosti“ svojho výkladu.

260 Treba teda zamietnuť tvrdenie žalobkyne, že „žiadna bežne obozretná a dostatočne starostlivá spoločnosť nemohla rozumne predpokladať, že kúpa z decembra 2012 mala byť oznámená a že zodpovedajúci podiel nemohol byť [na žalobkyňu] prevedený pred povolením“.

261 Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne založené na posúdení jej externých právnych poradcov, treba uviesť nasledujúce skutočnosti.

262 Žalobkyňa tvrdí, že jej externí právni zástupcovia, ktorí sú veľmi skúsení v otázkach práva hospodárskej súťaže, súhlasili s konštatovaním, že kúpa z decembra 2012 a verejná ponuka predstavujú jedinú koncentráciu, ktorá spadá pod článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, čo potvrdzuje rozumnosť jej výkladu. Ďalej tvrdí, že jej skúsenosti s transakciou, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, je jedným z faktorov, ktoré ju viedli k tomu, že opakovane žiadala a dostala uistenia v súvislosti s tým, že nadobudnutie podielu vo výške 48,5 % v spoločnosti Morpol spadá pod článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Žalobkyňa napokon tvrdí, že Komisia v bode 146 napadnutého rozhodnutia nesprávne konštatovala, že pred 18. decembrom 2012 sa nesnažila získať a ani nezískala akékoľvek stanovisko k dosahu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

263 Treba teda preskúmať obsah stanovísk, ktoré poskytli externí právni zástupcovia žalobkyne.

264 Žalobkyňa vychádza z e-mailu, ktorý jej poslal jej nórsky právny poradca 29. novembra 2012. Tento poradca uviedol:

„6. Hospodárska súťaž

Nadobudnutie akcií spoločnosti [Morpol] od spoločnosti Friendmall bude vyžadovať oznámenie príslušným orgánom hospodárskej súťaže.

Nemáme k dispozícii prehľad obratov oboch spoločností rozdelený podľa členských štátov, ani ďalšie informácie potrebné na analýzu, akým spôsobom a kde treba urobiť také oznámenie.

Naliehavo Vám odporúčame urobiť všetko pre to, aby ste urýchlene zistili tieto skutočnosti vzhľadom na to, že nám umožnia vypracovať a predložiť oznámenia relatívne rýchlo po prípadnom dátume nadobudnutia.

Naše skúsenosti ukazujú, že získanie povolení potrebných na také nadobudnutia bude trvať dlho. Nemožno vylúčiť, že v niektorých štátoch Vám bude uložená povinnosť predať časti činností, aby ste získali potrebné povolenie. Hneď ako budete vedieť, kedy to môže byť potrebné, mali by ste vypracovať stratégiu, ako na také námietky reagovať.

Ako už bolo uvedené, spoločnosť [Marine Harvest] nebude môcť vykonávať akékoľvek svoje akcionárske práva v spoločnosti [Morpol] spojené s nadobudnutými akciami, až kým nezískate všetky povolenia podľa práva hospodárskej súťaže.“

265 Z tohto e-mailu jasne vyplýva, že nórsky právny poradca žalobkyne nemal k dispozícii potrebné informácie týkajúce sa obratu dotknutých podnikov a nebol z tohto dôvodu schopný analyzovať otázku, ktorým orgánom hospodárskej súťaže treba transakciu oznámiť. Žalobkyňa nemohla očakávať, že by jej nórsky právny poradca vykonal vyčerpávajúcu analýzu dôsledkov koncentrácie z pohľadu práva Únie predtým, ako bude mať k dispozícii informácie, ktoré mu umožnia zistiť, či ide o koncentráciu s významom pre celé Spoločenstvo.

266 Okrem toho treba uviesť, že niekoľko odsekov tohto e-mailu venovaných právu hospodárskej súťaže, ktoré boli citované v bode 264 vyššie, nemožno považovať za skutočnú analýzu povinností žalobkyne, pokiaľ ide o oznámenia a prípadné povinnosti *statu quo*. Žalobkyňa nemohla zo samotnej vety, že „[a]ko už bolo uvedené, spoločnosť [Marine Harvest] nebude môcť vykonávať akékoľvek svoje akcionárske práva v spoločnosti [Morpol] spojené s nadobudnutými akciami, až kým nezískate všetky povolenia podľa práva hospodárskej súťaže“ vyvodiť *a contrario*, že bola oprávnená dokončiť kúpu z decembra 2012 bez predchádzajúceho oznámenia a povolenia.

267 Existencia tohto e-mailu od jej nórskeho právneho poradcu nemôže v žiadnom prípade zbaviť žalobkyňu jej zodpovednosti.

268 Ten istý právny poradca poslal 14. decembra 2012 o 10.02 h právnemu poradcovi z advokátskej kancelárie F. e-mail, ktorý znel takto:

„Rokovania o projekte spoločnosti [Morpol] sú teraz takmer skončené a sme si dosť istí, že v priebehu dňa dôjde k dohode a že [SPA] bude podpísaná na konci popoludnia.

Posledný projekt pripájam na posúdenie a komentáre z Vašej strany z pohľadu práva hospodárskej súťaže.

Nikto sa doposiaľ na tento konkrétny aspekt veľmi nezameral, čo nie je neobvyklé. Dospeli sme tiež do štádia, keď by som veľmi nerád robil ďalšie zmeny v texte, keďže to môže strany ľahko znepokojiť.

Môžete sa teda pozrieť na tento projekt a napísať mi iba komentáre a návrhy zmien, ktoré považujete za absolútne nevyhnutné vzhľadom na povoľovacie konanie podľa práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže?

Prirodzene to trochu ponáhľa, a budem Vám preto veľmi vďačný, keď sa tomu budete venovať ihneď.“

269 Tento e-mail jasne dokazuje, že žalobkyňa sa nesprávala tak, ako by sa správal starostlivý subjekt. Vyplýva z neho totiž, že „[n]ikto sa doposiaľ… veľmi nezameral“ na aspekt práva hospodárskej súťaže až do dňa, kým nebol poslaný tento e-mail, to znamená deň podpisu SPA. Starostlivý subjekt by sa zameral na dôsledky transakcie z pohľadu práva hospodárskej súťaže v skoršom štádiu.

270 Žalobkyňa, ktorej bola v tomto ohľade položená otázka na pojednávaní, uviedla, že autor tohto e-mailu zo 14. decembra 2012 bol aj autorom e-mailu z 29. novembra 2012 a že tento posledný uvedený e-mail preukazuje, že už v tomto štádiu uvažoval nad právom hospodárskej súťaže. Žalobkyňa okrem toho uviedla, že jej nórsky právny poradca je advokátom špecializujúcim sa na právo obchodných spoločností, a nie advokátom špecializujúcim sa na právo hospodárskej súťaže, a že 14. decembra 2012 požiadala o stanovisko odborníka z advokátskej kancelárie F.

271 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že e-mail z 29. novembra 2012 neobsahuje skutočnú analýzu povinností žalobkyne, pokiaľ ide o oznámenia a prípadné povinnosti *statu quo* (pozri bod 266 vyššie). Aj keď je pravda, že nórsky právny poradca uvažoval nad aspektom práva hospodárskej súťaže, treba poukázať na to, ako sám priznal v e-maile zo 14. decembra 2012, že nikto sa do tohto dňa „veľmi nezameral“ na tento aspekt.

272 Okrem toho je potrebné konštatovať, že žalobkyňa sa tým, že na pojednávaní uviedla, že jej nórsky právny poradca je advokátom špecializujúcim sa na právo obchodných spoločností, a nie advokátom špecializujúcim sa na právo hospodárskej súťaže, prinajmenšom jemne odchýlila od tvrdenia uvedeného v bode 71 žaloby týkajúceho sa právneho zástupcu, že externí právni poradcovia majú bohaté skúsenosti s otázkami práva hospodárskej súťaže.

273 Dňa 14. decembra 2012 o 22.36 h právny poradca z advokátskej spoločnosti F. odpovedal na e-mail citovaný v bode 268 vyššie a najmä uviedol:

„Iba jedna otázka: nemohli sme nájsť akékoľvek ustanovenie týkajúce sa otázky výkonu hlasovacích práv, kým prebieha povoľovacie konanie. Je zrejmé, že kupujúci nemôže vykonávať hlasovacie práva pred povolením.“

274 Tento e-mail, ktorý si poslali externí právni poradcovia žalobkyne, nemožno považovať za skutočnú analýzu dôsledkov koncentrácie z hľadiska práva hospodárskej súťaže, a právny poradca z advokátskej spoločnosti F. nemal okrem toho k dispozícii dostatok času na vykonanie takej analýzy.

275 Okrem toho je potrebné konštatovať, že e-mail z 29. novembra 2012, ani e-maily zo 14. decembra 2012 sa nezmieňujú o článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

276 Prvým dokumentom, v ktorom sa výslovne uvádza článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, je vyjadrenie nórskeho právneho poradcu žalobkyne z 18. decembra 2012.

277 V tomto vyjadrení tento právny poradca citoval znenie článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 139/2004 a uviedol:

„Z predchádzajúcich úvah vyplýva, že spoločnosť Marine Harvest môže získať akcie spoločnosti Morpol, ale nemôže vykonávať hlasovacie práva spojené s týmito akciami, až kým transakciu nepovolí Komisia. Spoločnosť Marine Harvest teda nemôže vykonávať svoje práva ako akcionár spoločnosti Morpol a prakticky teda nebude kontrolovať spoločnosť až do získania povolenia.“

278 Toto vyjadrenie však neobsahuje skutočnú analýzu uplatniteľnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Samotné citovanie znenia článku 7 ods. 1 a 2 nariadenia č. 139/2004 a tvrdenie, že žalobkyňa môže získať akcie spoločnosti Morpol, pokiaľ by nevykonávala hlasovacie práva, nemožno považovať za takú analýzu, najmä vzhľadom na okolnosť, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa podľa svojho znenia neuplatní. Nórsky právny poradca žalobkyne vo svojom vyjadrení pri odôvodnení údajnej uplatniteľnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 najmä nevychádzal z toho, že išlo o jedinú koncentráciu.

279 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že SPA bola podpísaná už 14. decembra 2012. článok 7.1 SPA stanovil, že k dokončeniu transakcie dôjde čo najskôr, ako je možné, najneskôr však do troch pracovných dní od podpisu. Článok 7.2 SPA okrem toho stanovil, že ku dňu dokončenia transakcie musí žalobkyňa preukázať, že zaplatila kúpnu cenu. Článok 7.3 SPA napokon stanovil, že k tomuto dňu musia predávajúci preukázať, že previedli akcie na žalobkyňu.

280 Vyjadrenie z 18. decembra 2012 bolo teda vypracované v čase, keď sa už žalobkyňa zaviazala dokončiť nadobudnutie najneskôr do troch pracovných dní od podpisu SPA.

281 Pokiaľ ide o konštatovanie Komisie uvedené v bode 146 napadnutého rozhodnutia, že žalobkyňa nepredložila dôkazy o tom, že od svojich právnych poradcov dostala posúdenie týkajúce sa uplatniteľnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 pred 18. decembrom 2012, čo žalobkyňa spochybňuje, treba uviesť nasledujúce skutočnosti.

282 Je síce pravda, že žalobkyňa na strane 14 svojej odpovede na oznámenie o výhradách z 30. apríla 2014 nepriamo uviedla, že od svojho nórskeho právneho poradcu dostala pred 18. decembrom 2012 informáciu, že podmienky uplatnenia článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sú splnené. Žalobkyňa totiž uviedla, že táto informácia bola „písomne zopakovaná“ vo vyjadrení tohto poradcu z 18. decembra 2012.

283 Konštatovanie Komisie, že žalobkyňa „nepredložila dôkazy o tom“, že také posúdenie dostala pred 18. decembrom 2012, je však správne. Aj keď totiž žalobkyňa vo svojej odpovedi na oznámenie o výhradách nepriamo tvrdila, že od svojho nórskeho právneho poradcu dostala pred 18. decembrom 2012 informáciu, že podmienky uplatnenia článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sú splnené, nepredložila o tom dôkaz. Žalobkyňa predovšetkým nepredložila v prílohe svojej odpovede na oznámenie o výhradách e-maily z 29. novembra a 14. decembra 2012 citované v bodoch 264, 268 a 273 vyššie, ktoré predložila v prílohe žaloby.

284 Tieto e-maily v každom prípade nespochybňujú nedbanlivosť žalobkyne. Pokiaľ ide o mail z 29. novembra 2012 predložený Všeobecnému súdu, je potrebné pripomenúť, že tento e-mail sa nezmieňuje o článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 a neobsahuje skutočnú analýzu povinností žalobkyne (pozri body 264 až 266 vyššie). To isté platí o e-maile právneho poradcu z advokátskej spoločnosti F. zo 14. decembra 2012 (pozri body 273 až 275 vyššie).

285 V každom prípade aj za predpokladu, že by žalobkyňa dostala pred 18. decembrom 2012 od svojich právnych poradcov informáciu, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 je uplatniteľný, nespochybňuje to konštatovanie, že žalobkyňa sa správala nedbanlivo.

286 Je potrebné pripomenúť, že podnik sa nemôže vyhnúť uloženiu pokuty, pokiaľ porušenie pravidiel hospodárskej súťaže vychádza z omylu tohto podniku o zákonnosti jeho správania na základe obsahu právneho stanoviska advokáta (pozri bod 238 vyššie).

287 Okrem toho e-mail nórskeho právneho poradcu žalobkyne zo 14. decembra 2012, z ktorého žalobkyňa vychádza, nielenže nepotvrdzuje, že by žalobkyňa preukázala starostlivosť, ale svedčí o jej nedbanlivosti, keďže z neho vyplýva, že „[n]ikto sa doposiaľ… veľmi nezameral“ na aspekt práva hospodárskej súťaže až do dňa podpisu SPA.

288 Pokiaľ by sa žalobkyňa správala ako starostlivý subjekt, uistila by sa, že celková analýza dôsledkov SPA z hľadiska práva hospodárskej súťaže sa vykoná pred podpisom SPA tým viac, že SPA stanovila, že k dokončeniu nadobudnutia malo dôjsť najneskôr do troch pracovných dní od jej podpisu.

289 Žalobkyňa vychádza tiež z e-mailu, ktorý jej poslal advokát zo spoločnosti F. 27. januára 2013. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že tento e-mail bol zaslaný po dokončení kúpy z decembra 2012 a že nemôže teda v nijakom prípade zbaviť žalobkyňu jej zodpovednosti. Okrem toho tento e-mail neobsahuje skutočnú analýzu podmienok uvedených v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ale v podstate iba opakuje znenie tohto ustanovenia. V tomto e-maile sa predovšetkým neuvádza pojem „jediná koncentrácia“.

290 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že Komisia správne konštatovala, že k porušeniu článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 došlo z nedbanlivosti.

291 Druhý žalobný dôvod treba teda zamietnuť.

C. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení všeobecnej zásady ne bis in idem

292 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia jej v napadnutom rozhodnutí v rozpore so všeobecnou zásadou *ne bis in idem* uložila dve pokuty za jedno a to isté správanie. Žalobkyňa uvádza, že porušenie oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 má nevyhnutne za následok porušenie povinnosti *statu quo* stanovenej v článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia. Porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je podľa žalobkyne osobitným porušením, zatiaľ čo porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia je všeobecným porušením, takže porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 zahŕňa porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia alebo prinajmenšom bráni Komisii, aby uložila za toto porušenie ďalšiu pokutu.

293 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

1. Úvodné pripomienky k vzťahu medzi článkom 4 ods. 1, článkom 7 ods. 1 a článkom 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004

294 Je potrebné uviesť, ako tvrdí žalobkyňa a ako priznáva Komisia, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 má automaticky za následok porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Pokiaľ totiž podnik poruší povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením, stanovenú v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, má to za následok porušenie zákazu uskutočniť koncentráciu pred jej oznámením a povolením.

295 Opak však neplatí. Pokiaľ totiž podnik oznámi koncentráciu pred jej uskutočnením, ale túto koncentráciu uskutoční skôr, než je vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom, poruší článok 7 ods. 1, ale nie článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

296 Okrem toho treba pripomenúť, že článok 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 stanovuje možnosť ukladať pokuty za porušenie oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 tohto nariadenia, ako aj za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 7 toho istého nariadenia.

297 Z vyššie uvedeného vyplýva, že ak podnik poruší článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, poruší automaticky aj článok 7 ods. 1 toho istého nariadenia, čo má podľa znenia tohto nariadenia za následok, že Komisia môže uložiť pokuty podľa článku 14 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004, ako aj podľa článku 14 ods. 2 písm. b) toho istého nariadenia.

298 Je potrebné poznamenať, že ide o situáciu, ktorá existuje až od nadobudnutia platnosti nariadenia č. 139/2004. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 už nestanovuje na oznámenie koncentrácií lehotu jedného týždňa od uzavretia zmluvy alebo uverejnenia ponuky na kúpu, ktorá bola stanovená v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 (pozri bod 225 vyššie).

299 Podľa nariadenia č. 4064/89 bolo možné porušiť článok 4 ods. 1 tohto nariadenia bez porušenia článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia. Podnik, ktorý oznámil koncentráciu neskôr ako týždeň po uzatvorení zmluvy, ale čakal na povolenie Komisie pred jej uskutočnením, porušil totiž článok 4 ods. 1 nariadenia č. 4064/89, ale nie článok 7 ods. 1 toho istého nariadenia.

300 Pokiaľ ide o stanovené sankcie, treba poukázať na to, že podľa článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 4064/89 mohli byť za neoznámenie koncentrácie v súlade s článkom 4 toho istého nariadenia uložené iba pokuty v rozmedzí od 1 000 do 50 000 eku. Za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 mohli byť na základe článku 14 ods. 2 písm. b) tohto nariadenia uložené pokuty až do výšky 10 % celkového obratu dotknutých podnikov.

301 Naopak, v nariadení č. 139/2004 sa už porušenie oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 neuvádza v článku 14 ods. 1, ale v článku 14 ods. 2 toho istého nariadenia, čo znamená, že rozsah trestov za porušenie článku 4 ods. 1 a za porušenie článku 7 ods. 1 tohto nariadenia je už totožný a zodpovedá možnosti uložiť pokuty až do výšky 10 % celkového obratu dotknutých podnikov.

302 Aj keď článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 stanovuje povinnosť konať (oznámiť koncentráciu pre jej uskutočnením) a článok 7 ods. 1 toho istého nariadenia stanovuje povinnosť zdržať sa konania (neuskutočniť koncentráciu pred jej oznámením a povolením), porušenie povinnosti konať má automaticky za následok porušenie povinnosti zdržať sa konania stanovenej v článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Podľa súčasného právneho rámca je totiž možné definitívne vedieť, či podnik neoznámil koncentráciu pred jej uskutočnením až v okamihu uskutočnenia koncentrácie.

303 Z toho vyplýva, že v okamihu, keď podnik poruší článok 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, začína automaticky porušovať článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V okamihu uskutočnenia koncentrácie poruší totiž dotknutý podnik povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením stanovenú v článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a zodpovedajúci zákaz uskutočniť koncentráciu pred oznámením stanovený v článku 7 ods. 1 prvom prípade nariadenia č. 139/2004. Zároveň poruší zákaz uskutočniť koncentráciu pred povolením stanovený v článku 7 ods. 1 druhom prípade nariadenia č. 139/2004, keďže koncentrácia, ktorá nebola oznámená, nemôže byť vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom.

304 V tomto ohľade treba uviesť, že v prejednávanej veci nie je sporné, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je jednorazovým porušením. Porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je však pokračujúcim porušením, ktoré trvá dovtedy, kým Komisia nevyhlási transakciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom, ako Komisia konštatovala v bodoch 128, 165 a 166 napadnutého rozhodnutia (pokiaľ ide o článok 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89, pozri rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 212).

305 Komisia v prejednávanej veci v bode 127 napadnutého rozhodnutia uviedla, že správanie, ktoré viedlo k porušeniu článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a k porušeniu článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia bolo jedným a tým istým správaním, a to uskutočnenie koncentrácie s významom pre celé Spoločenstvo pred jej oznámením a povolením. Komisia v nadväznosti na písomnú otázku, ktorú v tejto súvislosti položil Všeobecný súd, potvrdila, že nespochybňuje, že skutočnosti, ktoré mali za následok porušenie týchto dvoch ustanovení, boli v prejednávanej veci totožné.

306 Je potrebné konštatovať, že súčasný právny rámec je neobvyklý, keďže v nariadení č. 139/2004 existujú dva články, za ktorých porušenie možno uložiť pokuty v rovnakom rozsahu, ale v prípade ktorých má porušenie prvého článku nevyhnutne za následok porušenie druhého článku. Treba však uviesť, že ide o právny rámec, ktorý Komisia musela uplatniť, a že žalobkyňa nevzniesla námietku nezákonnosti, pokiaľ ide o určité ustanovenia nariadenia č. 139/2004.

2. O uplatniteľnosti zásady ne bis in idem v prejednávanej veci

307 Podľa ustálenej judikatúry sa v konaniach o ukladaní pokút týkajúcich sa práva hospodárskej súťaže musí dodržať zásada *ne bis in idem*. Táto zásada v oblasti hospodárskej súťaže bráni tomu, aby sa podnik znova uznal za zodpovedný alebo bol znovu stíhaný pre protisúťažný postup, za ktorý už bol sankcionovaný, alebo v súvislosti s ktorým bolo rozhodnuté, že zaň nie je zodpovedný, a to skorším rozhodnutím, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok (pozri rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, EU:C:2012:72, bod 94 a citovanú judikatúru).

308 Súdny dvor vo veciach patriacich do práva hospodárskej súťaže rozhodol, že uplatnenie zásady *ne bis in idem* podlieha trojitej podmienke totožnosti skutku, porušovateľa a chráneného právneho záujmu (pozri rozsudok zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i., C-17/10, EU:C:2012:72, bod 97 a citovanú judikatúru).

309 Z judikatúry citovanej v bode 307 vyššie vyplýva, že zásada *ne bis in idem* má dva aspekty. Zakazuje, aby bol podnik znova „stíhaný“ a aby bol tento podnik znova „potrestaný“. Podľa formulácie uvedenej v bode 307 vyššie však oba aspekty predpokladajú, že „skorším rozhodnutím, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok“, bol predmetný podnik sankcionovaný alebo bolo rozhodnuté, že nie je zodpovedný.

310 Okrem toho je potrebné pripomenúť, že článok 50 Charty základných práv Európskej únie znie takto:

„Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní za trestný čin, za ktorý už bol v rámci Únie oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom v súlade so zákonom.“

311 Tento článok má tiež dva aspekty, a to zákaz dvojitého stíhania a dvojitého potrestania (stíhať alebo potrestať). Okrem toho treba poukázať na to, že v tomto článku sa jasne uvádza „konečný“ rozsudok bez rozlišovania medzi dvomi aspektmi. Ďalej sa v ňom uvádza skutočnosť, že dotknutá osoba „už“ bola oslobodená alebo odsúdená rozsudkom, čo potvrdzuje okolnosť, že musí ísť o skorší rozsudok.

312 Zásada *ne bis in idem* sa uplatňuje v konaniach o ukladaní pokút týkajúcich sa práva hospodárskej súťaže, a to bez ohľadu na to, či tieto pokuty majú alebo nemajú trestnoprávnu povahu. Okrem toho v oblasti práva hospodárskej súťaže, v ktorej ukladá pokuty Komisia, sa nevyžaduje, aby existoval „rozsudok“ o uložení pokuty. Ako sa uvádza vo formulácii uvedenej v bode 307 vyššie, stačí, že existuje skoršie rozhodnutie, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok. Teda samotné existujúce rozhodnutie Komisie o uložení pokuty, ktoré nebolo spochybnené v stanovenej lehote a proti ktorému už teda nie je možný opravný prostriedok, stačí na to, aby sa mohla uplatniť zásada *ne bis in idem*. „Konečný“ charakter, ktorý vyplýva z článku 50 Charty základných práv Únie, sa však uplatňuje aj v práve hospodárskej súťaže, ako vyplýva z formulácie „skoršie rozhodnutie, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok“.

313 Článok 4 ods. 1 protokolu č. 7 k EDĽP znie takto:

„Nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcom právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.“

314 Toto ustanovenie má tiež dva aspekty, a to zákaz dvojitého stíhania a dvojitého trestu (stíhať alebo potrestať) a rovnako predpokladá existenciu „konečného“ rozsudku. Okrem toho sa v ňom uvádza, že dotknutá osoba „už“ bola oslobodená alebo odsúdená rozsudkom, čo potvrdzuje okolnosť, že musí ísť o skorší rozsudok.

315 Znenie týchto ustanovení sa teda nevzťahuje na situáciu, v ktorej orgán uloží dve sankcie v jednom a tom istom rozhodnutí, ako je to v prejednávanej veci.

316 Je to v súlade so zmyslom zásady *ne bis in idem*. Ak je totiž podľa tejto zásady osoba, ktorá porušila zákon, stíhaná a potrestaná, musí vedieť, že vykonaním trestu si už odpykala svoju vinu a že sa nemusí obávať novej sankcie (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Ruiz-Jarabo Colomervo veciach Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, EU:C:2002:516, bod 49).

317 Uloženie dvoch sankcií v jednom a tom istom rozhodnutí nie je v rozpore s týmto cieľom. Ako totiž uviedla Komisia v odpovedi na písomnú otázku položenú v tejto súvislosti účastníkom konania, pokiaľ sú v jednom a tom istom rozhodnutí uložené dve sankcie, dotknutý subjekt do budúcna vie, že nebude znova sankcionovaný za to isté porušenie.

318 Je síce pravda, že žalobkyňa v žalobe výslovne neuviedla zásadu *ne bis in idem*, ale zásadu *nemo debet bis puniri pro uno delicto*. Žalobkyňa však v odpovedi na písomnú otázku, ktorú jej v tejto súvislosti položil Všeobecný súd, tvrdila, že zásada, na ktorú sa odvoláva, zodpovedá druhému aspektu zásady *ne bis in idem*, teda zákazu dvojitej sankcie, a že sa neodvoláva na zásadu odlišnú od zásady *ne bis in idem*. Komisia v odpovedi na písomné otázky, ktoré jej položil Všeobecný súd, taktiež tvrdila, že zásada *nemo debet bis puniri pro uno delicto* zodpovedá druhému aspektu zásady *ne bis in idem*.

319 Je potrebné konštatovať, že zásada *ne bis in idem* sa v prejednávanej veci neuplatní, keďže sankcie uložil ten istý orgán v jednom a tom istom rozhodnutí.

320 Tvrdenia žalobkyne ani judikatúra súdov Únie alebo Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) nespochybňujú tento záver.

321 Žalobkyňa v odpovedi na písomné otázky položené Všeobecným súdom tvrdila, že ustálená judikatúra súdov Únie v oblasti práva hospodárskej súťaže obsahuje niekoľko prípadov, v ktorých sa uplatnila zásada *ne bis in idem* vtedy, keď boli uložené viaceré pokuty v jednom a tom istom rozhodnutí.

322 V tejto súvislosti žalobkyňa po prvé vychádza z rozsudku z 21. júla 2011 Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:507). Žalobkyňa tvrdí, že z bodu 68 tohto rozsudku vyplýva, že Súdny dvor uplatnil zásadu *ne bis in idem* pri preskúmaní, či zásada *ne bis in idem* bráni súčasnému uplatneniu opatrení uvedených v článku 26 ods. 1 a článku 27 nariadenia Komisie (ES) č. 968/2006 z 27. júna 2006, ktorým sa stanovujú podrobné pravidlá implementácie nariadenia Rady (ES) č. 320/2006, ktorým sa stanovuje dočasný režim pre reštrukturalizáciu cukrovarníckeho priemyslu v Spoločenstve (Ú. v. EÚ L 176, 2006, s. 32).

323 Treba však poukázať na to, že Súdny dvor v tejto veci konštatoval, že zásada *ne bis in idem* sa neuplatní z dôvodu, že iba jedno z troch predmetných opatrení v tejto veci možno považovať za sankciu (rozsudok z 21. júla 2011, Beneo-Orafti, C-150/10, EU:C:2011:507, bod 74). Keďže Súdny dvor odmietol uplatniteľnosť zásady *ne bis in idem* z iného dôvodu, tak sa jednoducho nevyjadril k tomu, či sa táto zásada uplatní v situácii, keď sú v jednom a tom istom rozhodnutí uložené viaceré sankcie alebo keď sa uloží druhá sankcia, zatiaľ čo rozhodnutie o uložení prvej sankcie zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť.

324 V rozsahu, v akom žalobkyňa vychádza z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci Beneo-Orafti (C-150/10, EU:C:2011:164), stačí konštatovať, že Súdny dvor sa s týmito návrhmi nestotožnil, pokiaľ ide o uplatniteľnosť zásady *ne bis in idem*.

325 Žalobkyňa po druhé uvádza rozsudok z 13. decembra 2006, FNCBV a i./Komisia (T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391). Žalobkyne, vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, tvrdili, že Komisia porušila zásadu *ne bis in idem* tým, že uložila v jednom rozhodnutí pokuty viacerým združeniam, ktorých niektorí členovia boli tí istí. Podľa týchto žalobkýň museli títo členovia nepriamo znášať niekoľko pokút.

326 Súd prvého stupňa v bode 344 rozsudku z 13. decembra 2006, FNCBV a i./Komisia (T-217/03 a T-245/03, EU:T:2006:391), iba konštatoval, že nešlo o totožných páchateľov, keďže napadnuté rozhodnutie nesankcionovalo viackrát rovnaké subjekty alebo rovnaké osoby za rovnaké skutky, takže nedošlo k porušeniu zásady *ne bis in idem*. Súd sa teda nevyjadril k otázke, či sa zásada *ne bis in idem* môže uplatniť v prípade, keď sú v jednom a tom istom rozhodnutí uložené viaceré sankcie.

327 V rozsudku, v ktorom bolo rozhodnuté o odvolaní proti tomuto poslednému uvedenému rozsudku, teda v rozsudku z 18. decembra 2008, Coop de France bétail et viande a i./Komisia (C-101/07 P a C-110/07 P, EU:C:2008:741, bod 130), ktorý cituje aj žalobkyňa, Súdny dvor iba potvrdil prístup Všeobecného súdu.

328 Žalobkyňa vychádza po tretie z rozsudku z 5. októbra 2011, Transcatab/Komisia (T-39/06, EU:T:2011:562). Všeobecný súd v tomto rozsudku dospel k záveru, že nedošlo k porušeniu zásady *ne bis in idem* z dôvodu, že nešlo o rovnaké skutky, ani rovnakých porušovateľov (pozri body 255 až 259 tohto rozsudku). Všeobecný súd sa nevyjadril k tomu, či sa zásada *ne bis in idem* uplatní v situácii, keď sa viaceré pokuty uložia v jednom a tom istom rozhodnutí.

329 Žalobkyňa napokon vychádza z rozsudku zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i. (C-17/10, EU:C:2012:72). Tvrdí, že v tomto rozsudku sa zásada *ne bis in idem* uplatnila na rozhodnutie Komisie z 24. januára 2007, ktoré zatiaľ nebolo konečné, prinajmenšom vo vzťahu k spoločnosti Toshiba a ďalším hlavným adresátom, ani v deň vyhlásenia rozsudku Súdneho dvora 14. februára 2012.

330 Treba však poukázať na to, že v rozsudku zo 14. februára 2012 Toshiba Corporation a i. (C-17/10, EU:C:2012:72, body 98 až 103), Súdny dvor odmietol uplatniteľnosť zásady *ne bis in idem* z iného dôvodu, a to že skutky neboli totožné.

331 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že v rozsudku zo 14. februára 2012, Toshiba Corporation a i. (C-17/10, EU:C:2012:72), Súdny dvor uplatnil zásadu *ne bis in idem* po „prijatí rozhodnutia [Komisie]“. Treba konštatovať, že je pravda, že v bode 103 tohto rozsudku Súdny dvor uvádza „rozhodnut[ie] Komisie prijat[é] pred vydaním rozhodnutia uvedeného vnútroštátneho orgánu pre hospodársku súťaž“, a nie rozhodnutie, ktoré „nadobudlo právoplatnosť“ pred týmto dátumom. Nič to nemení na tom, že v bode 94 tohto rozsudku Súdny dvor jasne poukazuje na to, že zásada *ne bis in idem* bráni tomu, „aby sa podnik znova uznal za zodpovedný alebo bol znovu stíhaný pre protisúťažný postup, za ktorý už bol sankcionovaný, alebo v súvislosti s ktorým bolo rozhodnuté, že zaň nie je zodpovedný, a to skorším rozhodnutím, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok“. Z tohto rozsudku teda jasne vyplýva, že zásada *ne bis in idem* sa neuplatní v prípade, ak neexistuje skoršie konečné rozhodnutie.

332 Je potrebné konštatovať, že žalobkyňa neuvádza nijaký rozsudok súdov Únie, v ktorom by sa konštatovalo porušenie zásady *ne bis in idem* v situácii, keď boli v jednom a tom istom rozhodnutí uložené viaceré sankcie alebo keď bola druhá sankcia uložená predtým, ako rozhodnutie o uložení prvej sankcie nadobudlo právoplatnosť.

333 Pokiaľ ide o judikatúru ESĽP, z tejto jasne vyplýva, že zásada *ne bis in idem* sa neuplatní v situácii, keď sú v jednom a tom istom rozhodnutí uložené viaceré sankcie.

334 Z rozsudku ESĽP zo 7. decembra 2006, Hauser-Sporn v. Rakúsko (CE:ECHR:2006:1207JUD003730103), teda vyplýva, že samotná skutočnosť, že konanie zakladá viac ako jedno porušenie, nie je v rozpore s článkom 4 protokolu č. 7 k EDĽP. Podľa toho istého rozsudku je podľa ESĽP potrebné skúmať, či porušenia obsahujú rovnaké základné prvky iba v prípade, keď sa viaceré porušenia založené na tých istých skutkových okolnostiach stíhajú postupne, teda jedno porušenie po konečnom rozhodnutí týkajúcom sa druhého porušenia.

335 V rozsudku ESĽP zo 17. februára 2015, Boman v. Fínsko (CE:ECHR:2015:0217JUD004160411), tento súd uviedol:

„Článok 4 protokolu č. 7 [k EDĽP] má zamedziť tomu, aby trestné konania, v ktorých bolo vydané ‚konečné' rozhodnutie, boli znova začaté.

…

Rozhodnutia, proti ktorým možno podať riadny opravný prostriedok, sú vylúčené z pôsobnosti záruky uvedenej v článku 4 protokolu č. 7 [k EDĽP], kým neuplynie lehota na podanie takého opravného prostriedku."

336 Žalobkyňa v odpovedi na písomné otázky položené Všeobecným súdom pripustila, že ESĽP v prípade po sebe nasledujúcich sankciách uplatnil zásadu *ne bis in idem* vtedy, ak rozhodnutie o uložení prvej sankcie nadobudlo právoplatnosť.

337 Žalobkyňa však tvrdí, že judikatúra súdov Únie poskytuje širšiu ochranu proti dvojitému trestu tým, že uplatňuje túto zásadu po prijatí rozhodnutia, aj keď toto rozhodnutie ešte nenadobudlo právoplatnosť.

338 Toto tvrdenie nemožno prijať. Z judikatúry citovanej v bode 307 vyššie totiž jasne vyplýva, že zásada *ne bis in idem* „v oblasti hospodárskej súťaže bráni tomu, aby sa podnik znova uznal za zodpovedný alebo bol znovu stíhaný pre protisúťažný postup, za ktorý už bol sankcionovaný, alebo v súvislosti s ktorým bolo rozhodnuté, že zaň nie je zodpovedný, a to skorším rozhodnutím, proti ktorému už nie je možný opravný prostriedok". Ako vyplýva z bodov 322 až 332 vyššie, judikatúra, z ktorej žalobkyňa vychádza, túto zásadu nespochybňuje.

339 Napokon treba poznamenať, že žalobkyňa v žalobe uvádza aj zásadu započítania (Anrechnungsprinzip). V odpovedi na písomné otázky položené Všeobecným súdom žalobkyňa konkrétne uviedla, že tretí žalobný dôvod je založený na porušení zásady *ne bis in idem* a že zásada započítania je inou zásadou, ktorá však súvisí so zásadou *ne bis in idem*, a že zásada započítania sa uplatnila v prípadoch, v ktorých sa nepoužila zásada *ne bis in idem* úplne. Žalobkyňa okrem toho spresnila, že v prejednávanej veci podľa nej nie je potrebné použiť zásadu započítania, keďže sa uplatní zásada *ne bis in idem*. Žalobkyňa v každom prípade tvrdí, že aj keď by Všeobecný súd rozhodol, že v prejednávanej veci existujú dôvody uplatnenia zásady započítania, výsledok musí byť nepochybne ten istý, teda že suma prvej pokuty sa musí odpočítať od sumy druhej pokuty.

340 Je potrebné uviesť, že zásada započítania bola v oblasti práva ochrany hospodárskej súťaže predmetom diskusií v situáciách, ktoré sa týkajú pokút uložených v členskom štáte alebo v treťom štáte.

341 V rozsudku z 13. februára 1969, Wilhelm a i. (14/68, EU:C:1969:4), ktorý bol vyhlásený v čase, keď nariadenie č. 1/2003 ešte nenadobudlo platnosť (pokiaľ ide o situáciu po vytvorení Európskej siete hospodárskej súťaže, pozri rozsudok z 13. júla 2011, ThyssenKrupp Liften Ascenseurs/Komisia, T-144/07, T-147/07 až T-150/07 a T-154/07, EU:T:2011:364, bod 187), rozhodol Súdny dvor nasledovne. Orgány hospodárskej súťaže členských štátov môžu v zásade zasiahnuť proti dohode na základe ich vnútroštátneho zákona, aj keď pred Komisiou prebieha súbežné konanie týkajúce sa tejto dohody. V bode 11 tohto rozsudku tiež poukázal na to, že ak by možnosť dvojitého konania mala viesť k súbehu sankcií, zo všeobecnej požiadavky rovnosti vyplýva, že na účely stanovenia prípadnej sankcie

treba zohľadniť akékoľvek „skoršie represívne rozhodnutie“ (pozri v tomto zmysle tiež rozsudok zo 6. apríla 1995, Sotralentz/Komisia, T-149/89, EU:T:1995:69, bod 29). Súdny dvor v bode 3 rozsudku 14. decembra 1972, Boehringer Mannheim/Komisia (7/72, EU:C:1972:125), okrem toho uviedol, že Komisia je pri stanovení pokuty povinná zohľadniť sankcie, ktoré „už“ ten istý podnik znášal za ten istý skutok, pokiaľ ide o sankcie uložené za porušenie kartelového práva členského štátu.

342 Ide teda o zásadu, ktorá sa uplatní vtedy, ak existuje „skoršie represívne rozhodnutie“ alebo inak povedané, v prípadoch sankcií za porušenia kartelového práva členského štátu, ktoré „už“ ten istý podnik znáša za ten istý skutok, a nie v prípade, ak ten istý orgán uloží dve pokuty v jednom a tom istom rozhodnutí. Okrem toho je celkom vhodné, aby sa s týmito dvomi situáciami zaobchádzalo odlišne. Pokiaľ totiž Komisia a orgán členského štátu ukladajú sankcie za ten istý kartel, existuje riziko, že ak sa pri stanovení druhej pokuty nezohľadní existujúca prvá pokuta, bude každá pokuta sama osebe primeraná, ale obe pokuty budú spolu neprimerané. Pri stanovení viacerých pokút v jednom a tom istom rozhodnutí sa môže Komisia uistiť, že tieto pokuty budú spolu primerané, a Všeobecný súd môže túto otázku preskúmať.

343 Žalobkyňa napokon v odpovedi na písomné otázky položené Všeobecným súdom tvrdila, že vzhľadom na zásady rovnosti zaobchádzania a proporcionality je uloženie dvojitého trestu za to isté správanie rovnako nespravodlivé v súbežných, ako aj po sebe nasledujúcich konaniach. Toto tvrdenie nemožno prijať. Keď totiž ten istý orgán stanovuje obe sankcie v jednom a tom istom rozhodnutí, môže sa tento orgán uistiť, že sankcie sú spolu primerané, a súd môže tiež preskúmať spoločnú primeranosť sankcií (pozri bod 342 vyššie). Uloženie dvoch sankcií tým istým orgánom v jednom a tom istom rozhodnutí nemožno teda považovať ako také za odporujúce zásadám rovnosti zaobchádzania a proporcionality.

344 Vzhľadom na všetko, čo bolo uvedené vyššie, sa zásada *ne bis in idem* a zásada započítania neuplatnia v situácii, keď sú viaceré sankcie uložené v jednom a tom istom rozhodnutí, aj keď sú tieto sankcie uložené za rovnaké skutky. Pokiaľ to isté správanie v skutočnosti porušuje viaceré ustanovenia s možným uložením pokuty, potom sa na otázku, či možno viac pokút uložiť v jednom a tom istom rozhodnutí, neuplatní zásada *ne bis in idem*, ale zásady upravujúce súbeh porušení (pokiaľ ide o problémy súvisiace so súbehmi porušení, pozri body 345 až 373 vyššie).

3. O tvrdeniach žalobkyne týkajúcich sa súbehu porušení

345 Žalobkyňa tvrdí, že podľa medzinárodného a nemeckého práva zásada „zdanlivého konfliktu“ alebo „nepravého konfliktu“ (unechte Konkurrenz) znamená, že pokiaľ sa na konanie zrejme vzťahujú dve zákonné ustanovenia, primárne uplatniteľné ustanovenie vylučuje všetky ostatné ustanovenia na základe zásad subsidiarity, konzumpcie alebo špeciality, a že mnoho ďalších členských štátov uplatňuje zásadu zdanlivého konfliktu v takej či onakej forme. Niektoré ďalšie členské štáty podľa žalobkyne nepoužívajú výslovne pojem zdanlivého konfliktu alebo nepravého konfliktu, ale zakazujú aj uloženie dvojitej sankcie za závažnejšie porušenie a menej závažné porušenie zahrnuté v prvom uvedenom porušení.

346 Pokiaľ ide o predmetné ustanovenia v prejednávanej veci, žalobkyňa konkrétne tvrdí, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je osobitným porušením, kým porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia je všeobecným porušením, takže porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 zahŕňa porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia alebo prinajmenšom bráni Komisii, aby za toto porušenie uložila ďalšiu pokutu.

347 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

348 Je potrebné konštatovať, že v práve Únie v oblasti hospodárskej súťaže neexistujú osobitné pravidlá týkajúce sa súbehu porušení. Treba teda preskúmať tvrdenia žalobkyne založené na zásadách medzinárodného práva a právnych poriadkov členských štátov.

349 Je potrebné pripomenúť, že podľa argumentácie žalobkyne (pozri bod 345 vyššie) „primárne uplatniteľné ustanovenie“ vylučuje všetky ostatné ustanovenia.

350 Komisia v tejto súvislosti správne zdôrazňuje, že normotvorca nedefinoval, že by jedno porušenie bolo závažnejšie než druhé, pričom na obe porušenia sa vzťahuje tá istá maximálna hranica v súlade s článkom 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004. Netreba teda považovať niektoré z týchto ustanovení za „primárne uplatniteľné“.

351 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že porušenie článku 4 ods. 1 je osobitným porušením, ktoré zahŕňa porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, treba okrem toho uviesť nasledujúce skutočnosti.

352 Je potrebné pripomenúť, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je jednorazovým porušením, zatiaľ čo porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je pokračujúcim porušením, ktoré sa začína v rovnakom okamihu, v ktorom dôjde k porušeniu článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 304 vyššie).

353 Okrem toho treba poukázať na to, že podľa článku 1 ods. 1 písm. a) nariadenia Rady (EHS) č. 2988/74 z 26. novembra 1974 o premlčacej lehote v stíhaní a pri výkone rozhodnutia v oblasti právnej úpravy dopravy a hospodárskej súťaže Európskeho hospodárskeho spoločenstva (Ú. v. ES L 319, 1974, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 61) je premlčacia lehota tri roky, pokiaľ ide o porušenia ustanovení o oznámeniach podnikov. Z toho vyplýva, že v prípade porušení článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je premlčacia lehota tri roky. Naproti tomu v prípade porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je podľa článku 1 ods. 1 písm. b) nariadenia č. 2988/74 premlčacia lehota päť rokov (pozri analogicky rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 209).

354 Postup podľa uvažovania žalobkyne by mal za následok, že podnik, ktorý poruší oznamovaciu povinnosť, ako aj zákaz uskutočniť koncentráciu pred jej povolením, by bol zvýhodnený oproti podniku, ktorý poruší iba zákaz uskutočniť koncentráciu pred jej povolením.

355 Podnik, ktorý oznámi koncentráciu pred jej uskutočnením, ale uskutoční ju skôr, ako na ňu získa povolenie, môže totiž dostať pokuty na základe článku 14 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 7 ods. 1 toho istého nariadenia. Môže byť teda sankcionovaný za pokračujúce porušenie, ktoré trvá dovtedy, kým Komisia nevyhlási transakciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom, a na ktoré sa vzťahuje päťročná premlčacia lehota.

356 Pokiaľ tento podnik ani neoznámil koncentráciu pred jej uskutočnením, Komisia by podľa úvah žalobkyne mohla uložiť pokutu iba na základe článku 14 ods. 2 psím. a) nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 4 ods. 1 toho istého nariadenia. Podnik by teda mohol byť sankcionovaný iba za jednorazové porušenie, na ktoré sa vzťahuje iba trojročná premlčacia lehota. To by znamenalo, že podnik by bol zvýhodnený, keď by okrem zákazu uskutočniť koncentráciu pred jej povolením porušil aj povinnosť ju oznámiť.

357 Je však vylúčené, aby sa nariadenie č. 139/2004 vykladalo spôsobom, ktorý vedie k takému nezmyselnému výsledku.

358 Tvrdenie žalobkyne, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je osobitným porušením, ktoré zahŕňa porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, teda nemožno prijať.

359 Tvrdenia, ktoré žalobkyňa uviedla na pojednávaní a ktorými spochybňuje skutočnosť, že na porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 sa vzťahuje iba trojročná premlčacia lehota, nespochybňujú tento záver. Podľa veľmi jasného znenia článku 1 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 2988/74 je totiž premlčacia lehota tri roky, pokiaľ ide o porušenia ustanovení o oznámeniach podnikov.

360 Žalobkyňou zdôraznená okolnosť, že normotvorca zvýšil hornú hranicu pokút stanovených za porušenie oznamovacej povinnosti, keď v článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 stanovil maximálnu hranicu 10 % celkového obratu dotknutých podnikov oproti maximálnej hranici 50 000 eku, ktorá bola stanovená v článku 14 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 4064/89 (pozri bod 300 vyššie), nemôže zmeniť premlčaciu lehotu, ktorú naďalej upravuje článok 1 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 2988/74.

361 V každom prípade aj za predpokladu, že by premlčacie lehoty za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a za porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia boli rovnaké, nespochybňuje to okolnosť, ktorú žalobkyňa napokon nespochybnila, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je jednorazovým porušením, zatiaľ čo porušenie článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia je pokračujúcim porušením. Aj v tomto prípade by teda zohľadnenie porušenia článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 ako osobitného porušenia, ktoré zahŕňa všeobecné porušenie článku 7 ods. 1 toho istého nariadenia, malo za následok, že podnik by bol zvýhodnený, keď okrem zákazu uskutočniť koncentráciu pred jej povolením poruší aj povinnosť ju oznámiť. Pokiaľ by sme sa totiž stotožnili s úvahami žalobkyne, podnik, ktorý poruší iba zákaz uskutočniť koncentráciu skôr, než získa povolenie, by mohol byť sankcionovaný za pokračujúce porušenie ktoré trvá dovtedy, kým transakcia nie je vyhlásená za zlučiteľnú s vnútorným trhom, zatiaľ čo podnik, ktorý poruší aj povinnosť oznámiť koncentráciu pred jej uskutočnením, by mohol byť sankcionovaný iba za jednorazové porušenie. Tento posledný uvedený podnik by teda bol zvýhodnený oproti prvému uvedenému podniku, jednak pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia, ako aj pokiaľ ide o začiatok premlčacej lehoty. Tvrdenie žalobkyne teda nemožno prijať.

362 Je teda potrebné konštatovať, že Komisia správne sankcionovala žalobkyňu za porušenie oboch ustanovení.

363 Ostatné žalobkyňou uvedené tvrdenia nespochybňujú tento záver.

364 Žalobkyňa tvrdí, že „ustálená judikatúra medzinárodných súdov zakazuje, aby bola osobe uložená dvojitá sankcia za porušenie ustanovenia, ktoré nemožno porušiť bez porušenia iného ustanovenia“. V tejto súvislosti cituje rozsudky Medzinárodného trestného tribunálu pre bývalú Juhosláviu (ďalej len „ICTY“) a Medzinárodného trestného tribunálu pre Rwandu.

365 Žalobkyňa vychádza najmä z rozsudku ICTY, Prokurátor v. Vidoje Blagojević a Dragan Jokić, vec č. IT-02-60-T, 17. januára 2005, bod 799, v ktorom sa uvádza:

„[N]a základe odlišných ustanovení štatútu, avšak na základe toho istého konania, možno viackrát rozhodnúť o vine iba vtedy, ak každé z týchto ustanovení obsahuje jasne odlišný prvok, ktorý v inom ustanovení chýba… Najosobitnejšie porušenie zahŕňa menej osobitné, keďže spáchanie prvého uvedeného porušenia nevyhnutne znamená, že bolo spáchané aj druhé uvedené porušenie.“

366 Z rozsudku ICTY, Prokurátor v. Dragoljub Kunarac, Radomir Kovač a Zoran Vuković, vec č. IT-96-23 a IT-96-23/1-A, 12. júna 2002, bod 168, vyplýva, že tento prístup sa široko inšpiroval rozsudkom Supreme Court of the United States (Najvyšší súd Spojených štátov) vo veci Blockburger v. United States, 284 U.S. 299 (1932).

367 Okrem toho treba uviesť, že Medzinárodný trestný tribunál pre Rwandu v rozsudku Alfred Musema v. Prokurátor, vec č. ICTR-96-13-A, 16. novembra 2001, bod 360, konštatoval, že vnútroštátne prístupy k viacnásobným odsúdeniam na základe tých istých skutkov sa odlišujú.

368 Treba poukázať na to, že samotná skutočnosť, že ICTY na účely svojich rozsudkov ukladajúcich trestné sankcie uplatňuje určité kritérium skúmania, ktoré vyplýva z práva Spojených štátov, vôbec neznamená, že by Komisia alebo súdy Únie boli povinné uplatniť to isté kritérium. Je potrebné zdôrazniť, že ICTY neskúma súlad rozhodnutí prijatých alebo rozsudkov vyhlásených na vnútroštátnej úrovni so základnými právami. ICTY na účely trestných sankcií, ktoré sám ukladá, iba uvádza zásady, ktoré

uplatňuje v prípade, keď sú jedným skutkom porušené viaceré trestnoprávne ustanovenia. ICTY teda na účely svojich vlastných rozsudkov iba stanovil prístup, ktorý považuje za najvhodnejší. To však vôbec neznamená, že by ICTY uviedol všeobecnú zásadu medzinárodného práva. ktorú by všetky štáty alebo Únia mali dodržiavať. To isté platí o judikatúre Medzinárodného trestného súdu pre Rwandu.

369 Tvrdenia žalobkyne vyplývajúce z judikatúry ICTY a Medzinárodného trestného súdu pre Rwandu treba teda zamietnuť.

370 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že samotným cieľom zásady *ne bis in idem* je „zabrániť súbehu sankcií za správanie, ktoré súčasne porušuje rôzne právne ustanovenia, ako je to v prejednávanej veci“.

371 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že nejde o otázku, ktorá sa týka zásady *ne bis in idem*. Okrem toho pravidlá týkajúce sa súbehu porušení vo všeobecnosti nezakazujú, aby bol podnik sankcionovaný za porušenie viacerých odlišných právnych ustanovení, aj keď boli tieto ustanovenia porušené tým istým správaním.

372 Žalobkyňa iba odkazuje na zásadu „zdanlivého konfliktu“ alebo „nepravého konfliktu“, ktorá znamená, že pokiaľ sa javí, že na konanie sa vzťahujú dve zákonné ustanovenia, primárne uplatniteľné ustanovenie vylučuje všetky ostatné ustanovenia (pozri bod 345 vyššie). Uplatnenie tejto zásady však predpokladá, že existuje „primárne uplatniteľné ustanovenie“. Pokiaľ také ustanovenie neexistuje, ako je to v prejednávanej veci, súčasné porušenie rôznych právnych ustanovení predstavuje ideálny súbeh porušení.

373 Vzhľadom na to, že v prejednávanej veci neexistuje primárne uplatniteľné ustanovenie, treba argumentáciu žalobkyne zamietnuť.

374 Zo všetkého, čo bolo uvedené vyššie, vyplýva, že tretí žalobný dôvod treba zamietnuť.

D. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ku ktorému došlo pri uložení pokút žalobkyni

375 Štvrtý žalobný dôvod sa skladá z dvoch častí, z ktorých prvá je založená na porušení zásad právnej istoty a *nullum crimen, nulla poena sine lege*, a druhá na porušení všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania.

1. O prvej časti založenej na porušení zásad právnej istoty a nullum crimen, nulla poena sine lege

376 Žalobkyňa tvrdí, že uloženie pokuty v prejednávanej veci je v rozpore s článkom 49 ods. 1 Charty základných práv a článkom 7 ods. 1 EDĽP, ktoré stanovujú, že zákon musí jasne definovať porušenia a tresty, ktoré ich potláčajú. Výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, aký je uvedený v napadnutom rozhodnutí, vyžaduje podľa žalobkyne použitie tak širokých pojmov a tak neurčitých kritérií, že predmetné trestnoprávne ustanovenie nemá požadovanú kvalitu podľa EDĽP, pokiaľ ide jasnosť a predvídateľnosť jeho účinkov.

377 Po prvé treba pripomenúť, že zásada zákonnosti trestných činov a trestov (*nullum crimen, nulla poena sine lege*) podľa judikatúry vyžaduje, aby zákon jasne vymedzoval porušenia a tresty za ne. Táto podmienka je splnená, pokiaľ osoba podliehajúca súdnej právomoci môže zo znenia relevantného ustanovenia a prípadne za pomoci výkladu, ktorý mu dávajú súdy, vedieť, aké konania alebo opomenutia zakladajú jej trestnú zodpovednosť (pozri rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 40 a citovanú judikatúru).

378 Z judikatúry rovnako vyplýva, že zásada zákonnosti platí tak pre normy trestnoprávneho charakteru, ako aj pre osobitné administratívne nástroje, ktoré ukladajú alebo umožňujú ukladať administratívne sankcie, a uplatňuje sa nielen na normy, ktoré stanovujú znaky skutkovej podstaty porušenia, ale rovnako aj na normy, ktoré definujú dôsledky vyplývajúce z porušenia prvých uvedených noriem (pozri rozsudok z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia, T-43/02, EU:T:2006:270, bod 72 a citovanú judikatúru).

379 V prejednávanej veci je potrebné pripomenúť, že žalobkyni bola uložená pokuta v súlade s článkom 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 za to, že porušila článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 199 vyššie). Znenie týchto ustanovení je jasné. Žiadne z týchto ustanovení neobsahuje široké pojmy ani neurčité kritériá.

380 Žalobkyňa v podstate uvádza nejasnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý stanovuje výnimku.

381 V tejto súvislosti treba uviesť, že aj za predpokladu, že by sa požiadavka jasnosti vyplývajúca zo zásady zákonnosti trestov vzťahovala na ustanovenia, ktoré stanovujú výnimku zo zákazu, za ktorého porušenie možno uložiť pokuty, článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 sa podľa svojho znenia nevzťahuje na situácie, akou je situácia v prejednávanej veci (pozri body 68 až 83 vyššie).

382 Žalobkyňa mohla teda zo znenia relevantných ustanovení vedieť, že za uskutočnenie kúpy z decembra 2012 bez predchádzajúceho oznámenia a povolenia možno uložiť pokuty.

383 Keďže žalobkyňa to mohla vedieť zo znenia relevantných ustanovení, nebolo potrebné, aby súdy podali ich výklad. Podľa formulácie citovanej v bode 377 vyššie je totiž potrebné, aby osoba podliehajúca súdnej právomoci mohla zo znenia relevantného ustanovenia, a „prípadne“ za pomoci výkladu, ktorý mu dávajú súdy, vedieť, aké konania alebo opomenutia zakladajú jej trestnú zodpovednosť.

384 Je pravda, že *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow nezodpovedá výkladu súdov, a tým menej „ustálenej a uverejnenej judikatúre“. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že bez ohľadu na samotný text zákona je potrebné zohľadniť, či použité neurčité pojmy boli spresnené v ustálenej a uverejnenej judikatúre (pozri rozsudok z 28. apríla 2010, Amann & Söhne a Cousin Filterie/Komisia, T-446/05, EU:T:2010:165, bod 129 a citovanú judikatúru).

385 Tvrdenia žalobkyne sú však v tomto smere neúčinné, keďže spresnenie na základe judikatúry nie je potrebné vtedy, keď je znenie predmetných ustanovení jasné a neobsahuje neurčité pojmy, ktoré by vyžadovali spresnenie.

386 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa sa v podstate snaží rozšíriť pôsobnosť konceptu „jediná koncentrácia“ a rozšíriť pôsobnosť výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 203 vyššie).

387 Zo zásady zákonnosti trestných činov a trestov nevyplýva, že pôsobnosť pojmu, ktorý sa nenachádza v znení ustanovenia, ktoré stanovuje výnimku zo zákazu, za ktorého porušenie možno uložiť pokuty, treba vykladať široko, aby sa rozšírila pôsobnosť tejto výnimky nad rámec jeho znenia.

388 Žalobkyňa mohla predpokladať, že dôjde k porušeniu a uloženiu pokút. Treba pripomenúť, že v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu bolo už konštatované, že žalobkyňa konala z nedbanlivosti.

389 Okrem toho samotná skutočnosť, že v čase, keď došlo k porušeniu, súdy Únie zatiaľ nemali možnosť osobitne sa vyjadriť ku konkrétnemu správaniu, nevylučuje, že podnik musí prípadne počítať s tým, že jeho správanie môže byť vyhlásené za nezlučiteľné s ustanoveniami práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. októbra 2015, AC-Treuhand/Komisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, bod 43).

390 Z judikatúry ESĽP tiež vyplýva, že skutočnosť, že najmä vzhľadom na judikatúru ide o novú položenú právnu otázku, nepredstavuje sama osebe zásah do dostupnosti a predvídateľnosti zákona, pokiaľ bolo použité riešenie súčasťou možných a rozumne predvídateľných výkladov (ESĽP, 1. septembra 2016, X a Y v. Francúzsko, CE:ECHR:2016:0901JUD004815811). Okrem toho z bodu 60 toho istého rozsudku vyplýva, že aj v prípade, keď by znenie predmetných ustanovení v danom prípade mohlo predstavovať vážny výkladový problém, neznamená to, že by príslušný orgán nemohol právne kvalifikovať pochybenia, ku ktorým v danom prípade došlo.

391 Tvrdenie žalobkyne, že prístup Komisie v prejednávanej veci bol v rozpore s jej prístupom vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie LGI/Telenet, bolo už zamietnuté v bodoch 141 až 144 vyššie.

392 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že ak neexistujú skoršie relevantné rozhodnutia, dlhodobou ustálenou praxou súdov Únie a Komisie je neuložiť akúkoľvek pokutu alebo uložiť iba symbolickú pokutu, je potrebné uviesť, že v tomto smere neexistuje ustálená prax. Existujú síce veci, v ktorých Komisia neuložila žiadnu pokutu alebo uložila symbolickú pokutu, keď neexistovali skoršie rozhodnutia. V iných veciach však Komisia uložila vysoké pokuty aj v situáciách, keď neexistovali skoršie rozhodnutia týkajúce sa správania, ktoré má rovnaké znaky.

393 Z judikatúry vyplýva, že skutočnosť, že správanie s takými istými znakmi nebolo ešte v predchádzajúcich rozhodnutiach preskúmané, nezbavuje podnik zodpovednosti (rozsudky z 9. novembra 1983, Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Komisia, 322/81, EU:C:1983:313, bod 107, a z 1. júla 2010, AstraZeneca/Komisia, T-321/05, EU:T:2010:266, bod 901). Vo veciach, v ktorých boli vydané tieto rozsudky, uložila Komisia pokuty, ktoré neboli v symbolickej výške.

394 Prvú časť štvrtého žalobného dôvodu treba preto zamietnuť.

2. O druhej časti založenej na porušení všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania

395 V rámci druhej časti štvrtého žalobného dôvodu žalobkyňa v podstate uvádza tri skoršie prípady a požaduje rovnaké zaobchádzanie. Ide po prvé o vec, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, po druhé o rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50), a po tretie o rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).

396 Ako zdôrazňuje žalobkyňa, prejednávaná vec a vec, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, sa obe týkajú nadobudnutia počiatočného „východiskového“ podielu od hlavného akcionára cieľovej spoločnosti, z ktorého vyplýva povinnosť vyhlásiť verejnú ponuku. Verejná ponuka bola vyhlásená krátko po uskutočnení počiatočného nadobudnutia a nadobúdatelia informovali Komisiu o koncentrácii krátko po nej a zdržali sa výkonu hlasovacích práv.

397 Vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, Komisia nezačala vyšetrovanie a neuložila pokuty. Podľa žalobkyne žiadny objektívny rozdiel neodôvodňuje rozdielne zaobchádzanie so spoločnosťou Yara a žalobkyňou. Žalobkyňa žiada Všeobecný súd, aby uplatnil prístup, ktorý použil vo svojom rozsudku z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487), v ktorom konštatoval, že pokuta nebola odôvodnená, pretože Komisia v skoršom rozhodnutí týkajúcom sa podobného správania neuložila pokutu.

398 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že okolnosť, že Komisia neuložila pokutu subjektu, ktorý porušil pravidlá hospodárskej súťaže, nemôže totiž sama osebe brániť tomu, aby bola uložená pokuta subjektu, ktorý sa dopustil porušenia tej istej povahy (rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487). Okrem toho ak podnik svojím správaním porušil pravidlá hospodárskej súťaže, nemôže sa vyhnúť nijakej sankcii z dôvodu, že iným

hospodárskym subjektom nebola uložená pokuta, pokiaľ ako v prejednávanej veci súd Únie nerozhoduje o situácii takýchto hospodárskych subjektov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2014, Sasol a i./Komisia, T-541/08, EU:T:2014:628, bod 194).

399 Okrem toho treba uviesť, že v rozsudku z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50) sa Súd prvého stupňa na účely odôvodnenia zrušenia pokuty neobmedzil iba na konštatovanie, že Komisia neuložila pokutu v skoršom rozhodnutí týkajúcom sa podobného správania. Súd prvého stupňa najmä konštatoval, že „právne zaobchádzanie, aké bolo potrebné uplatniť vo vzťahu k tomuto typu dohôd, najmä z dôvodu, že úzko súvisia s námornou dopravou, ktorá je predmetom osobitnej a výnimočnej právnej úpravy v oblasti práva hospodárskej súťaže, nebolo jednoznačné a vyvolávalo najmä zložité otázky ekonomickej aj právnej povahy“ (rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 484), že „početné skutočnosti mohli viesť žalobkyne k presvedčeniu o zákonnosti predmetnej dohody“ (rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 485) a že „Komisia v rozhodnutí 94/980 neuložila pokutu spoločnostiam, ktoré boli stranami tejto dohody, zatiaľ čo predmetná dohoda nielenže stanovila ceny v pozemnej časti multimodálnej dopravy, ale obsahovala okrem toho aj ďalšie závažné porušenia pravidiel hospodárskej súťaže“ (rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487). Pokiaľ ide o rozhodnutie Komisie 94/980/ES z 19. októbra 1994 týkajúce sa konania podľa článku 85 Zmluvy ES (IV/34.446 – Trans Atlantic Agreement) (Ú. v. ES L 376, 1994, p. 1), Súd prvého stupňa konštatoval, že ide o rozhodnutie „vydané krátko pred napadnutým rozhodnutím“ (rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia, T-86/95, EU:T:2002:50, bod 487).

400 Je potrebné uviesť, že rozhodnutie 94/980 je z 19. októbra 1994 a že vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50), bolo oznámenie o výhradách doručené listom z 21. decembra 1992, a napadnuté rozhodnutie je z 21. decembra 1994, ako vyplýva z bodov 20 a 22 tohto rozsudku.

401 Z toho vyplýva, že predmetné subjekty vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50), nemali možnosť zohľadniť vysvetlenia, ktoré Komisia uviedla vo svojom rozhodnutí 94/980, aby sa vyhli porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže. Keď sa totiž mohli s rozhodnutím Komisie z 19. októbra 1994 oboznámiť, nemohli už spätne zmeniť svoje správanie, ktoré viedlo k oznámeniu o výhradách listom z 21. decembra 1992.

402 Ako správne zdôrazňuje Komisia, v prejednávanej veci bolo však rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow v čase, keď sa žalobkyňa dopustila porušení článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, staré viac ako päť rokov. Žalobkyňa mohla teda zohľadniť výklad článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý Komisia podala v tomto rozhodnutí, hoci v rámci *obiter dictum*, a prípadne sa obrátiť na Komisiu v súvislosti s tým, ako treba vykladať toto ustanovenie.

403 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že Komisia opomína základnú skutočnosť vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50), v dôsledku ktorej je časový odstup irelevantný alebo prinajmenšom bezvýznamný. Táto posledná uvedená vec zahŕňala rozhodnutie o porušení podľa článku 101 ZFEÚ, na rozdiel od obyčajného *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow, teda v rozhodnutí o povolení koncentrácie.

404 Toto tvrdenie žalobkyne nemožno prijať. Samotná skutočnosť, že rozhodnutie 94/980 je rozhodnutím, v ktorom sa konštatuje porušenie, nemôže nijako pomôcť subjektom, aby sa vyhli porušeniam, ktorých sa už dopustili v čase tohto rozhodnutia. V prejednávanej veci však existujúce *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow mohlo poskytnúť informácie o tom, ako treba vykladať článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, a teda pomôcť žalobkyni, aby sa vyhla predmetným porušeniam.

405 Okrem toho treba poznamenať, že žalobkyňa vychádza z údajnej praxe súdov Únie a Komisie, ktorá spočíva v tom, že ak neexistujú relevantné skoršie rozhodnutia, neuloží sa nijaká pokuta alebo sa uloží sa iba symbolická pokuta (pozri bod 392 vyššie), a ďalej zo zásady rovnosti zaobchádzania v porovnaní s iným podnikom, ktorému nebola uložená žiadna pokuta.

406 Ak by sme postupovali podľa tejto logiky uvažovania, Komisia by nemohla nikdy uložiť pokuty presahujúce symbolickú sumu. Ak totiž neexistujú relevantné skoršie rozhodnutia, pri prvom rozhodnutí, ktoré sa týka špecifického správania, by Komisia nesmela uložiť pokuty presahujúce symbolickú sumu. V prípade ďalších rozhodnutí by nesmela uložiť pokuty presahujúce symbolickú sumu na základe zásady rovnosti zaobchádzania.

407 Je potrebné konštatovať, že zásady rovnosti zaobchádzania s podnikom, ktorému nebola v skoršom rozhodnutí uložená žiadna pokuta za rovnaký druh správania, sa v zásade môžu dovolávať iba subjekty, ktoré nemali možnosť zohľadniť vysvetlenia uvedené v skoršom rozhodnutí, aby sa vyhli porušeniu pravidiel hospodárskej súťaže, keďže toto rozhodnutie bolo prijaté v čase, keď už došlo k porušeniu.

408 Okrem toho v prejednávanej veci, na rozdiel konštatovaní Súdu prvého stupňa v rozsudku z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50, bod 485), neexistovali početné skutočnosti, ktoré mohli viesť žalobkyňu k presvedčeniu o zákonnosti jej správania.

409 Z vyššie uvedeného vyplýva, že v prejednávanej veci netreba uplatniť rovnaký prístup, aký bol uplatnený v rozsudku z 28. februára 2002, Compagnie générale maritime a i./Komisia (T-86/95, EU:T:2002:50), a že žalobkyňa sa nemôže účinne dovolávať tohto rozsudku na podporu svojho tvrdenia založeného na údajnom porušení zásady rovnosti zaobchádzania.

410 Pokiaľ ide o rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), treba poukázať na to, že Súd prvého stupňa v tomto rozsudku dospel k záveru, že neuloženie pokuty bolo odôvodnené (bod 1633 rozsudku). Žalobkyňa žiada Všeobecný súd, aby prijal rovnaký záver v prejednávanej veci.

411 Súd prvého stupňa v rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), zohľadnil nasledujúce skutočnosti, ktoré odôvodňovali neuloženie pokuty:

– po prvé žalobkyne vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, z vlastného podnetu oznámili postupy, ktoré Komisia kvalifikovala ako zneužívajúce postupy (body 1603 až 1610 rozsudku),

– po druhé predmetné rozhodnutie vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, predstavuje prvé rozhodnutie, v ktorom Komisia priamo posúdila zákonnosť postupov prijatých námornými konferenciami v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb z pohľadu pravidiel hospodárskej súťaže (body 1611 až 1614 rozsudku),

– po tretie právne zaobchádzanie, aké bolo potrebné uplatniť vo vzťahu k predmetným postupom, nebolo jednoznačné a vyvolávalo zložité právne otázky (body 1615 a 1616 rozsudku),

– po štvrté zneužitie vyplývajúce z postupov v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb nepredstavuje klasickú formu zneužívajúceho postupu (body 1617 až 1621 rozsudku),

– po piate žalobkyne vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, mali počas správneho konania dôvod domnievať sa, že Komisia im neuloží pokutu za ich postupy v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb (body 1622 až 1632 rozsudku).

412 Je potrebné preskúmať argumentáciu žalobkyne, ktorú uvádza na podporu svojho tvrdenia, že situácia, z ktorej vychádzal rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), je porovnateľná so situáciou v prejednávanej veci.

413 Žalobkyňa po prvé tvrdí, že rovnako ako žalobkyne vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), poukázala na údajné porušenie z vlastného podnetu a ihneď informovala Komisiu o koncentrácii.

414 V tejto súvislosti treba uviesť, že okolnosti prejednávanej veci nie sú nijako porovnateľné s okolnosťami, z ktorých vychádzal rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).

415 Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), bola predmetná dohoda oznámená dobrovoľne. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti konštatoval, že žiadne z predmetných nariadení nestanovilo systém povinného oznámenia pre získanie individuálnej výnimky, takže dohodu TACA, teda predmetnú dohodu v tejto veci, oznámili žalobkyne dobrovoľne (rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia, T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245, bod 1606).

416 V prejednávanej veci bola žalobkyňa povinná oznámiť predmetnú koncentráciu, ktorá je koncentráciou s významom pre celé Spoločenstvo, a okrem toho považovala za povinné oznámiť ju na základe článku 7 ods. 2 písm. a) nariadenia č. 139/2004 v spojení s článkom 4 toho istého nariadenia.

417 Okrem toho v prejednávanej veci došlo k oznámeniu po uskutočnení koncentrácie, zatiaľ čo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), oznámili predmetné podniky predmetnú dohodu predtým, ako nadobudla platnosť. Ako vyplýva z bodov 34 a 37 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), predmetná dohoda vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, bola oznámená 5. júla 1994 a nadobudla platnosť 24. októbra 1994.

418 Žalobkyňa po druhé tvrdí, že rozhodnutie v prejednávanej veci je prvým rozhodnutím, v ktorom Komisia posúdila dosah článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 spôsobom, akým to urobila. Napadnuté rozhodnutie je teda rovnako ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), prvým rozhodnutím, v ktorom Komisia priamo posúdila zákonnosť predmetných postupov.

419 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Komisia sa v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow už vyjadrila, hoci v rámci *obiter dictum*, ako treba vykladať článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Situácia, o akú ide v prejednávanej veci, nie je teda porovnateľná so situáciou vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245).

420 Žalobkyňa okrem iného vychádza z bodu 1614 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245). Súd prvého stupňa v tomto bode konštatoval:

„[A]j keď je pravdou…, že Komisia vo svojom oznámení o výhradách vo veci TAA oznámila účastníkom TAA, že chce uložiť pokuty za zneužitie dominantného postavenia v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb, treba poznamenať, že vo svojom konečnom rozhodnutí nekonštatovala v tomto smere žiadne porušenie článku 86 Zmluvy. Za týchto okolností sa žalobkyne mohli vzhľadom predbežnú povahu oznámenia o výhradách domnievať, že Komisia vzala späť svoje výhrady ohľadom uplatnenia článku 86 Zmluvy na postupy v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb.“

421 Žalobkyňa sa domnieva, že v prípade nečinnosti Komisie vo vzťahu k spoločnosti Yara sa mohla analogicky domnievať, že Komisia vzala späť svoje výhrady týkajúce sa uplatnenia výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

422 Tieto situácie však nie sú porovnateľné. Oznámenie o výhradách je iba predbežným dokumentom, ktorý navyše nie je uverejňovaný. Vo veci TAA uvedenej v bode 1614 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), Komisia okrem toho prijala rozhodnutie, avšak v tomto rozhodnutí nekonštatovala, že išlo o porušenie spočívajúce v zneužití dominantného postavenia v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb. Za týchto okolností Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobkyne v tejto veci sa mohli domnievať, že Komisia vzala späť časť svojich výhrad.

423 Naproti tomu *obiter dictum* v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow mohlo podnikom poskytnúť informácie o tom, akým spôsobom Komisia vykladá článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Skutočnosť, že Komisia nezačala konanie proti spoločnosti Yara, neumožňuje, aby sa subjekty domnievali, že Komisia tento výklad prehodnotila. Komisia má totiž širokú mieru voľnej úvahy v súvislosti s tým, či je potrebné porušenie pravidiel hospodárskej súťaže stíhať a môže definovať svoje vlastné priority. Nijako nemožno dospieť k záveru, že Komisia sa domnieva, že správanie je zákonné na základe toho, že sa rozhodne nezačať v tomto smere vyšetrovanie.

424 Žalobkyňa ďalej vychádza z bodu 1615 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245). Súd prvého stupňa v tomto bode uviedol, že „nemožno vážne spochybniť, že právne zaobchádzanie, aké bolo potrebné uplatniť vo vzťahu k postupom námorných konferencií v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb, nebolo jednoznačné a vyvolávalo najmä zložité právne otázky predovšetkým z dôvodu ich úzkej spojitosti s dohodami, ktoré predstavujú skupinovú výnimku stanovenú na základe osobitnej a výnimočnej právnej úpravy v oblasti práva hospodárskej súťaže“. Žalobkyňa sa domnieva, že výklad výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ktorý je uvedený v napadnutom rozhodnutí, nebol taktiež jednoznačný.

425 Treba však poukázať na to, že Súd prvého stupňa v bode 1615 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), vychádzal najmä z úzkej spojitosti medzi predmetnými postupmi a „dohodami, ktorú predstavujú skupinovú výnimku stanovenú na základe osobitnej a výnimočnej právnej úpravy v oblasti práva hospodárskej súťaže“. Išlo teda o úplne výnimočné okolnosti, čo neplatí v prejednávanej veci.

426 Žalobkyňa okrem toho uvádza, že Súd prvého stupňa v bode 1617 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), konštatoval, že „zneužitie vyplývajúce z postupov v oblasti zmlúv o poskytovaní služieb nepredstavuje klasickú formu zneužívajúceho postupu v zmysle článku 86 Zmluvy“. Prejednávaná vec je podľa žalobkyne nanajvýš vecou, ktorá sa týka skôr nesprávneho výkladu výnimky než jasného klasického porušenia povinnosti *statu quo*.

427 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že povinnosť oznámiť predmetnú koncentráciu a čakať na jej povolenie pred jej uskutočnením jasne vyplýva zo znenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Skutočnosť, že žalobkyňa mohla nesprávne vykladať výnimku stanovenú v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ju nemôže zbaviť zodpovednosti.

428 Žalobkyňa napokon zdôrazňuje, že Súd prvého stupňa v bodoch 1626 a 1627 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), uviedol, že „Komisia napriek stálej výmene korešpondencie s účastníkmi TACA v priebehu správneho konania až do zaslania oznámenia o výhradách neinformovala uvedených účastníkov, že predmetné postupy chce kvalifikovať nielen ako obmedzenia hospodárskej súťaže v zmysle článku 85 Zmluvy, ale tiež ako

zneužitie dominantného postavenia v zmysle článku 86 Zmluvy“, a že „je potrebné pripomenúť, že všetky pokuty uložené v napadnutom rozhodnutí sa týkajú obdobia od oznámenia dohody TACA po zaslanie oznámenia o výhradách“.

429 Žalobkyňa analogicky tvrdí, že napriek stálej výmene korešpondencie medzi ňou a Komisiou, ktorá sa týkala dosahu výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, Komisia až do zaslania rozhodnutia o povolení neinformovala žalobkyňu, že transakciu chce kvalifikovať ako porušenie povinnosti *statu quo*. Okrem toho podľa žalobkyne „všetky pokuty uložené v [rozhodnutí] sa týkajú obdobia od oznámenia [transakcie] po [jej povolenie]“.

430 V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že situácia vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), nie je nijako porovnateľná s predmetnou situáciou v prejednávanej veci.

431 Po prvé je potrebné uviesť, že tvrdenie žalobkyne, že v prejednávanej veci sa analogicky ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), „všetky pokuty uložené v [rozhodnutí] týkajú obdobia od oznámenia [transakcie] po [jej povolenie]“, nie je vôbec dôvodné.

432 Komisia v napadnutom rozhodnutí konštatovala porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ku ktorému došlo 18. decembra 2012, a porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ku ktorému došlo v období od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013.

433 Žalobkyňa prvýkrát kontaktovala Komisiu 21. decembra 2012, keď požiadala o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej spisu týkajúceho sa získania výlučnej kontroly nad spoločnosťou Morpol.

434 Aj v čase, keď žalobkyňa prvýkrát kontaktovala Komisiu, sa porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 už skončilo a porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 začalo. To platilo tým skôr aj v čase formálneho oznámenia, teda 9. augusta 2013.

435 Keďže žalobkyňa kontaktovala Komisiu až po tom, ako sa dopustila porušení, nemôže sa nijako dovolávať rovnakého zaobchádzania, aké bolo poskytnuté žalobkyniam v rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), ktoré oznámili dohodu TACA dobrovoľne predtým, ako nadobudla platnosť (pozri body 415 a 417 vyššie).

436 Z bodu 1620 rozsudku z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), okrem toho vyplýva, že vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, „Komisia až v oznámení o výhradách, po troch rokoch skúmania predmetných postupov, prvýkrát oznámila účastníkom TACA, že na uvedené postupy chce uplatniť článok 86 Zmluvy, a to aj keď z výmeny korešpondencie počas správneho konania vyplýva, že tieto postupy už podrobne skúmala na konci roka 1994 a na začiatku roka 1995“, a že „[v] tomto štádiu sa však Komisia nikdy nezmienila o prípadnom uplatnení článku 86 Zmluvy“.

437 V prejednávanej veci je potrebné pripomenúť, že žalobkyňa prvýkrát kontaktovala Komisiu 21. decembra 2012, keď požiadala o vymenovanie skupiny poverenej posúdením jej spisu týkajúceho sa získania výlučnej kontroly nad spoločnosťou Morpol. Ako vyplýva z bodu 21 napadnutého rozhodnutia, žalobkyňa Komisiu po podaní žiadosti o vymenovanie skupiny vôbec nekontaktovala, pričom Komisia požiadala o uskutočnenie telekonferencie, ktorá sa konala 25. januára 2013. Počas telekonferencie Komisia požiadala o informácie týkajúce sa štruktúry transakcie a vysvetlenia v súvislosti s tým, či už kúpa z decembra 2012 mohla žalobkyni poskytnúť kontrolu nad spoločnosťou Morpol.

438 Skutočnosť, že Komisia sa od začiatku zaujímala o prípadné porušenie povinnosti *statu quo*, potvrdzuje e-mail, ktorý napísal žalobkyni právny poradca z advokátskej spoločnosti F. 27. januára 2013. V tomto e-maile tento právny zástupca napísal, že „[n]a žiadosť skupiny poverenej touto vecou sme stručne vysvetlili štruktúru transakcie“ a že „Komisia vyjadrila v tomto smere osobitný záujem o priebeh transakcie, pokiaľ ide o jej uskutočnenie“.

439 Komisia ďalej zaslala 12. februára 2013 žalobkyni žiadosť o informácie týkajúce sa prípadného získania faktickej kontroly nad spoločnosťou Morpol v dôsledku kúpy z decembra 2012. Komisia v tejto žiadosti o informácie položila najmä túto otázku:

„Vysvetlite nám, prosím, vzhľadom na článok 4 ods. 1 a článok 7 ods. 1 nariadenia [č. 139/2004] harmonogram oznámenia, ktorý navrhujete. Najmä nám, prosím, vysvetlite, prečo sa domnievate, že povinnosť *statu quo* stanovená v článku 7 ods. 1 tohto nariadenia sa nevzťahuje na nadobudnutie podielu 48,5 % v spoločnosti Morpol spoločnosťou Marine Harvest prostredníctvom spoločností Friendmall a Bazmonta.“

440 Komisia teda krátko po prvom kontakte zo strany žalobkyne vyjadrila relatívne obavy z prípadného porušenia povinnosti *statu quo*. Táto situácia nie je nijako porovnateľná s predmetnou situáciou vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), v ktorej „Komisia až… po troch rokoch skúmania predmetných postupov prvýkrát oznámila účastníkom TACA, že na uvedené postupy chce uplatniť článok 86 Zmluvy“ (pozri bod 436 vyššie).

441 Z vyššie uvedeného vyplýva, že analógie medzi prejednávanou vecou a vecou, v ktorej bol vydaný rozsudok z 30. septembra 2003, Atlantic Container Line a i./Komisia (T-191/98 a T-212/98 až T-214/98, EU:T:2003:245), ktoré sa žalobkyňa usiluje preukázať, nie sú presvedčivé.

442 Treba teda zamietnuť aj druhú časť štvrtého žalobného dôvodu, a v dôsledku toho v celom rozsahu štvrtý žalobný dôvod.

E. O piatom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení a na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokút

443 Piaty žalobný dôvod sa skladá z piatich častí, založených po prvé na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokuty, po druhé na nesprávnom posúdení závažnosti údajných porušení, po tretie na nesprávnom posúdení dĺžky trvania údajného porušenia, po štvrté na neprimeranosti pokuty, a po piate na tom, že v napadnutom rozhodnutí nie sú správne zohľadnené poľahčujúce okolnosti.

1. O prvej časti založenej na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokuty

444 Žalobkyňa tvrdí, že pokiaľ ide o výšku pokuty, odôvodnenie napadnutého rozhodnutia sa obmedzuje na dva stručné body (body 206 a 207 napadnutého rozhodnutia), ktoré obsahujú iba všeobecné úvahy. Uložená pokuta nie je teda podľa žalobkyne primerane odôvodnená a musí byť zrušená.

445 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

446 Podľa ustálenej judikatúry odôvodnenie vyžadované článkom 296 druhým odsekom ZFEÚ musí byť prispôsobené povahe predmetného aktu a musí z neho jasne a jednoznačne vyplývať úvaha orgánu, ktorý ho vydal, aby dotknuté osoby mohli poznať dôvody prijatého opatrenia a príslušný súd mohol vykonať svoje preskúmanie (pozri rozsudok z 15. apríla 1997, Irish Farmers Association a i., C-22/94, EU:C:1997:187, bod 39 a citovanú judikatúru). Nevyžaduje sa, aby odôvodnenie špecifikovalo všetky relevantné skutkové a právne okolnosti, pretože otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky

článku 296 druhého odseku ZFEÚ, má byť posudzovaná nielen vzhľadom na jeho znenie, ale tiež vzhľadom na jeho kontext, ako aj všetky právne pravidlá upravujúce predmetnú oblasť (pozri rozsudok zo 6. marca 2003, Interporc/Komisia, C-41/00 P, EU:C:2003:125, bod 55 a citovanú judikatúru).

447 Pokiaľ ide o pokuty uložené podľa článku 14 nariadenia č. 139/2004, je potrebné pripomenúť, že podľa odseku 3 toho istého článku „[p]ri určovaní výšky pokuty sa zohľadňuje povaha, závažnosť a trvanie porušenia“.

448 Okrem toho podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 môže Komisia za porušenie oznamovacej povinnosti stanovenej v článku 4 nariadenia č. 139/2004 a za uskutočnenie koncentrácie v rozpore s článkom 7 toho istého nariadenia uložiť pokuty až do výšky 10 % celkového obratu dotknutých podnikov v zmysle článku 5 toho istého nariadenia.

449 Okrem toho treba uviesť, že Komisia neprijala usmernenia upravujúce metódu výpočtu, ktoré by musela dodržať pri stanovení výšky pokút na základe článku 14 nariadenia č. 139/2004, čo žalobkyňa okrem iného pripúšťa.

450 V prípade, že také usmernenia neexistujú, musí byť analýza Komisie založená na článku 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004 (pozri analogicky rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 228). Komisia je však povinná jasne a jednoznačne uviesť v napadnutom rozhodnutí faktory, ktoré vzala do úvahy pri určovaní výšky pokuty (rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 228).

451 V prejednávanej veci sú pod nadpisom „5. Výška pokút“ napadnutého rozhodnutia uvedené iba dva body, a to body 206 a 207. Komisia v týchto bodoch v podstate iba konštatuje, že v prípade podniku veľkosti žalobkyne musí byť výška sankcie významná, aby mala odradzujúci účinok, že to platí tým viac v prípade, keď transakcia, ktorá sa uskutočnila pred jej schválením, vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, a že „s cieľom uložiť pokutu za porušenie a zabrániť jeho opakovaniu a vzhľadom na osobitné okolnosti prejednávanej veci“ je potrebné uložiť podľa článku 14 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 pokutu vo výške 10 000 000 eur za porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a pokutu vo výške 10 000 000 eur za porušenie článku 7 ods. 1 uvedeného nariadenia.

452 Ako však zdôrazňuje Komisia, z odkazu na „osobitné okolnosti prejednávanej veci“ uvedeného v bode 207 napadnutého rozhodnutia vyplýva, že je potrebné zohľadniť aj úvahy uvedené pod nadpisom „4. Rozhodnutie o uložení pokút“ uvedeného rozhodnutia, a to body 124 až 205.

453 Komisia v týchto bodoch skúmala faktory uvedené v článku 14 ods. 3 nariadenia č. 139/2004, teda povahu, závažnosť a dĺžku trvania porušenia (pozri v tomto smere zhrnutie v bodoch 31 až 33 vyššie). Komisia v tomto ohľade jasne a jednoznačne uviedla skutočnosti zohľadnené pri stanovení výšky pokuty, a umožnila tak žalobkyni brániť sa a Všeobecnému súdu vykonať svoje preskúmanie. V rámci druhej a tretej časti piateho žalobného dôvodu žalobkyňa okrem iného podrobne spochybňuje posúdenia Komisie týkajúce sa závažnosti a dĺžky trvania porušenia, čo potvrdzuje, že skúmanie týchto faktorov v napadnutom rozhodnutí je dostatočne presné na to, aby umožnilo žalobkyni brániť sa.

454 Žalobkyňa zdôrazňuje, že Komisia neuviedla východiskovú sumu pokuty, postup jej stanovenia, ani váhu priznanú faktorom ovplyvňujúcim pokutu.

455 V tejto súvislosti treba uviesť, že pokiaľ Komisia neprijala usmernenia zavádzajúce metódu výpočtu, ktorú by bola povinná uplatňovať v rámci stanovovania výšky pokút na základe určitého ustanovenia, a úvahy Komisie vyplývajú z napadnutého rozhodnutia jasne a jednoznačne, Komisia nie je povinná vyčísliť v absolútnej hodnote alebo percentuálne základnú sumu pokuty a prípadné priťažujúce alebo poľahčujúce okolnosti (rozsudky z 15. decembra 2010, E.ON Energie/Komisia, T-141/08, EU:T:2010:516, bod 284, a z 26. novembra 2014, Energetický a průmyslový a EP Investment Advisors/Komisia, T-272/12, EU:T:2014:995, bod 101).

456 Tvrdenie žalobkyne, že Komisia mala špecifikovať základnú sumu pokuty, ako aj váhu priznanú jednotlivým faktorom, treba teda zamietnuť.

457 Judikatúra, ktorú cituje žalobkyňa, nemôže spochybniť tento záver.

458 Pokiaľ ide o rozsudky z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia (C-386/10 P, EU:C:2011:815), a z 10. júla 2014, Telefónica a Telefónica de España/Komisia (C-295/12 P, EU:C:2014:2062), je potrebné uviesť, že ide o rozsudky týkajúce sa porušení článkov 101 alebo 102 ZFEÚ a že vo veciach, v ktorých boli tieto rozsudky vydané, sa uplatňovali usmernenia k metóde stanovenia pokút.

459 Je pravda, že Súd prvého stupňa v bode 142 rozsudku zo 6. apríla 1995, Trefilunion/Komisia (T-148/89, EU:T:1995:68), uviedol, že „je žiaduce, aby podniky – aby mohli zaujať stanovisko s úplnou znalosťou veci – podrobne poznali, podľa akéhokoľvek systému, ktorý Komisia považuje za vhodný, spôsob výpočtu pokuty, ktorá im bola uložená, bez toho aby boli na tento účel povinné podať žalobu proti rozhodnutiu Komisie“.

460 Treba však poukázať na to, že vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, žalobkyňa tvrdila, že Komisia konkrétne neuviedla, či ako základ pre stanovenie výšky pokuty zohľadnila celkový obrat podniku alebo iba obrat dosiahnutý vo Francúzsku, prípadne v Beneluxe. V tejto veci Komisia až v priebehu konania pred Súdom prvého stupňa spresnila, že ako základ pre stanovenie výšky pokuty zohľadnila obrat, ktorý podniky dosiahli s betonárskou oceľovou výstužou na relevantnom geografickom trhu (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. apríla 1995, Trefilunion/Komisia, T-148/89, EU:T:1995:68, body 135, 136 a 142).

461 Komisia v tejto veci teda vykonala výpočet na základe obratu dosiahnutého na konkrétnom trhu, avšak v napadnutom rozhodnutí ho nešpecifikovala. Citáciu uvedenú v bode 459 vyššie je potrebné vykladať v tejto súvislosti. Okrem toho Súd prvého stupňa v rozsudku zo 6. apríla 1995, Trefilunion/Komisia (T-148/89, EU:T:1995:68, body 140 až 144), zamietol žalobný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia.

462 Žalobkyňa v bode 104 žaloby ďalej tvrdila, že „v [napadnutom] rozhodnutí nie je uvedené, aký dopad na výšku pokuty mal obrat [žalobkyne] a prípadný zisk, ktorý [žalobkyňa] mohla mať z údajného porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia [č. 139/2004]“. Žalobkyňa okrem toho v bode 104 žaloby tvrdí, že „[p]okuta musí byť uložená subjektu, ktorý sa dopustil porušenia, musí sa týkať porušenia a musí byť stanovená okrem iného s ohľadom na obrat alebo imanie podniku a zisk vyplývajúci z údajného porušenia“. Žalobkyňa tvrdí, že z údajného porušenia nemala žiadny zisk.

463 V nadväznosti na otázku položenú na pojednávaní v súvislosti s tým, či sa bod 104 žaloby týka odôvodnenia napadnutého rozhodnutia alebo vecného pochybenia v napadnutom rozhodnutí, žalobkyňa potvrdila, že tento bod sa týka odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

464 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že v napadnutom rozhodnutí nie je uvedené, aký dopad na výšku pokuty mal obrat žalobkyne, je potrebné poukázať na to, že Komisia v poznámke pod čiarou č. 5 napadnutého rozhodnutia uviedla celosvetový obrat žalobkyne.

465 Okrem toho treba poukázať na to, že Komisia v rámci skúmania skutočností relevantných pre stanovenie pokuty opakovane odkázala na veľkosť žalobkyne. V bode 144 napadnutého rozhodnutia v rámci posúdenia závažnosti porušenia teda uviedla, že žalobkyňa je „veľkou európskou spoločnosťou“. V bode 150 napadnutého rozhodnutia rovnako v rámci posúdenia závažnosti porušenia ďalej uviedla, že „transakcia spojila na potenciálnom trhu [so škótskym lososom] dvoch z najväčších chovateľov a prvotných spracovateľov v EHP“. Toto posledné uvedené konštatovanie bolo zopakované

v bode 172 napadnutého rozhodnutia v rámci posúdenia dĺžky trvania porušenia. Komisia napokon v bode 206 napadnutého rozhodnutia uviedla, že pri stanovení výšky pokuty zohľadnila veľkosť žalobkyne.

466 Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia teda jasne vyplýva, že Komisia pri stanovení výšky pokuty zohľadnila veľkosť žalobkyne.

467 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že v napadnutom rozhodnutí nie je uvedené, aký dopad na výšku pokuty mal prípadný zisk, ktorý žalobkyňa mohla mať z údajného porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, je potrebné konštatovať, že Komisia v napadnutom rozhodnutí neskúmala prípadnú existenciu zisku, ktorý žalobkyňa mohla mať z porušenia. Z toho jasne vyplýva, že Komisia na účely stanovenia výšky pokuty nezohľadnila prípadný existujúci alebo neexistujúci zisk, ktorý žalobkyňa mohla mať z porušenia. V tomto ohľade nejde teda o nedostatočné odôvodnenie.

468 Navyše aj za predpokladu, že by sa tvrdenie uvedené v bode 104 žaloby malo na rozdiel od vyhlásenia žalobkyne na pojednávaní vykladať v tom zmysle, že žalobkyňa uvádza aj vecné pochybenie v rozsahu, v akom Komisia nezohľadnila neexistenciu zisku z porušenia, treba také tvrdenie zamietnuť ako nedôvodné.

469 Z judikatúry vyplýva, že neexistuje záväzný alebo vyčerpávajúci zoznam kritérií, ktoré treba povinne zohľadniť pri posudzovaní závažnosti porušenia (pokiaľ ide o porušenia článku 101 ZFEÚ, pozri rozsudok zo 17. júla 1997, Ferriere Nord/Komisia, C-219/95 P, EU:C:1997:375, bod 33, a pokiaľ ide o porušenia článku 102 ZFEÚ, pozri rozsudok z 19. apríla 2012, Tomra Systems a i./Komisia, C-549/10 P, EU:C:2012:221, bod 107).

470 Komisia najmä nie je povinná skúmať, či mal žalobca zisk z porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V tomto ohľade treba uviesť, že nejde o znak skutkovej podstaty porušenia v článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a že nie vždy je možné zistiť, či žalobca mal alebo nemal zisk z uskutočnenia koncentrácie pred jej oznámením a povolením, a tým menej tento zisk vyčísliť.

471 Žalobkyňa na podporu svojho tvrdenia, že pri stanovení pokuty treba zohľadniť okrem iného zisk vyplývajúci z údajného porušenia, cituje niekoľko rozsudkov. Je potrebné uviesť, že judikatúra, ktorú žalobkyňa v tomto ohľade cituje, sa týka vecí súvisiacich s porušeniami článku 101 ZFEÚ (rozsudky zo 7. júna 1983, Musique Diffusion française a i./Komisia, 100/80 až 103/80, EU:C:1983:158, bod 129; z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 242; z 3. septembra 2009, Prym a Prym Consumer/Komisia, C-534/07 P, EU:C:2009:505, bod 96, a z 8. decembra 2011, Chalkor/Komisia, C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 56) alebo článku 102 ZFEÚ (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet vo veci Telefónica a Telefónica de España/Komisia, C-295/12 P, EU:C:2013:619, bod 117).

472 Iba návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Bot vo veci E.ON Energie/Komisia (C-89/11 P, EU:C:2012:375), ktoré žalobkyňa v tomto ohľade cituje, sa týkali iného typu porušenia, a to porušenia pečate. V tejto súvislosti treba konštatovať, že Súdny dvor sa nestotožnil s návrhmi, ktoré predniesol generálny advokát Bot, a v rozsudku z 22. novembra 2012, E.ON Energie/Komisia (C-89/11 P, EU:C:2012:738), na rozdiel od návrhu generálneho advokáta zamietol odvolanie. Okrem toho z návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Bot v tejto veci, nevyplýva, že by sa domnieval, že Komisia je vo všetkých prípadoch povinná preskúmať zisk vyplývajúci z porušenia. Generálny advokát Bot v bode 114 svojich návrhov iba poukázal na to, že treba zohľadniť všetky faktory charakteristické pre danú vec, napríklad okrem iného zisk, ktorý mohol mať dotknutý podnik zo spáchaného

porušenia. Iba teda uviedol príklady kritérií, ktoré možno zohľadniť, pričom v bode 113 svojich návrhov pripomenul judikatúru, podľa ktorej neexistuje nijaký záväzný alebo vyčerpávajúci zoznam kritérií, ktoré treba povinne vziať do úvahy.

473 Okrem toho je potrebné uviesť, že z judikatúry vyplýva, že aj v rámci porušenia článku 101 ZFEÚ nemôže skutočnosť, že podnik nemal z porušenia žiadny zisk, predstavovať prekážku pre uloženie pokuty, inak by pokuta stratila svoj odstrašujúci účinok (pozri rozsudok z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 441 a citovanú judikatúru). Komisia nie je pri stanovení výšky pokút povinná vziať do úvahy, že z predmetného porušenia sa nedosiahol prospech (pozri rozsudok z 29. novembra 2005, SNCZ/Komisia, T-52/02, EU:T:2005:429, bod 90 a citovanú judikatúru). Komisia nie je na účely určenia výšky pokuty povinná za každých okolností preukázať finančnú výhodu spojenú so zisteným porušením. Neexistenciu takej výhody nemožno považovať za poľahčujúcu okolnosť (pozri rozsudok z 8. júla 2008, BPB/Komisia, T-53/03, EU:T:2008:254, bod 442 a citovanú judikatúru).

474 Komisia rovnako nie je povinná na účely stanovenia výšky pokút zohľadniť prípadnú neexistenciu zisku vyplývajúceho z uskutočnenia koncentrácie pred jej oznámením a povolením.

475 Posúdenie zisku vyplývajúceho z porušenia môže byť síce relevantné, pokiaľ Komisia vychádza práve z takého zisku pri hodnotení závažnosti tohto porušenia a/alebo pri stanovení výšky pokút (rozsudok z 15. marca 2000, Cimenteries CBR a i./Komisia, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 a T-104/95, EU:T:2000:77, bod 4882). To však neplatí v prejednávanej veci.

476 Ďalej treba uviesť, že žalobkyňa na podporu okolnosti, že z údajného porušenia nemala žiadny zisk, vychádza v bode 71 repliky najmä z toho, že až do schválenia koncentrácie nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol. Komisia túto skutočnosť zohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť (body 196 a 198 napadnutého rozhodnutia).

477 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia neporušila svoju povinnosť odôvodnenia, ani sa nedopustila vecného pochybenia tým, že neurčila a nezohľadnila prípadný zisk alebo prípadnú neexistenciu zisku vyplývajúceho z porušenia.

2. O druhej časti založenej na nesprávnom posúdení závažnosti údajných porušení

478 Žalobkyňa tvrdí, že žiadny z faktorov, ktoré sú v napadnutom rozhodnutí zohľadnené na účely posúdenia závažnosti, teda nedbanlivosť, vážne pochybnosti o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom a prejednávané skoršie veci týkajúce sa žalobkyne a ďalších spoločností, nie je relevantný.

479 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

480 Po prvé treba uviesť, že žalobkyňa nespochybňuje úvahy uvedené v bodoch 131 až 136 napadnutého rozhodnutia, ktoré sa týkajú povahy porušenia. Komisia v týchto bodoch konštatovala, že každé porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je vzhľadom na svoju povahu závažným porušením. Toto posúdenie, ktoré treba potvrdiť, vychádzalo najmä z bodu 235 rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672). Všeobecný súd v tomto bode konštatoval, že Komisia správne uviedla, že „normotvorca Spoločenstva tým, že stanovil pre koncentrácie v rozsahu Spoločenstva predbežné oznámenie a povolenie, chcel zabezpečiť efektivitu kontroly koncentrácií v rozsahu Spoločenstva Komisiou, pričom umožnil Komisii, aby prípadne zabránila uskutočneniu týchto koncentrácií pred prijatím konečného rozhodnutia, a teda zabránila nenapraviteľnému a trvalému narušeniu hospodárskej súťaže“. Všeobecný súd tiež uviedol, že „Komisia teda bez toho, aby sa dopustila nesprávneho posúdenia, správne kvalifikovala porušenie vzhľadom na jeho povahu ako závažné“.

481 Žalobkyňa však spochybňuje relevantnosť faktorov, ktoré Komisia zohľadnila pri konkrétnom posúdení závažnosti predmetných porušení v prejednávanej veci.

482 Na úvod je potrebné pripomenúť, že závažnosť porušení musí byť stanovená na základe veľkého množstva faktorov, akými sú osobitné okolnosti prípadu, jeho kontext a odstrašujúci účinok pokút, pričom nie je stanovený záväzný alebo vyčerpávajúci zoznam kritérií, ktoré musia byť povinne vzaté do úvahy (rozsudok z 28. júna 2005, Dansk Rørindustri a i./Komisia, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, EU:C:2005:408, bod 241).

a) O zohľadnení nedbanlivosti žalobkyne

483 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že jej konanie nebolo nedbanlivostné, stačí pripomenúť, že toto tvrdenie bolo zamietnuté v rámci preskúmania druhého žalobného dôvodu.

484 Na rozdiel od tvrdení žalobkyne nešlo z jej strany o ospravedlniteľný omyl. Pojem ospravedlniteľný omyl, ktorý priamo vyplýva z dodržiavania zásad právnej istoty a ochrany legitímnej dôvery, sa podľa ustálenej judikatúry môže týkať len výnimočných okolností, za ktorých najmä dotknutá inštitúcia prijala také správanie, ktoré samo osebe alebo v rozhodujúcej miere mohlo uviesť do omylu dobromyseľný právny subjekt, ktorý konal so všetkou náležitou starostlivosťou vyžadovanou od bežne informovanej osoby (pozri rozsudok z 15. septembra 2011, CMB a Christof/Komisia, T-407/07, neuverejnený, EU:T:2011:477, bod 99 a citovanú judikatúru). V prejednávanej veci žalobkyňa nepreukázala všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne informovanej osoby, čo vylučuje, že z jej strany išlo o ospravedlniteľný omyl.

b) O zohľadnení existujúcich vážnych pochybností o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom

485 Pokiaľ ide o zohľadnenie existencie vážnych pochybností o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom Komisiou, je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

486 Komisia v bode 150 napadnutého rozhodnutia pripomenula, že nadobudnutie spoločnosti Morpol bolo povolené na základe toho, že žalobkyňa predložila širokú škálu nápravných opatrení, aby odstránila vážne pochybnosti Komisie s ohľadom na potenciálny trh so škótskym lososom. Okrem toho uviedla, že koncentrácia spojila na tomto potenciálnom trhu dvoch z najväčších chovateľov a prvotných spracovateľov v Európskom hospodárskom priestore (EHP).

487 Komisia sa domnievala, že uskutočnená koncentrácia mohla mať negatívny dopad na hospodársku súťaž na potenciálnom trhu so škótskym lososom po celú dĺžku trvania porušenia. Aj keď žalobkyňa nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol, podľa Komisie bolo prinajmenšom možné, že kúpa z decembra 2012 mala vplyv na vzájomné konkurenčné pôsobenie medzi žalobkyňou a spoločnosťou Morpol.

488 Je potrebné uviesť, že žalobkyňa neuvádza žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo spochybniť posúdenie Komisie, že predmetná koncentrácia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom. Spochybňuje však zohľadnenie tohto faktora ako skutočnosti, ktorá zvyšuje závažnosť porušení. Žalobkyňa sa domnieva, že tvrdenie uvedené v bode 157 napadnutého rozhodnutia, že „samotná skutočnosť, že transakcia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, je sama osebe faktorom, ktorý zvyšuje závažnosť porušenia“, skresľuje odôvodnenie Všeobecného súdu uvedené v jeho rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 247), podľa ktorého „existencia poškodenia hospodárskej súťaže by ešte zvýšila závažnosť porušenia“.

489 Pokiaľ ide o to, ako treba vykladať rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672), je potrebné uviesť nasledujúce skutočnosti.

490 Vec, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, sa týkala koncentrácie, v prípade ktorej Komisia konštatovala, že nespôsobuje problémy pre hospodársku súťaž. Komisia v bode 194 rozhodnutia C(2009) 4416 v konečnom znení z 10. júna 2009 (vec COMP/M.4994 – Electrabel/Compagnie nationale du Rhône) (ďalej len „rozhodnutie Electrabel“), uviedla, že „existencia poškodenia hospodárskej súťaže by v skutočnosti zvýšila závažnosť porušenia“ a že „neexistencia takého poškodenia hospodárskej súťaže v prejednávanej veci je významnou skutočnosťou, ktorú treba zohľadniť pri stanovení výšky pokuty“, ale že „skutočnosť, že transakcia nespôsobila problémy pre hospodársku súťaž, nemôže však ovplyvniť závažnosť porušenia“. Toto tvrdenie treba vykladať s ohľadom na skutočnosť, že Komisia v bode 191 toho istého rozhodnutia konštatovala, že každé porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 je vzhľadom na svoju povahu závažným porušením.

491 Komisia teda konštatovala, že porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 zostáva vzhľadom na svoju povahu závažným porušením, a to aj keď nespôsobilo problémy pre hospodársku súťaž. Z toho nemožno *a contrario* vyvodiť záver, ako sa snaží žalobkyňa, že existencia problémov pre hospodársku súťaž nemôže zvýšiť závažnosť údajného porušenia. Komisia totiž nekonštatovala, že by existencia alebo neexistencia problémov pre hospodársku súťaž nebola relevantná pre posúdenie závažnosti porušenia, ale iba že porušenie zostáva vzhľadom na svoju povahu závažným porušením aj vtedy, keď koncentrácia nespôsobila žiadny problém pre hospodársku súťaž.

492 Všeobecný súd v rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672) potvrdil prístup Komisie. V bode 246 rozsudku najmä uviedol, že „Komisia správne tvrdí, že nie je opodstatnené, aby dodatočná analýza neexistencie účinku koncentrácie na trh mohla byť rozhodujúcim faktorom na kvalifikáciu závažnosti narušenia systému predbežnej kontroly“. V bode 247 rozsudku okrem toho konštatoval:

„Nebráni to však tomu, aby neexistencia účinkov na trh bola relevantným faktorom, ktorý sa zohľadní pri stanovení výšky pokuty, ako to Komisia uznáva v odôvodnení 194 napadnutého rozhodnutia. V tom istom odôvodnení navyše tiež správne tvrdí, že existencia poškodenia hospodárskej súťaže by ešte zvýšila závažnosť porušenia.“

493 Je potrebné uviesť, že tvrdenie uvedené v bode 246 rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672), že „nie je opodstatnené, aby dodatočná analýza neexistencie účinku koncentrácie na trh mohla byť rozhodujúcim faktorom na kvalifikáciu závažnosti narušenia systému predbežnej kontroly“, nemožno vykladať v tom zmysle, že existencia alebo neexistencia poškodenia hospodárskej súťaže nezohráva žiadnu úlohu pri posúdení závažnosti porušenia. Vyplýva to z bodu 247 tohto rozsudku, v ktorom Všeobecný súd konštatoval, že „existencia poškodenia hospodárskej súťaže by ešte zvýšila závažnosť porušenia“. Tvrdenie uvedené v bode 246 tohto rozsudku treba vykladať s ohľadom na okolnosť, že Všeobecný súd reagoval na tvrdenie spoločnosti Electrabel, že porušenie nemohlo byť závažné, keďže nespôsobilo nijaké poškodenie hospodárskej súťaže.

494 Vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, sa Komisia a Všeobecný súd vyjadrili k dvom prípadom. Po prvé konštatovali, že neexistencia škodlivého účinku na hospodársku súťaž, o ktorú ide vtedy, keď predčasne uskutočnená koncentrácia nespôsobuje nijaký problém pre hospodársku súťaž, nič nemení na závažnosti (vzhľadom na povahu) porušenia. Po druhé ako príklad uviedli, že existujúce škodlivé účinky by ešte viac zvýšili závažnosť porušenia.

495 Okrem toho ešte existuje tretí prípad, ku ktorému sa Komisia a Všeobecný súd nevyjadrili vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel. Ide o „prostrednú situáciu“, keď koncentrácia, ktorá bola uskutočnená predčasne, vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, ale keď nemožno zistiť, či jej uskutočnenie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, malo alebo nemalo škodlivé účinky na hospodársku súťaž.

496 Vzniká teda otázka, či Komisia môže v tomto treťom prípade zohľadniť okolnosť, že koncentrácia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, ako faktor zvyšujúci závažnosť porušenia.

497 Na túto otázku treba odpovedať kladne. Nebolo by totiž vhodné, aby sa zaobchádzalo rovnako s predčasne uskutočnenými koncentráciami, ktoré vyvolávajú vážne pochybnosti o ich zlučiteľnosti s vnútorným trhom, a s predčasne uskutočnenými koncentráciami, ktoré nespôsobujú žiadny problém pre hospodársku súťaž.

498 V tejto súvislosti treba uviesť, že cieľom článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je zabezpečiť účinnosť systému kontroly *ex ante* účinkov koncentrácií s významom pre celé Spoločenstvo (pozri v tomto zmysle analogicky rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 246). Okrem toho treba uviesť, že cieľom právnej úpravy Únie v oblasti kontroly koncentrácií je zabrániť nenapraviteľnému a trvalému narušeniu hospodárskej súťaže (rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 245). Systém kontroly koncentrácií má umožniť Komisii, aby vykonávala „účinnú kontrolu všetkých koncentrácií z hľadiska ich vplyvu na štruktúru hospodárskej súťaže“ (odôvodnenie 6 nariadenia č. 139/2004).

499 V prípade koncentrácií, ktoré vyvolávajú vážne pochybnosti o ich zlučiteľnosti s vnútorným trhom, nie sú možné riziká pre hospodársku súťaž spojené s predčasným uskutočnením rovnaké ako v prípade koncentrácií, ktoré nespôsobujú problémy pre hospodársku súťaž.

500 Skutočnosť, že koncentrácia vyvoláva vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, teda znamená, že predčasné uskutočnenie tejto koncentrácie je závažnejšie ako predčasné uskutočnenie koncentrácie, ktorá nespôsobuje problémy pre hospodársku súťaž, ibaže by napriek tomu, že vyvoláva také vážne pochybnosti, bolo možné v danom prípade vylúčiť, že jej uskutočnenie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, mohlo mať škodlivé účinky na hospodársku súťaž.

501 Komisia teda v bode 157 napadnutého rozhodnutia správne konštatovala, že „samotná skutočnosť, že transakcia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, je sama osebe faktorom, ktorý zvyšuje závažnosť porušenia“, a to po tom, ako v bode 151 napadnutého rozhodnutia výslovne konštatovala, že uskutočnená koncentrácia mohla mať negatívny dopad na hospodársku súťaž na potenciálnom trhu so škótskym lososom po celú dĺžku trvania porušenia a že bolo prinajmenšom možné, že kúpa z decembra 2012 mala vplyv na vzájomné konkurenčné pôsobenie medzi žalobkyňou a spoločnosťou Morpol.

502 Z konštatovania uvedeného v rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 247), že „existencia poškodenia hospodárskej súťaže by ešte zvýšila závažnosť porušenia“, nemožno *a contrario* vyvodiť záver, že závažnosť porušenia sa môže zvýšiť iba vtedy, keď možno preukázať skutočné škodlivé účinky. Skutočnosť, že Všeobecný súd ako príklad uviedol, že existujúce škodlivé účinky by ešte viac zvýšili závažnosť porušenia, neumožňuje konštatovať, že ide o jediný prípad zvýšenia závažnosti porušenia. Vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, sa Komisia a Všeobecný súd jednoducho nevyjadrili k „prostrednej situácii“, aká je definovaná v bode 495 vyššie.

503 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v bodoch 156 a 157 napadnutého rozhodnutia paradoxne vysvetľuje, že „existencia poškodenia hospodárskej súťaže by ešte zvýšila závažnosť porušenia“, hoci „nie je opodstatnené, aby dodatočná analýza neexistencie účinku koncentrácie na trh mohla byť rozhodujúcim faktorom na kvalifikáciu závažnosti narušenia systému predbežnej kontroly“.

504 V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že Komisia prevzala obsah tvrdení Všeobecného súdu v rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672, body 246 a 247), aké sú citované v bode 492 vyššie. Stačí pripomenúť pripomienky k tomu, ako je potrebné vykladať tieto body uvedeného rozsudku (bod 493 vyššie).

505 Je potrebné preskúmať, či Komisia v bode 151 napadnutého rozhodnutia správne konštatovala, že uskutočnená koncentrácia mohla mať negatívny dopad na hospodársku súťaž na potenciálnom trhu so škótskym lososom po celú dĺžku trvania porušenia a že „bolo prinajmenšom možné, že kúpa z decembra 2012 mala vplyv na vzájomné konkurenčné pôsobenie medzi žalobkyňou a spoločnosťou Morpol“.

506 Komisia v tejto súvislosti v bode 151 napadnutého rozhodnutia po prvé uviedla, že bývalý generálny riaditeľ spoločnosti Morpol, pán M., sa vzdal funkcie s účinnosťou od 1. marca 2013 na základe ustanovenia zahrnutého do SPA, ktorá bola podpísaná so žalobkyňou. Nadobudnutie podielu v spoločnosti Morpol vo výške 48,5 % žalobkyňou zrejme mohlo podľa Komisie ovplyvniť strategické rozhodnutia v spoločnosti Morpol, akým je nahradenie generálneho riaditeľa, bez ohľadu na skutočný výkon hlasovacích práv na valných zhromaždeniach akcionárov.

507 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že kúpa z decembra 2012 nebola rozhodujúcim faktorom pri rozhodovaní pána M. vzdať sa funkcie. Naopak, podľa nej bola štruktúra podnikového riadenia spoločnosti Morpol, vrátane odstúpenia pána M. z funkcie, predmetom intenzívnych diskusií v správnej rade spoločnosti Morpol už viac než rok.

508 V prejednávanej veci nie je možné s istotou určiť, či kúpa z decembra 2012 ovplyvnila alebo neovplyvnila rozhodnutie pána M. vzdať sa funkcie.

509 Žalobkyňa síce preukazuje, že prípadné odstúpenie pána M. z funkcie bolo predmetom diskusií už pred kúpou z decembra 2012, pričom predkladá najmä zápisnice zo zasadnutí rady spoločnosti Morpol z 12. a 15. septembra 2011. Žalobkyňa tiež uvádza, že spoločnosť Morpol sa stretla so značnými problémami súvisiacimi s podnikovým riadením, že najvýznamnejší bankový veriteľ spoločnosti Morpol chcel znížiť svoju dlhovú expozíciu voči tejto spoločnosti a že tieto udalosti viedli k pádu ceny akcií spoločnosti Morpol z približne 21 nórskych korún (NOK) v čase jej kótovania na burze v Osle v roku 2010 na menej než 8 NOK v novembri 2012. Komisia tieto okolnosti nespochybňuje.

510 To však nevylučuje, že dokončenie kúpy z decembra 2012, a najmä ustanovenie vložené do SPA na tento účel, mohli mať vplyv na rozhodnutie pána M. odstúpiť z funkcie. Podľa článku 12.1.1 SPA sa pán M. zaviazal odstúpiť zo svojho postu generálneho riaditeľa spoločnosti Morpol najneskôr 1. marca 2013. Zdá sa navyše dosť pravdepodobné, že rozhodnutie odstúpiť z funkcie práve s účinnosťou k 1. marcu 2013 bolo ovplyvnené plnením SPA. Pokiaľ by žalobkyňa prerušila plnenie SPA až do získania povolenia, ako správne zdôrazňuje Komisia, pán M. by nemusel splniť povinnosť podľa článku 12.1.1 SPA pred dokončením transakcie.

511 Komisia v bode 151 napadnutého rozhodnutia po druhé uviedla, že žalobkyňa „získala kúpou z decembra 2012 prístup k veľkej časti zisku dosiahnutého spoločnosťou Morpol“. Komisia sa preto domnievala, že „pravdepodobné finančné dôsledky kúpy z decembra 2012, ktoré eliminovali snahu [žalobkyne] udržať konkurenčný tlak vytváraný na spoločnosť Morpol pred nadobudnutím, sa považujú za dostatočné na to, aby viedli k potenciálnemu narušeniu hospodárskej súťaže“.

512 Žalobkyňa tvrdí, že tvrdenie Komisie, že získanie prístupu žalobkyne k významnej časti zisku spoločnosti Morpol eliminovalo faktory, ktoré ju motivovali k udržiavaniu konkurenčného tlaku, je nedôvodné a v každom prípade nesúvisí s porušením. To isté podľa nej platí o každej koncentrácii, ktorá sa neuskutočnila, keďže po povolení nadobúdajúce spoločnosti často spätne vyberú zisk vyplývajúci z činností od podpisu zmluvy po jej dokončenie.

513 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že situácie nie sú rovnaké. V prejednávanej veci totiž žalobkyňa získala prístup k veľkej časti zisku dosiahnutého spoločnosťou Morpol predtým, ako získala povolenie koncentrácie. Snahy udržať konkurenčný tlak vytváraný na spoločnosť Morpol mohli byť teda menšie ako v prípade spoločnosti, ktorá iba očakáva, že spätne vyberie zisk vyplývajúci z činností po podpise zmluvy, hneď ako získa povolenie koncentrácie.

514 Obe skutočnosti preskúmané v bodoch 506 až 513 vyššie boli samy osebe dostačujúce na to, aby odôvodnili konštatovanie uvedené v bode 151 napadnutého rozhodnutia, že k negatívnemu dopadu na hospodársku súťaž na potenciálnom trhu so škótskym lososom mohlo dôjsť po celú dĺžku trvania porušenia.

515 Nie je teda potrebné skúmať relevantnosť tretej skutočnosti, z ktorej Komisia vychádzala v bode 151 napadnutého rozhodnutia, a síce že podľa nej nemožno vylúčiť, že žalobkyňa získala ako najväčší akcionár spoločnosti Morpol prednostný prístup k obchodným údajom tejto spoločnosti počas obdobia od dokončenia kúpy z decembra 2012 do prijatia rozhodnutia o povolení.

516 Je teda potrebné konštatovať, že žalobkyňou prijaté opatrenia, teda nevykonávanie hlasovacích práv a oddelenie subjektov až do povolenia koncentrácie, nemohli odstrániť riziko poškodenia hospodárskej súťaže spôsobené uskutočnením predmetnej koncentrácie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, aj keď tieto opatrenia mohli zmierniť prípadný protisúťažný účinok.

517 Z vyššie uvedeného vyplýva, že situácia v prejednávanej veci spadá pod „prostrednú situáciu“, aká je definovaná v bode 495 vyššie, teda situáciu, keď koncentrácia, ktorá bola uskutočnená predčasne, vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, ale keď nemožno zistiť, či jej uskutočnenie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, malo alebo nemalo škodlivé účinky na hospodársku súťaž.

518 Tvrdenie žalobkyne, ktoré uviedla na pojednávaní, že Komisia vychádzala zo skutočností uvedených v bodoch 506, 511 a 515 vyššie iba v štádiu vyjadrenia k žalobe, nezodpovedá skutočnosti. Tieto skutočnosti sú totiž uvedené v bode 138 oznámenia o výhradách, ako aj v bode 151 napadnutého rozhodnutia.

519 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že pokiaľ Komisia vychádza z údajného dopadu údajného porušenia na trh, aby preukázala závažnosť tohto porušenia, musí svoje tvrdenia dostatočne preukázať z právneho hľadiska, a to predložením konkrétnych a vierohodných indícií, z ktorých s primeranou pravdepodobnosťou vyplýva dopad. Žalobkyňa na podporu tohto tvrdenia cituje rozsudky z 27. septembra 2006, Roquette Frères/Komisia (T-322/01, EU:T:2006:267, bod 75), z 27. septembra 2006, Jungbunzlauer/Komisia (T-43/02, EU:T:2006:270), z 27. septembra 2006, Archer Daniels Midland/Komisia (T-59/02, EU:T:2006:272, bod 161), a zo 6. mája 2009, KME Germany a i./Komisia (T-127/04, EU:T:2009:142, bod 68).

520 V tejto súvislosti treba uviesť, že žalobkyňou citovaná judikatúra sa týka kartelov. Súd prvého stupňa napríklad v bode 68 rozsudku zo 6. mája 2009, KME Germany a i./Komisia (T-127/04, EU:T:2009:142), uviedol, že „Súd prvého stupňa opakovane rozhodol, že skutočný dopad kartelu na trh treba považovať za dostatočne preukázaný, ak je Komisia schopná poskytnúť konkrétne a dôveryhodné údaje, z ktorých s primeranou pravdepodobnosťou vyplýva, že kartel mal dopad na trh“.

521 Okrem toho treba poukázať na to, že podľa znenia bodu 1 A prvého odseku usmernení k metóde stanovovania pokút uložených podľa článku 15 ods. 2 nariadenia č. 17 a článku 65 ods. 5 Zmluvy o ESUO (Ú. v. ES C 9, 1998, s. 3; Mim. vyd. 08/001, s. 171), ktoré boli uplatniteľné v rozsudkoch Súdu prvého stupňa, z ktorých žalobkyňa vychádza a ktoré sú citované v bode 519 vyššie, Komisia pri stanovení výšky pokuty v závislosti od závažnosti porušenia zohľadnila najmä „skutočný dosah [porušenia] na trh, tam, kde je ho možné merať“.

522 Žalobkyňou citovaná judikatúra nemôže teda spochybniť úvahy uvedené v bodoch 495 až 501 vyššie. Predovšetkým je potrebné pripomenúť, že cieľom právnej úpravy Únie v oblasti kontroly koncentrácií je zabrániť nenapraviteľnému a trvalému narušeniu hospodárskej súťaže (pozri bod 498 vyššie).

523 Je potrebné uviesť, že pokiaľ ide o porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, samotnú skutočnosť, že môže dôjsť k škodlivým účinkom na hospodársku súťaž, keďže koncentrácia uskutočnená v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, možno zohľadniť pri posúdení závažnosti porušenia, aj keď Komisia nepreukáže „primeranú pravdepodobnosť“ existencie takých účinkov.

524 Pokiaľ možno preukázať, že existujú škodlivé účinky na hospodársku súťaž vyplývajúce z uskutočnenia koncentrácie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, môže to síce zvýšiť závažnosť porušenia ešte viac ako porušenie týkajúce sa „prostrednej situácie“. To nebráni tomu, aby samotná skutočnosť, že škodlivé účinky na hospodársku súťaž nemožno vylúčiť, zvýšila závažnosť porušenia viac než predčasné uskutočnenie koncentrácie, ktorá nespôsobuje žiadny problém pre hospodársku súťaž.

525 Žalobkyňa napokon zdôrazňuje, že nikdy nemala a ani neočakávala, že by mala akýkoľvek zisk z toho, čo Komisia považuje za porušenie pravidiel o kontrole koncentrácií, keďže splnila požiadavky článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 tým, že sa zdržala výkonu svojich hlasovacích práv v spoločnosti Morpol.

526 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že skutočnosť, že podnik nemal z porušenia žiadny zisk, nemôže predstavovať prekážku pre uloženie pokuty, inak by pokuta stratila svoj odstrašujúci účinok (pozri bod 473 vyššie).

527 Okrem toho treba pripomenúť, že skutočnosť, že žalobkyňa až do povolenia koncentrácie nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol, Komisia zohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť (pozri bod 476 vyššie).

528 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia v prejednávanej veci správne zohľadnila okolnosť, že koncentrácia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, ako faktor zvyšujúci závažnosť porušenia.

c) O zohľadnení skorších rozhodnutí týkajúcich sa žalobkyne a ďalších spoločností

529 Komisia v bode 159 napadnutého rozhodnutia uviedla, že žalobkyni (v tom čase spoločnosti Pan Fish) už uložili pokutu francúzske orgány hospodárskej súťaže v roku 2007 za to, že porušila povinnosť *statu quo* pri nadobudnutí spoločnosti Fjord Seafood. Okrem toho uviedla, že „[t]o znamená, že to nebolo prvýkrát, keď [žalobkyňa] porušila povinnosť *statu quo* v súvislosti s konaním o kontrole koncentrácií“.

530 Komisia v bode 163 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že „prechádzajúca sankcia mala [žalobkyňu] podnietiť k tomu, aby s osobitnou starostlivosťou posúdila svoje povinnosti, pokiaľ ide o kontrolu koncentrácie v čase kúpy z decembra 2012“, a že „[e]xistencia porušenia povinnosti *statu quo* na vnútroštátnej úrovni z tohto dôvodu zvyšuje závažnosť porušenia“.

531 Komisia v bode 160 napadnutého rozhodnutia okrem toho zdôraznila, že nariadenie č. 139/2004 bolo už platné viac než desať rokov a že podobné ustanovenia týkajúce sa povinnosti *statu quo* boli v nariadení č. 4064/89, ktoré platilo po dobu viac ako trinástich rokov. Ďalej uviedla, že už začala stíhať ďalšie spoločnosti a uložila im pokuty za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 a že tiež prijala niekoľko ďalších rozhodnutí na základe článku 14 nariadenia č. 4064/89. Žalobkyňa si podľa Komisie mala byť preto „plne vedomá právneho rámca a uplatňovania týchto pravidiel Komisiou“.

1) O zohľadnení veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood

532 Žalobkyňa tvrdí, že skutočnosť, že je potrestaná prísnejšie z dôvodu, že sa údajne dopustila opakovaného porušenia, pretože už bola sankcionovaná vo Francúzsku v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, nie je v súlade s judikatúrou, podľa ktorej opakované porušenie znamená, že osoba sa dopustila nových porušení po tom, ako bola sankcionovaná za podobné porušenia.

533 Ako však Komisia zdôrazňuje, existenciu skorších procesných porušení, ktorých sa žalobkyňa dopustila, nezohľadnila ako priťažujúcu okolnosť. V bode 201 napadnutého rozhodnutia výslovne konštatovala, že v prejednávanej veci neexistovali priťažujúce okolnosti.

534 Okrem toho je potrebné uviesť, že Komisia v napadnutom rozhodnutí nepoužila pojmy „opakované porušenie“ alebo „subjekt, ktorý sa dopustil opakovaného porušenia“. Na účely preskúmania, či Komisia zohľadnila skutočnosť, že žalobkyňa sa dopustila opakovaného porušenia, treba vychádzať skôr z podstaty napadnutého rozhodnutia než z terminológie.

535 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že zohľadnením opakovaného porušenia sa „sleduje stimulácia podnikov, ktoré prejavili sklon k porušovaniu pravidiel hospodárskej súťaže, aby zmenili svoje správanie“ (rozsudok z 12. decembra 2007, BASF a UCB/Komisia, T-101/05 a T-111/05, EU:T:2007:380, bod 67). V prejednávanej veci Komisia v napadnutom rozhodnutí ani implicitne nekonštatovala, že by bolo potrebné uložiť prísnejšiu sankciu z dôvodu, že sankcia uložená v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood nebola dostačujúca na to, aby odradila žalobkyňu od ďalších porušení. Komisia v bodoch týkajúcich sa potrebného odradzujúceho účinku pokuty, teda v bodoch 157, 172 a 206 napadnutého rozhodnutia, odkázala iba na veľkosť žalobkyne, na okolnosť, že predmetná transakcia vyvolala vážne pochybnosti s ohľadom na jej zlučiteľnosť s vnútorným trhom, a na skutočnosť, že nemožno vylúčiť narušenie hospodárskej súťaže. Komisia teda na rozdiel od konštatovaní žalobkyne nezohľadnila, že žalobkyňa sa údajne dopustila opakovaného porušenia. Argumentácia žalobkyne je teda založená na chybnom predpoklade.

536 Ako teda vyplýva z bodu 163 napadnutého rozhodnutia, Komisia konštatovala, že „prechádzajúca sankcia mala [žalobkyňu] podnietiť k tomu, aby s osobitnou starostlivosťou posúdila svoje povinnosti, pokiaľ ide o kontrolu koncentrácie v čase kúpy z decembra 2012“. Práve „z tohto dôvodu“ Komisia konštatovala, že existencia porušenia povinnosti *statu quo* na vnútroštátnej úrovni zvyšuje závažnosť porušenia.

537 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v bode 258 vyššie sa konštatuje, že Komisia bola oprávnená zohľadniť skutočnosť, že žalobkyni už bola na vnútroštátnej úrovni uložená pokuta za predčasné uskutočnenie koncentrácie a že od veľkého európskeho podniku, ktorému už bola uložená pokuta za predčasné uskutočnenie koncentrácie, hoci na vnútroštátnej úrovni, treba očakávať osobitnú starostlivosť.

538 Ide o skutočnosť, ktorú možno zohľadniť pri posúdení, či išlo zo strany žalobkyne o nedbanlivosť, a ďalej pri posúdení stupňa tejto nedbanlivosti.

539 Komisia v bodoch 159 a 163 napadnutého rozhodnutia zohľadnila existujúce skoršie rozhodnutie vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, ako skutočnosť, ktorá zvyšuje stupeň nedbanlivosti žalobkyne a ktorá z tohto dôvodu „zvyšuje závažnosť porušenia“. Konštatovanie uvedené v bode 163 napadnutého rozhodnutia, že prechádzajúca sankcia mala žalobkyňu podnietiť k tomu, aby svoje povinnosti týkajúce sa kontroly koncentrácie posúdila s osobitnou starostlivosťou, sa totiž v podstate týka stupňa nedbanlivosti. Komisia na pojednávaní potvrdila, že v napadnutom rozhodnutí vychádzala z veci, v ktorej bol vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, iba ako z faktora, ktorý sa týka stupňa nedbanlivosti žalobkyne.

540 Žalobkyňa na pojednávaní pripustila, že Komisia zohľadnila vec, v ktorej bol vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, v rámci posúdenia nedbanlivosti. Žalobkyňa však tvrdila, že táto vec nie je relevantná pre posúdenie existencie alebo stupňa nedbanlivosti, keďže skutkový základ v tejto veci je úplne odlišný od skutkového základu v prejednávanej veci, takže nemohla z neho vyvodiť závery užitočné pre prejednávanú vec.

541 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že je síce pravda, že rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood sa netýkalo výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 258 vyššie). Skutočnosť, že žalobkyni už bola uložená pokuta za predčasné uskutočnenie koncentrácie, hoci na vnútroštátnej úrovni, však znamená, že od žalobkyne bolo potrebné očakávať osobitnú starostlivosť (pozri bod 258 vyššie). Toto existujúce skoršie rozhodnutie z tohto dôvodu zvýšilo stupeň nedbanlivosti žalobkyne, čo predstavuje faktor zvyšujúci závažnosť porušenia.

542 Komisia sa teda nedopustila žiadneho pochybenia, keď zohľadnila vec, v ktorej bol vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, v rámci posúdenia závažnosti porušenia.

2) O zohľadnení vecí týkajúcich sa ďalších spoločností

543 Žalobkyňa tvrdí, že tvrdenie uvedené v bode 160 napadnutého rozhodnutia, že „Komisia už začala stíhať ďalšie spoločnosti a uložila im pokuty za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia [č. 4064/89]“, nezohľadňuje základný problém, že žiadna z týchto vecí sa netýkala dosahu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 alebo článku 7 ods. 3 nariadenia č. 4064/89.

544 V tejto súvislosti treba konštatovať, že Komisia v bode 160 napadnutého rozhodnutia uviedla, že nariadenie č. 139/2004 bolo už platné viac než desať rokov a že podobné ustanovenia týkajúce sa povinnosti *statu quo* boli v nariadení č. 4064/89, ktoré platilo po dobu viac ako trinásť rokov. Okrem toho poznamenala, že už začala stíhať ďalšie spoločnosti a uložila im pokuty za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 a že tiež prijala niekoľko ďalších rozhodnutí na základe článku 14 nariadenia č. 4064/89.

545 Komisia tým v podstate odôvodnila skutočnosť, že už nemala dôvod byť „zhovievavá“ pri stanovení pokuty podľa článku 14 nariadenia č. 139/2004.

546 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že Komisia si síce môže vybrať, že uloží nízke pokuty, pokiaľ ide o prvý prípad alebo prvé prípady, v ktorých uplatní ustanovenie, ktoré jej umožňuje uložiť pokutu. Komisia sa však môže oprávnene domnievať, že už nemá dôvod takto postupovať, pokiaľ už opakovane uložila pokuty na základe tohto ustanovenia.

547 Tvrdenie žalobkyne, že skoršie rozhodnutia sa netýkali článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 alebo článku 7 ods. 3 nariadenia č. 4064/89, nie je v tomto ohľade relevantné. Existujúce skoršie rozhodnutia, v ktorých boli uložené pokuty na základe článku 14 nariadenia č. 4064/89, mali totiž žalobkyňu upozorniť, že v prípade porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 jej hrozia vysoké sankcie. Predovšetkým skutočnosť, že Komisia v rozhodnutí Electrabel už uložila vysokú sankciu, a síce pokutu vo výške 20 miliónov eur, mohla žalobkyni poskytnúť informáciu o tom, že v prípade predčasného uskutočnenia predmetnej koncentrácie riskuje, že jej budú uložené vysoké sankcie.

548 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že Komisia nezačala vyšetrovanie a neuložila nijakú pokutu vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Yara/Kemira GrowHow, stačí konštatovať, že Komisia v bode 160 napadnutého rozhodnutia a v poznámkach pod čiarou č. 64 a 65 tohto rozhodnutia z tejto veci nevychádzala.

549 Žalobkyňa napokon tvrdí, že záver v bode 163 napadnutého rozhodnutia, že existujúce skoršie veci týkajúce sa procesných porušení žalobkyne, ako aj ďalších spoločností, zvyšujú závažnosť porušenia žalobkyne, sa zjavne zakladá na nesprávnom právnom a skutkovom posúdení.

550 Komisia však v bode 163 napadnutého rozhodnutia uviedla, že „predchádzajúca sankcia“, teda sankcia uložená v rozhodnutí Pan Fish/Fjord Seafood, mala žalobkyňu podnietiť k tomu, aby svoje povinnosti posúdila s osobitnou starostlivosťou, a že „[e]xistencia porušenia povinnosti *statu quo* na vnútroštátnej úrovni z tohto dôvodu zvyšuje závažnosť porušenia“. Komisia v bode 163 napadnutého rozhodnutia teda iba konštatovala, že skutočnosť, že žalobkyňa sa dopustila predchádzajúceho porušenia vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood, zvyšuje závažnosť porušenia. Nekonštatovala však, že by existujúce skoršie veci týkajúce sa procesných porušení ďalších spoločností zvyšovali závažnosť porušenia žalobkyne.

551 Z vyššie uvedeného vyplýva, že druhú časť piateho žalobného dôvodu treba zamietnuť.

3. O tretej časti založenej na nesprávnom posúdení dĺžky trvania údajného porušenia

552 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia v bode 173 napadnutého rozhodnutia na účely odôvodnenia, že z dĺžky trvania porušenia odmietla vylúčiť obdobie pred oznámením, nesprávne tvrdí, že počas fázy pred oznámením nebola žalobkyňa dostatočne ochotná oznamovať informácie. Komisia podľa žalobkyne v napadnutom rozhodnutí pri posúdení dĺžky trvania porušenia nedodržala zásadu rovnosti zaobchádzania, keď neuplatnila rovnaký prístup, aký uplatnila vo svojom rozhodnutí Electrabel, ktorý spočíva vo vylúčení obdobia pred oznámením a obdobia posudzovania koncentrácie z dĺžky trvania porušenia.

553 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

554 Po prvé je potrebné pripomenúť, že Komisia v bodoch 128 a 165 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 bolo jednorazovým porušením a že k tomuto porušeniu došlo v prejednávanej veci 18. decembra 2012, teda v deň dokončenia kúpy z decembra 2012.

555 Komisia okrem toho v bodoch 128 a 166 napadnutého rozhodnutia uviedla, že porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je pokračujúcim porušením, ktoré trvalo dovtedy, kým Komisia nevyhlásila transakciu za zlučiteľnú s vnútorným trhom v súlade s nariadením č. 139/2004. Podľa Komisie sa porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v prejednávanej veci začalo 18. decembra 2012 a skončilo v deň prijatia rozhodnutia o povolení, teda 30. septembra 2013.

556 Komisia preto konštatovala porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v dĺžke trvania deviatich mesiacov a dvanástich dní. Domnievala sa, že toto obdobie možno považovať za obzvlášť dlhé, najmä pokiaľ ide o koncentráciu s prípadnými protisúťažnými účinkami.

557 Komisia sa napokon domnievala, že „pri výkone svojej právomoci posúdenia odôvodnene zohľadnila na účely stanovenia dĺžky trvania porušenia článku 7 ods. 1 [nariadenia č. 139/2004] obdobie pred oznámením, ako aj obdobie podrobného vyšetrovania vo fáze I“. Komisia v tejto súvislosti po prvé pripomenula, že plánovaná transakcia vyvolala vážne pochybnosti na potenciálnom trhu so škótskym lososom a že nemožno vylúčiť, že došlo k narušeniu hospodárskej súťaže. Za týchto okolností mala mať pokuta podľa Komisie čo najsilnejší odstrašujúci účinok. Komisia po druhé uviedla, že počas fázy pred oznámením nebola žalobkyňa natoľko dostatočne ochotná oznamovať informácie, aby to odôvodnilo vylúčenie tohto obdobia z celkovej dĺžky trvania porušenia, a to z dôvodov, ktoré sú podrobne uvedené v bodoch 174 až 194 napadnutého rozhodnutia.

558 Žalobkyňa nespochybňuje skutočnosť, že porušenie článku 4 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 je jednorazovým porušením. Tretia časť piateho žalobného dôvodu sa týka iba Komisiou vykonaného posúdenia dĺžky trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

559 Pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, je potrebné pripomenúť, že Všeobecný súd v bode 212 rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672), konštatoval, že „[s]chopnosť uplatňovať rozhodujúci vplyv na činnosť ovládaného podniku totiž nevyhnutne spadá do obdobia plynúceho odo dňa nadobudnutia kontroly až do jej straty“ a že „subjekt, ktorý nadobudol kontrolu nad podnikom, ju naďalej uplatňuje v rozpore s povinnosťou pozastaviť koncentráciu vyplývajúcou z článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89 až do okamihu, keď porušenie ukončí získaním povolenia Komisie alebo vzdaním sa kontroly“. Všeobecný súd okrem toho v bode 212 tohto rozsudku spresnil, že „[p]orušenie… pretrváva, pokiaľ stále existuje kontrola nadobudnutá v rozpore s uvedeným článkom 7 ods. 1 a pokiaľ Komisia nepovolila koncentráciu“, a že „Komisia teda správne kvalifikovala porušenie ako porušenie pokračujúce až do dňa povolenia koncentrácie, prípadne až do skoršieho dňa zohľadneného so zreteľom na okolnosti prejednávaného prípadu“.

560 Tieto úvahy, ktoré sa týkali článku 7 ods. 1 nariadenia č. 4064/89, sa analogicky uplatnia aj na článok 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

561 Ako správne konštatovala Komisia, na základe týchto zásad sa porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 začalo 18. decembra 2012, teda v deň uskutočnenia predmetnej koncentrácie. Žalobkyňa okrem toho nespochybňuje Komisiou konštatovaný začiatok porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

562 Pokiaľ ide o deň, keď sa porušenie skončilo, z úvah uvedených v bode 559 vyššie vyplýva, že porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 končí v okamihu, keď Komisia povolí koncentráciu, alebo v okamihu, keď predmetný podnik stratí kontrolu. Porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 končí aj v okamihu, keď Komisia udelí prípadnú výnimku z povinnosti pozastavenia podľa článku 7 ods. 3 nariadenia č. 139/2004.

563 Komisia teda v prejednávanej veci správne konštatovala, že porušenie sa skončilo v deň, keď koncentráciu povolila Komisia, teda 30. septembra 2013. Komisia totiž neudelila žiadnu výnimku z povinnosti pozastavenia, pričom žalobkyňa o ňu ani nepožiadala, a žalobkyňa v žiadnom okamihu nestratila kontrolu nad spoločnosťou Morpol. Porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 teda trvalo od 18. decembra 2012 do 30. septembra 2013, a to v dĺžke trvania deviatich mesiacov a dvanástich dní, ako konštatovala Komisia.

564 Komisia v bodoch 172 až 195 napadnutého rozhodnutia podrobne odôvodnila svoje rozhodnutie nevylúčiť obdobie pred oznámením ani obdobie podrobného vyšetrovania vo fáze I na účely stanovenia dĺžky trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

565 Žalobkyňa sa domnieva, že Komisia mala z dĺžky trvania porušenia vylúčiť obdobie pred oznámením, a spochybňuje viaceré úvahy Komisie uvedené v bodoch 172 až 195 napadnutého rozhodnutia.

566 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že pokiaľ Komisia konštatuje porušenie v dĺžke trvania deviatich mesiacov a dvanástich dní, je celkom bežné, že túto dĺžku trvania zohľadní na účely stanovenia pokuty. Komisia sa síce môže na základe svojej diskrečnej právomoci rozhodnúť, že nezohľadní časť dĺžky trvania porušenia rovnako, ako má právo sa rozhodnúť, že porušenie nebude stíhať. Komisia však v zásade nie je povinná nezohľadniť časť dĺžky trvania porušenia.

567 Žalobkyňa v nadväznosti na otázku položenú na pojednávaní, prečo podľa nej existuje povinnosť vylúčiť obdobie pred oznámením z dĺžky trvania porušenia, spresnila, že toto tvrdenie sa zakladá iba na zásade rovnosti zaobchádzania a že požaduje, aby sa s ňou zaobchádzalo rovnako ako so spoločnosťou Electrabel v rozhodnutí Electrabel.

568 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Komisia sa v bode 215 svojho rozhodnutia Electrabel „v rámci svojej diskrečnej právomoci a bez toho, aby tým bolo dotknuté jej zásadné stanovisko“, rozhodla nezohľadniť obdobie fázy pred oznámením a obdobie posudzovania koncentrácie a konštatovať, že porušenie existovalo iba do okamihu, keď spoločnosť Electrabel informovala Komisiu o koncentrácii.

569 Komisia však v bode 211 svojho rozhodnutia Electrabel taktiež konštatovala, že porušenie článku 7 nariadenia č. 4064/89 môže skončiť až vtedy, keď Komisia povolí koncentráciu, alebo prípadne udelí výnimku.

570 Je potrebné konštatovať, že samotná skutočnosť, že Komisia sa v danom prípade rozhodla, že nezohľadní časť dĺžky trvania porušenia, a to výslovne „v rámci svojej diskrečnej právomoci a bez toho, aby tým bolo dotknuté jej zásadné stanovisko“, nemôže zmeniť uplatniteľný právny rámec.

571 Odkaz uvedený v bode 212 rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672), na „skorš[í deň než je deň povolenia koncentrácie] zohľadnen[ý] so zreteľom na okolnosti prejednávaného prípadu“ treba považovať za odkaz na skutočnosť, že Komisia môže v rámci svojej diskrečnej právomoci nezohľadniť obdobie porušenia na účely stanovenia dĺžky jeho trvania. Z toho nevyplýva, že by Komisia bola povinná zohľadniť ako deň skončenia porušenia skorší dátum než je deň povolenia koncentrácie Komisiou.

572 Komisia v bode 172 napadnutého rozhodnutia na účely odôvodnenia svojho rozhodnutia nevylúčiť z dĺžky trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 fázu pred oznámením ani fázu posudzovania koncentrácie uviedla, že plánovaná transakcia vyvolala vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom a že nemožno vylúčiť, že po uskutočnení plánovanej transakcie a pred jej povolením došlo prinajmenšom v určitej miere k narušeniu hospodárskej súťaže.

573 Táto úvaha sama osebe postačuje na odôvodnenie skutočnosti, že Komisia neuplatnila rovnaký prístup, aký uplatnila vo svojom rozhodnutí Electrabel a ktorý spočíval vo vylúčení obdobia fázy pred oznámením a obdobia posudzovania koncentrácie z dĺžky trvania porušenia.

574 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že Komisia vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, konštatovala, že koncentrácia nespôsobila problém pre hospodársku súťaž. To znamená, že predčasné uskutočnenie tejto koncentrácie nemalo škodlivé účinky na hospodársku súťaž.

575 V prejednávanej veci však nemožno vylúčiť, že z dôvodu predčasného uskutočnenia koncentrácie došlo k škodlivým účinkom na hospodársku súťaž (pozri body 505 až 517 vyššie). Za týchto okolností by nebolo vhodné, aby Komisia vylúčila z dĺžky trvania porušenia obdobie fázy pred oznámením a obdobie posudzovania koncentrácie. Riziko škodlivých účinkov na hospodársku súťaž sa totiž v takom prípade zvyšuje s dĺžkou trvania porušenia. Situácia žalobkyne a situácia spoločnosti Electrabel vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, nie sú teda porovnateľné, takže žalobkyňa sa nemôže účinne dovolávať zásady rovnosti zaobchádzania.

576 Z toho vyplýva, že nie je potrebné skúmať tvrdenia žalobkyne, ktorými spochybňuje posúdenie Komisie v napadnutom rozhodnutí, že žalobkyňa nebola ochotná poskytnúť Komisii všetky relevantné údaje o trhu. Aj za predpokladu, že by žalobkyňa počas konania o oznámení koncentrácie preukázala, že chcela spolupracovať, ako sama tvrdí, neodôvodňovalo by to uplatnenie rovnakého prístupu, aký je uplatnený v rozhodnutí Electrabel, a vylúčenie obdobia fázy pred oznámením a obdobia posudzovania koncentrácie z dĺžky trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

577 Z vyššie uvedeného vyplýva, že Komisia správne posúdila dĺžku trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 a že z dĺžky trvania porušenia správne nevylúčila obdobie pred oznámením ani obdobie posudzovania koncentrácie.

578 Tretiu časť piateho žalobného dôvodu treba teda zamietnuť.

4. O štvrtej časti založenej na neprimeranosti pokuty

579 Štvrtá časť piateho žalobného dôvodu sa skladá z troch výhrad, z ktorých prvá je založená na tom, že pokuta presahuje rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa, druhá na tom, že pokuta je neprimeraná vzhľadom na dĺžku trvania a závažnosť údajných porušení a tretia na tom, že pokuta je neprimerane vysoká a musí byť znížená.

580 Po prvé je potrebné pripomenúť, že zásada proporcionality vyžaduje, aby akty inštitúcií Únie neprekračovali hranice toho, čo je vhodné a nevyhnutné na dosiahnutie oprávnených cieľov sledovaných predmetnou právnou úpravou, pričom v prípade, ak existuje voľba medzi viacerými vhodnými opatreniami, je potrebné použiť opatrenie, ktoré je najmenej obmedzujúce, a spôsobené ťažkosti nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom. Z toho vyplýva, že sumy pokút nesmú byť neprimerané vo vzťahu k sledovaným cieľom, teda vo vzťahu k dodržiavaniu pravidiel hospodárskej súťaže, a že výška pokuty uloženej podniku za porušenie v oblasti hospodárskej súťaže musí byť primeraná porušeniu posudzovanému ako celok, a to najmä s prihliadnutím na jeho závažnosť (pozri rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 279 a citovanú judikatúru).

581 Okrem toho treba pripomenúť, že podľa článku 16 nariadenia č. 139/2004 je Súdny dvor Európskej únie výlučne príslušný na preskúmanie rozhodnutí, ktorými Komisia uložila pokutu alebo penále. Môže zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu alebo penále. Táto právomoc oprávňuje súd, aby nad rámec jednoduchej kontroly zákonnosti sankcie nahradil posúdenie Komisie svojím posúdením a v dôsledku toho zrušil, znížil alebo zvýšil uloženú pokutu alebo penále (pozri rozsudok z 8. decembra 2011, KME Germany a i./Komisia, C-272/09 P, EU:C:2011:810, bod 103 a citovanú judikatúru; pozri v tomto zmysle tiež rozsudok z 5. októbra 2011, Romana Tabacchi/Komisia, T-11/06, EU:T:2011:560, bod 265).

a) O prvej výhrade založenej na tom, že pokuta presahuje rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa

582 Žalobkyňa pripomína, že Komisia v bode 206 napadnutého rozhodnutia konštatovala, že vysoká pokuta bola potrebná na zabezpečenie dostatočného odradzujúceho účinku. Žalobkyňa pripúšťa, že podľa rozsudku z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia (T-332/09, EU:T:2012:672, bod 282), je Komisia „oprávnená… *vziať do úvahy* potrebu zabezpečiť… dostatočne odstrašujúci účinok [pokút]“. Podľa žalobkyne to však samo osebe neznamená, že by pokuta bola „potrebná“ na uskutočnenie cieľa sledovaného v prejednávanej veci. Rozhodnutie, v ktorom sa konštatuje porušenie a vysvetľuje dosah článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, by podľa žalobkyne v prejednávanej veci stačilo na zabezpečenie právnej istoty a predstavovalo by menej obmedzujúce opatrenie.

583 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že viaceré tvrdenia žalobkyne, ktoré majú preukázať, že Komisia sa dopustila pochybenia, keď uložila pokutu, ktorá ide nad rámec symbolickej pokuty, už boli zamietnuté v rámci preskúmania štvrtého žalobného dôvodu.

584 Pokiaľ ide konkrétne o odradzujúci účinok pokuty, je potrebné uviesť, že samotné rozhodnutie, v ktorom by sa konštatovalo porušenie a vysvetlil dosah článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, by nemalo rovnaký odradzujúci účinok ako napadnuté rozhodnutie, v ktorom sa ukladá pokuta vo výške

20 miliónov eur (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 295). Na dosiahnutie cieľa zabezpečiť v budúcnosti dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže bolo teda potrebné uložiť vysokú pokutu.

585 Samotná skutočnosť, že k porušeniam došlo z nedbanlivosti, neznamená, že nebolo potrebné uložiť pokuty v dostatočne odradzujúcej výške. V tejto súvislosti treba poukázať na to, že vec, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, sa tiež týkala porušenia z nedbanlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 276).

586 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že prejednávaná vec sa týka prípadného porušenia, ku ktorému došlo z dôvodu ospravedlniteľného nesprávneho výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, stačí pripomenúť, že konanie žalobkyne bolo nedbanlivostné a že z jej strany nešlo o ospravedlniteľný omyl (pozri preskúmanie druhého žalobného dôvodu, ako aj bod 484 vyššie).

587 Žalobkyňa teda v rámci prvej výhrady štvrtej časti piateho žalobného dôvodu neuviedla žiadne tvrdenie, ktoré by mohlo spochybniť primeranosť uloženej pokuty.

b) O druhej výhrade založenej na tom, že pokuta je neprimeraná vzhľadom na dĺžku trvania a závažnosť údajných porušení

588 Žalobkyňa tvrdí, že z dôvodu právnych a skutkových pochybení pri posúdení závažnosti a dĺžky trvania údajného porušenia je pokuta zjavne neprimeraná vzhľadom na dĺžku trvania a závažnosť údajných porušení.

589 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že tvrdenia žalobkyne týkajúce sa údajných pochybení, ktorých sa dopustila Komisia pri posúdení závažnosti a dĺžky trvania porušenia, boli zamietnuté v rámci preskúmania druhej a tretej časti piateho žalobného dôvodu.

590 Druhú výhradu štvrtej časti piateho žalobného dôvodu treba teda zamietnuť.

c) O tretej výhrade založenej na tom, že pokuta je neprimerane vysoká a musí byť znížená

591 Žalobkyňa uvádza, že Komisia v napadnutom rozhodnutí uložila rovnakú pokutu, aká bola uložená v rozhodnutí Electrabel, aj keď medzi oboma vecami existujú významné rozdiely, najmä pokiaľ ide o dĺžku trvania údajných porušení a celkový obrat podnikov. Žalobkyňa zdôrazňuje, že dĺžka trvania porušenia vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, bola 4,5-krát väčšia než dĺžka trvania porušenia článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 v prejednávanej veci. Žalobkyňa okrem toho uvádza, že pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel predstavovala 0,04 % celkových príjmov spoločnosti, ktorá sa dopustila porušenia, oproti 1 % v prejednávanej veci. Žalobkyňa ďalej zdôrazňuje, že pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel predstavovala iba 0,42 % najvyššej povolenej pokuty oproti 10 % v prejednávanej veci. Okrem toho pokuta uložená spoločnosti Electrabel predstavovala približne 1/13 hodnoty transakcie, zatiaľ čo v prejednávanej veci to bola 1/6 hodnoty transakcie.

592 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, ako pripúšťa žalobkyňa, že predchádzajúca rozhodovacia prax Komisie neslúži ako právny rámec pre pokuty v oblasti hospodárskej súťaže (pozri rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 259 a citovanú judikatúru).

593 Žalobkyňa v tomto ohľade zdôrazňuje, že nežiada, aby Všeobecný súd uplatnil rovnaký matematický vzorec, aký bol uplatnený v rozhodnutí Electrabel, čo by viedlo k zníženiu pokuty uloženej žalobkyni podľa pomeru 1/25. Žalobkyňa však navrhuje, aby Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci zohľadnil rozdiel v zaobchádzaní so spoločnosťou Electrabel a so žalobkyňou, ktorý je zarážajúci, a aby náležite zohľadnil okolnosti v prejednávanej veci.

594 Je potrebné uviesť, že vzhľadom na obrat žalobkyne je pokuta v prejednávanej veci omnoho vyššia ako pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel, aj keď sú obe tieto pokuty v absolútnom vyjadrení rovnaké (20 miliónov eur v oboch veciach). Treba však pripomenúť, že skoršie rozhodnutia Komisie vo veci pokuty môžu byť vzhľadom na dodržiavanie zásady rovnosti zaobchádzania relevantné len vtedy, ak je preukázané, že okolnosti vecí týkajúce sa týchto iných rozhodnutí sú porovnateľné s okolnosťami v prejednávanej veci (pozri rozsudok z 29. júna 2012, E.ON Ruhrgas a E.ON/Komisia, T-360/09, EU:T:2012:332, bod 262 a citovanú judikatúru).

595 V prejednávanej veci treba po prvé zohľadniť skutočnosť, že Komisia v rozhodnutí Electrabel uložila iba pokutu za porušenie článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. V prejednávanej veci mohla Komisia oprávnene uložiť dve pokuty za porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

596 Po druhé treba zohľadniť skutočnosť, že v prejednávanej veci vyvolala plánovaná koncentrácia vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom a že predčasné uskutočnenie koncentrácie mohlo mať negatívne účinky na hospodársku súťaž, na rozdiel od veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel. Samotná táto skutočnosť odôvodňuje uloženie omnoho vyššej pokuty, než je pokuta uložená v rozhodnutí Electrabel.

597 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že Komisia vo svojom rozhodnutí Electrabel zdôraznila, že skutočnosť, že transakcia nespôsobuje problém pre hospodársku súťaž, nemôže ovplyvniť závažnosť porušenia, a že existujúce poškodenie hospodárskej súťaže by zvýšilo závažnosť porušenia. Vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, ani v prejednávanej veci nedošlo podľa žalobkyne k akémukoľvek skutočnému poškodeniu hospodárskej súťaže.

598 V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že skutočnosť, že koncentrácia vyvoláva vážne pochybnosti o jej zlučiteľnosti s vnútorným trhom, znamená, že predčasné uskutočnenie tejto koncentrácie je závažnejšie než predčasné uskutočnenie koncentrácie, ktorá nespôsobuje problémy pre hospodársku súťaž, ibaže by bolo možné v danom prípade vylúčiť, že jej uskutočnenie v pôvodne plánovanej forme, ktorú Komisia nepovolila, mohlo mať škodlivé účinky na hospodársku súťaž (pozri bod 500 vyššie), a ďalej že v prejednávanej veci nemožno vylúčiť negatívny dopad predčasne uskutočnenej koncentrácie na hospodársku súťaž (pozri bod 514 vyššie).

599 Žalobkyňa okrem toho tvrdí, že kontext prejednávanej veci, teda po prvé použitie výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, po druhé súčasné dodržanie podmienok stanovených v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 a po tretie úplná spolupráca s Komisiou pri vypracovaní súboru vhodných nápravných opatrení, znamená, že akýkoľvek prípadný skutkový rozdiel s vecou, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, nie je významný.

600 Pokiaľ ide o prvú skutočnosť, treba pripomenúť, že prejednávaná vec sa týka porušenia z nedbanlivosti, rovnako ako predmetné porušenie vo veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel. Okolnosť, že omyl žalobkyne sa mohol týkať dosahu výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, neznižuje závažnosť porušenia.

601 Pokiaľ ide o druhú skutočnosť, treba uviesť, že Komisia zohľadnila okolnosti, že žalobkyňa nevykonávala svoje hlasovacie práva v spoločnosti Morpol a počas konania o kontrole koncentrácie ju spravovala ako subjekt oddelený od žalobkyne, ako poľahčujúce okolnosti (body 196 a 198 napadnutého rozhodnutia). Je však potrebné pripomenúť, že tieto opatrenia nevylučujú, že by predčasné uskutočnenie koncentrácie mohlo mať negatívne účinky na hospodársku súťaž (pozri 516 vyššie).

602 Pokiaľ ide o tretiu skutočnosť, Komisia správne zdôrazňuje, že bolo v obchodnom záujme samotnej žalobkyne, aby navrhla nápravné opatrenia. Pokiaľ by žalobkyňa také opatrenia nenavrhla, Komisia by začala druhú fázu konania, ktorá by predĺžila porušenie a v konečnom dôsledku by mohla viesť k zákazu koncentrácie. Skutočnosť, že žalobkyňa navrhla vhodné nápravné opatrenia, teda neznižuje závažnosť porušenia.

603 Okrem toho je potrebné uviesť, pokiaľ ide o porovnanie prejednávanej veci s vecou, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Electrabel, že skutočnosť, že Komisia v minulosti pri určitých typoch porušení uplatnila pokuty na určitej úrovni, ju nemôže zbaviť možnosti zvýšiť túto úroveň v rámci obmedzení uvedených v predmetnej právnej úprave, ak je to nevyhnutné na zabezpečenie uskutočňovania politiky hospodárskej súťaže Únie. Efektívne uplatňovanie pravidiel Únie týkajúcich sa hospodárskej súťaže si totiž vyžaduje, aby Komisia mohla kedykoľvek prispôsobiť výšku pokút potrebám tejto politiky (pozri rozsudok z 12. decembra 2012, Electrabel/Komisia, T-332/09, EU:T:2012:672, bod 286 a citovanú judikatúru).

604 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že prejednávaná vec sa netýka jasného porušenia povinnosti *statu quo* a že sa týka nanajvýš nesprávneho výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 v dôsledku ospravedlniteľného omylu. Podľa žalobkyne preto nijaké tvrdenie týkajúce sa politiky hospodárskej súťaže nemôže odôvodniť výšku pokuty v prejednávanej veci.

605 Pokiaľ ide o toto tvrdenie žalobkyne, stačí pripomenúť, že žalobkyňa konala z nedbanlivosti a že z jej strany nešlo o ospravedlniteľný omyl (pozri preskúmanie druhého žalobného dôvodu, ako aj bod 484 vyššie).

606 Okrem toho treba poukázať na to, že celková výška oboch pokút uložených v prejednávanej veci zodpovedá približne 1 % obratu žalobkyne. Komisia v tomto smere uvádza, že táto suma zodpovedá 10 % najvyššej povolenej sumy.

607 Komisia vo vyjadrení k žalobe správne zdôrazňuje, že možnosť stanoviť pokutu vo výške nachádzajúcej sa v dolnej hranici povoleného rozpätia vyjadruje skutočnosť, že Komisia hľadá rovnováhu medzi závažnosťou porušení, potenciálnym negatívnym účinkom na hospodársku súťaž, ktorý mohla koncentrácia spôsobiť, veľkosťou a zložitosťou štruktúry žalobkyne a potrebou uplatniť dostatočne odradzujúcu sankciu na jednej strane a určitými poľahčujúcimi okolnosťami, akými sú viac nedbanlivostné než úmyselné konanie žalobkyne, skutočnosť, že požiadala o právne rady, skutočnosť, že nevykonávala hlasovacie práva vyplývajúce z jej účasti na imaní, a oddelenie oboch činností až do povolenia transakcie na strane druhej.

608 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 607 vyššie nemožno výšku pokút považovať za neprimeranú. Suma pokút, a to aj spoločne, sa totiž nachádza v dolnej hranici povoleného rozpätia, čo vyjadruje spravodlivú rovnováhu medzi faktormi, ktoré sa majú zohľadniť, a tým, čo je primerané s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci. Z týchto dôvodov treba konštatovať, že suma uložených pokút je primeraná s ohľadom na okolnosti prejednávanej veci.

609 Žiadne z tvrdení a dôkazov, ktoré uviedla žalobkyňa, neumožňuje Všeobecnému súdu v rámci výkonu jeho neobmedzenej právomoci konštatovať, že uložené pokuty nie sú primerané.

610 Pokiaľ ide o argumentáciu žalobkyne, že súdy Únie za podobných okolností, aké sú v prejednávanej veci, významne znížili Komisiou uložené pokuty, je potrebné konštatovať, ako zdôrazňuje Komisia, že skutkové základy týchto vecí nie sú porovnateľné so skutkovým základom v prejednávanej veci.

611 Pokiaľ ide po prvé o rozsudok z 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisia (8/83, EU:C:1984:129), treba poukázať na to, že Súdny dvor znížil pokutu uloženú žalobcovi za porušenie článku 60 ESUO o 75 %. Súdny dvor v bode 29 tohto rozsudku uviedol:

„[U]rčité osobitné okolnosti v prejednávanej veci odôvodňujú zníženie pokuty z dôvodu spravodlivosti. V priebehu posledných tridsiatich rokov nebola žalobkyňa napriek početným kontrolám zo strany Komisie dodnes sankcionovaná za porušenie pravidiel v oblasti cien, odvodov alebo kvót. K tejto okolnosti sa pridáva neurčitosť oznámení Komisie, v ktorých síce dotknuté podniky upozornila na posilnenie a rozšírenie kontrol dodržiavania cien a podmienok predaja stanovených v článku 60 Zmluvy ESUO, no neupozornila ich na zámer Komisie v rámci svojej právomoci prísnejšie sankcionovať zistené porušenia.“

612 Žalobkyňa v tejto súvislosti tvrdí, že „podobne výnimka z povinnosti *statu quo* bola zavedená asi 25 rokov pred rozhodnutím“ a že „za nesprávne uplatnenie výnimky nebola nikdy uložená žiadna sankcia“.

613 V tejto súvislosti treba poukázať na to, že Komisia neuložila pokutu za nesprávne uplatnenie výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, ale za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Nejde o prvú vec, v ktorej Komisia uložila pokuty za uskutočnenie koncentrácie pred jej oznámením a pred jej povolením.

614 Navyše úvahy uvedené v bode 29 rozsudku z 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisia (8/83, EU:C:1984:129), sa týkali situácie jedného a toho istého podniku, ktorému napriek početným kontrolám nebola uložená žiadna pokuta. Tieto úvahy nemožno uplatniť na situáciu všetkých podnikov, pokiaľ nebola žiadnemu podniku uložená žiadna sankcia.

615 Pokiaľ ide ďalej o dodržiavanie pravidiel hospodárskej súťaže, na rozdiel od situácie uvedenej v rozsudku z 28. marca 1984, Officine Bertoli/Komisia (8/83, EU:C:1984:129), neexistuje systém pravidelných kontrol.

616 Pokiaľ ide po druhé o rozsudok z 19. októbra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisia (179/82, EU:C:1983:280), žalobkyňa zdôrazňuje, že Súdny dvor o 50 % znížil pokutu, ktorá bola uložená za prekročenie výrobných kvót ocele.

617 Súdny dvor konštatoval, že „výnimočné okolnosti“ odôvodňujú, aby sa Komisia odchýlila od sadzieb, ktoré stanovila. V tejto súvislosti uviedol, že v dotknutom štvrťroku sa žalobca vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, stretol s výnimočnými ťažkosťami pri dodržiavaní pridelenej kvóty a že znížil svoju budúcu výrobu. Súdny dvor okrem iného konštatoval, že žalobca v tejto veci telexom vopred ponúkol kompenzáciu za prekročenie kvóty znížením svojej budúcej výroby a že Komisia na tento telex nereagovala, čím porušila pravidlá riadnej správy vecí verejných a ponechala žalobcu v neistote v súvislosti s tým, či prijíma jeho ponuku (rozsudok z 19. októbra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisia, 179/82, EU:C:1983:280, body 25 až 27).

618 Žalobkyňa tvrdí, že taktiež minimalizovala akýkoľvek negatívny dôsledok svojho prípadného porušenia tým, že sa zdržala výkonu svojich hlasovacích práv a že počas povoľovacieho konania Komisie spravovala spoločnosť Morpol ako oddelený subjekt. Okrem toho podľa žalobkyne ju Komisia ponechala v neistote v súvislosti s tým, či sa uplatní výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, až kým neskončila proces kontroly koncentrácie.

619 V prejednávanej veci však na rozdiel od situácie, z ktorej vychádza rozsudok z 19. októbra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisia (179/82, EU:C:1983:280), neexistuje sadzba pre uloženie pokuty za porušenie článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004. Ako vyplýva z bodu 25 rozsudku

z 19. októbra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisia (179/82, EU:C:1983:280), pokutu treba stanoviť vo všeobecnosti v sume 75 eku za každú prekročenú tonu, okrem výnimočných prípadov, ktoré odôvodňujú odchýlku od tejto sadzby.

620 Skutočnosť, že žalobkyňa v prejednávanej veci znížila riziko negatívnych účinkov na hospodársku súťaž tým, že sa zdržala výkonu svojich hlasovacích práv a že počas obdobia skúmania koncentrácie spravovala spoločnosť Morpol ako oddelený subjekt, Komisia náležite zohľadnila v bodoch 196 a 198 napadnutého rozhodnutia ako poľahčujúce okolnosti. Nie je teda potrebné zohľadniť túto okolnosť druhýkrát a znížiť Komisiou uložené pokuty.

621 Pokiaľ ide o tvrdenie žalobkyne, že Komisia ponechala žalobkyňu v neistote v súvislosti s tým, či sa uplatní výnimka stanovená v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, stačí konštatovať, že vzhľadom na to, že žalobkyňa nekontaktovala Komisiu, aby získala vysvetlenia s ohľadom na uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 v prejednávanej veci, nemôže jej vytýkať, že ju v tomto ohľade ponechala v neistote. Na rozdiel od veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 19. októbra 1983, Lucchini Siderurgica/Komisia (179/82, EU:C:1983:280), v prejednávanej veci nedošlo zo strany žalobkyne ku kontaktovaniu, ktoré by zostalo bez odozvy Komisie.

622 Žalobkyňa vychádza po tretie z rozsudku zo 16. mája 1984, Eisen und Metall/Komisia (9/83, EU:C:1984:177), v ktorom Súdny dvor znížil o 50 % pokutu, ktorú Komisia uložila žalobcovi, obchodníkovi s oceľou, za to, že predával za nižšie ceny v porovnaní s jeho zverejneným cenníkom, a uplatňoval teda nerovnaké podmienky v rámci porovnateľných transakcií (pozri body 27 a 41 až 46 rozsudku).

623 Súdny dvor v tomto rozsudku konštatoval, že pokiaľ sa obchodník dopustil porušenia, menší vplyv, ktorý môže mať toto porušenie na situáciu na trhu, predstavuje okolnosť, ktorá znižuje závažnosť porušenia, a že za týchto okolností by uplatnenie veľmi vysokej pokuty odôvodnili iba okolnosti, ktoré by preukázali osobitnú závažnosť porušenia, ktorého sa dopustil obchodník (rozsudok zo 16. mája 1984, Eisen und Metall/Komisia, 9/83, EU:C:1984:177, body 43 a 44). Súdny dvor za týchto okolností v bode 45 tohto rozsudku konštatoval, že pokuta vo výške 110 % z predaja za nižšie ceny nebola odôvodnená, keďže Komisia odôvodnila výšku pokuty iba odkazom na skutočnosť, že výška pokuty má byť na takej úrovni, aby dostatočne odrádzala podnik od toho, aby sa znovu dopustil predaja za nižšie ceny.

624 Z rozsudku zo 16. mája 1984, Eisen und Metall/Komisia (9/83, EU:C:1984:177), teda iba vyplýva, že odkaz na potrebu dostatočne odradzujúceho účinku nestačí na preukázanie osobitnej závažnosti porušenia, ktorého sa dopustí obchodník.

625 Komisia nebola v prejednávanej veci povinná preukázať osobitnú závažnosť porušenia, aby odôvodnila uloženie vysokej pokuty. Nemožno totiž tvrdiť, že žalobkyňa mohla mať na trh iba menší vplyv.

626 V rozsahu, v akom žalobkyňa vychádza z ospravedlniteľného omylu, ku ktorému došlo pri výklade článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004, stačí pripomenúť, že toto tvrdenie bolo už zamietnuté v bode 484 vyššie.

627 Žalobkyňa vychádza po štvrté z rozsudku zo 14. júla 1994, Parker Pen/Komisia (T-77/92, EU:T:1994:85). Súd prvého stupňa v bode 94 tohto rozsudku uviedol, že „Komisia nezohľadnila skutočnosť, že obrat dosiahnutý pri výrobkoch, ktorých sa porušenie týkalo, bol relatívne nízky v porovnaní s obratom dosiahnutým z celého predaja spoločnosti Parker“, a že „stanovenie primeranej pokuty nemôže byť iba výsledkom výpočtu, ktorý je založený na celkovom obrate“. Súd prvého stupňa teda znížil pokutu o približne 43 % zo sumy 700 000 eku na sumu 400 000 eku (bod 95 rozsudku).

628 Žalobkyňa tvrdí, že podobne predaj škótskeho chovného lososa – teda odvetvie, v ktorom Komisia zistila problémy z hľadiska hospodárskej súťaže –, ktorý dosiahla spoločnosť Morpol v roku 2012, bol relatívne nízky v porovnaní s jej celým predajom, a to konkrétne 5 %.

629 V tejto súvislosti treba uviesť, že rozsudok zo 14. júla 1994, Parker Pen/Komisia (T-77/92, EU:T:1994:85), sa týkal porušenia článku [101 ZFEÚ]. Pokiaľ ide o porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, nie je vhodné stanovovať výšku pokuty na základe hodnoty predaja v odvetví, ktorého sa týkajú prípadné problémy z hľadiska hospodárskej súťaže. Uskutočnenie koncentrácie pred oznámením a povolením sa totiž netýka výlučne odvetvia na trhu, v ktorom Komisia mohla zistiť problémy z hľadiska hospodárskej súťaže. V opačnom prípade by pokuta za koncentráciu, ktorá nespôsobila žiadny problém pre hospodársku súťaž, musela byť v zásade stanovená vo výške 0 eur.

630 Komisia navyše v prejednávanej veci nevykonala „jednoduchý výpočet na základe celkového obratu“, ale v rámci posúdenia povahy, závažnosti a dĺžky trvania porušenia zohľadnila množstvo skutočností.

631 Štvrtú časť piateho žalobného dôvodu treba teda zamietnuť.

5. O piatej časti založenej na tom, že v napadnutom rozhodnutí nie sú správne zohľadnené poľahčujúce okolnosti

632 Žalobkyňa tvrdí, že Komisia mala ako poľahčujúce okolnosti uznať tieto skutočnosti:

– spoluprácu žalobkyne v rámci konania o kontrole koncentrácií,

– neexistenciu skorších relevantných rozhodnutí,

– existenciu ospravedlniteľného omylu, z ktorého vyplývajú údajné porušenia.

633 Komisia spochybňuje tvrdenia žalobkyne.

634 Pokiaľ ide v prvom rade o údajnú spoluprácu žalobkyne v rámci konania o kontrole koncentrácií, aj za predpokladu, že by to bola pravda, treba poukázať na to, že v rámci konania týkajúceho sa porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004 nejde o poľahčujúcu okolnosť.

635 Je síce pravda, že v konaniach týkajúcich sa porušení článkov 101 a 102 ZFEÚ možno spoluprácu žalobcu v rámci správneho konania prípadne zohľadniť ako poľahčujúcu okolnosť. V takých veciach, v ktorých má Komisia preukázať porušenia, nie je vôbec samozrejmé, že podniky, ktoré sú predmetom vyšetrovania, sú ochotné spolupracovať a aktívne pomáhajú Komisii preukázať porušenie.

636 V prejednávanej veci však žalobkyňa nevychádza z údajnej spolupráce počas správneho konania, v ktorom sa majú preukázať porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004.

637 Žalobkyňa iba tvrdí, že spolupracovala počas konania o kontrole koncentrácií. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že je celkom logické, že podnik, ktorý chce dosiahnuť povolenie koncentrácie, spolupracuje s Komisiou, aby zrýchlil konanie, čo je v jeho vlastnom záujme (pokiaľ ide o návrh žalobkyne na nápravné opatrenia, pozri bod 602 vyššie).

638 Komisii teda nemožno vytýkať, že takú spoluprácu nezohľadnila ako poľahčujúcu okolnosť.

639 Žalobkyňa v druhom rade tvrdí, že Komisia jej mala priznať poľahčujúcu okolnosť súvisiacu s neexistenciou skorších relevantných rozhodnutí, ktoré by preukazovali porušenie povinnosti *statu quo* v súvislosti s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004. Žalobkyňa v tejto súvislosti zdôrazňuje, že

Komisia vo svojom rozhodnutí z 18. februára 1998 (vec č. IV/M.920 – Samsung/AST) (ďalej len „rozhodnutie Samsung/AST“), ako aj vo svojom rozhodnutí z 10. februára 1999 (vec č. IV/M.969 – A. P. Møller) (ďalej len „rozhodnutie A. P. Møller“), uznala ako poľahčujúci faktor, že k predmetnému správaniu došlo v čase, keď ešte neprijala rozhodnutie, v ktorom by konštatovala porušenie v súvislosti s predmetným správaním.

640 V tejto súvislosti treba uviesť, že Komisia nie je vôbec povinná zohľadniť ako poľahčujúcu okolnosť skutočnosť, že za správanie, ktoré má presne tie isté znaky, aké má predmetné správanie, ešte nebola uložená pokuta. Okrem toho je potrebné po prvé pripomenúť, že Komisia sa v rozhodnutí Yara/Kemira GrowHow už vyjadrila, hoci iba v rámci *obiter dictum*, ako treba vykladať článok 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 (pozri bod 419 vyššie). Komisia po druhé uložila v niekoľkých veciach pokuty podľa článku 14 nariadenia č. 4064/89, aj keď sa tieto veci netýkali výkladu výnimky stanovenej v článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004.

641 Pokiaľ ide o rozhodnutie Samsung/AST, je potrebné uviesť, že Komisia v odôvodnení 28 ods. 5 konštatovala, že toto rozhodnutie je „prvým[, ktoré] prijala… na základe článku 14 nariadenia č. [4064/89]“. V odôvodnení 21 rozhodnutia A. P. Møller Komisia konštatovala, že „k porušeniam došlo v rovnakom čase ako k porušeniu, ktoré je predmetom rozhodnutia Samsung, kým Komisia ešte neprijala rozhodnutie na základe… článku 14 nariadenia č. [4064/89]“, že „[t]áto skutočnosť sa v rozhodnutí Samsung považovala za poľahčujúcu okolnosť“ a že „rovnaké odôvodnenie je uplatniteľné v prejednávanej veci“.

642 Komisia sa teda v týchto rozhodnutiach neobmedzila na konštatovanie, že za správanie, ktoré má presne tie isté znaky, zatiaľ neuložila pokutu, ale uviedla, že neprijala žiadne rozhodnutie na základe článku 14 nariadenia č. 4064/89. Situácia v prejednávanej veci nie je teda porovnateľná so situáciou, z ktorej vychádzajú rozhodnutia Samsung/AST a A. P. Møller.

643 Žalobkyňa po tretie tvrdí, že aj za predpokladu, že by v napadnutom rozhodnutí mohli byť údajné porušenia článku 4 ods. 1 a článku 7 ods. 1 nariadenia č. 139/2004, ktorých sa dopustila žalobkyňa, oprávnene kvalifikované ako nedbanlivostné, v rozhodnutí nebola žalobkyni priznaná poľahčujúca okolnosť, ktorá by vyplývala zo skutočnosti, že údajné porušenie bolo dôsledkom ospravedlniteľného omylu a jeho cieľom nebolo obísť kontrolu Komisie.

644 V tejto súvislosti stačí konštatovať, že existencia ospravedlniteľného omylu predpokladá, že dotknutá osoba preukázala všetku náležitú starostlivosť vyžadovanú od bežne informovanej osoby (pozri bod 484 vyššie). Konštatovanie nedbanlivosti žalobkyne teda nevyhnutne vylučuje, že by z jej strany išlo o ospravedlniteľný omyl.

645 Treba teda zamietnuť aj piatu časť piateho žalobného dôvodu, ako aj piaty žalobný dôvod v celom rozsahu.

646 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, treba žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

647 Podľa článku 134 ods. 1 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže žalobkyňa nemala vo veci úspech, je opodstatnené zaviazať ju na náhradu trov konania v súlade s návrhom Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (piata komora)

rozhodol takto:

1. Žaloba sa zamieta.

2. Marine Harvest ASA je povinná nahradiť trovy konania.

Dittrich Schwarcz Tomljenović

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 26. októbra 2017.

Podpisy

Obsah

I. Okolnosti predchádzajúce sporu 1

A. Nadobudnutie spoločnosti Morpol žalobkyňou 2

B. Fáza pred oznámením 2

C. Oznámenie a rozhodnutie o povolení koncentrácie s výhradou dodržania určitých záväzkov 3

D. Napadnuté rozhodnutie a konanie, v ktorom bolo prijaté 4

II. Konanie a návrhy účastníkov konania 5

III. Právny stav 6

A. O prvom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom bola v napadnutom rozhodnutí zamietnutá uplatniteľnosť článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 6

1. O prvých troch častiach prvého žalobného dôvodu 7

a) Úvodné pripomienky 7

b) O uplatniteľnosti článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 9

1) O skutočnosti, že na predmetnú koncentráciu sa znenie článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 nevzťahuje 9

2) O argumentácii žalobkyne založenej na údajnej existencii jedinej koncentrácie 11

i) Úvodné pripomienky 11

ii) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s konsolidovaným oznámením o právomoci 13

iii) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s judikatúrou Všeobecného súdu a rozhodovacou praxou Komisie 14

iv) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s odôvodnením 20 nariadenia č. 139/2004 18

v) O tvrdeniach žalobkyne, že stanovisko Komisie je v rozpore s praxou v členských štátoch 18

vi) O tvrdeniach žalobkyne, že Komisia nesprávne vyložila zmysel článku 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 20

2. O štvrtej časti prvého žalobného dôvodu založenej na tom, že žalobkyňa postupovala v súlade s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 139/2004 28

B. O druhom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení v rozsahu, v akom sa v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že žalobkyňa sa dopustila nedbanlivosti 28

C. O treťom žalobnom dôvode založenom na porušení všeobecnej zásady *ne bis in idem* 35

1. Úvodné pripomienky k vzťahu medzi článkom 4 ods. 1, článkom 7 ods. 1 a článkom 14 ods. 2 písm. a) a b) nariadenia č. 139/2004 35

2. O uplatniteľnosti zásady ne bis in idem v prejednávanej veci 37

3. O tvrdeniach žalobkyne týkajúcich sa súbehu porušení 41

D. O štvrtom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení, ku ktorému došlo pri uložení pokút žalobkyni 44

1. O prvej časti založenej na porušení zásad právnej istoty a nullum crimen, nulla poena sine lege 44

2. O druhej časti založenej na porušení všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania 46

E. O piatom žalobnom dôvode založenom na zjavnom nesprávnom právnom a skutkovom posúdení a na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokút 52

1. O prvej časti založenej na nedostatočnom odôvodnení stanovenej výšky pokuty 52

2. O druhej časti založenej na nesprávnom posúdení závažnosti údajných porušení 56

a) O zohľadnení nedbanlivosti žalobkyne 57

b) O zohľadnení existujúcich vážnych pochybností o zlučiteľnosti transakcie s vnútorným trhom 57

c) O zohľadnení skorších rozhodnutí týkajúcich sa žalobkyne a ďalších spoločností 62

1) O zohľadnení veci, v ktorej bolo vydané rozhodnutie Pan Fish/Fjord Seafood 63

2) O zohľadnení vecí týkajúcich sa ďalších spoločností 64

3. O tretej časti založenej na nesprávnom posúdení dĺžky trvania údajného porušenia 65

4. O štvrtej časti založenej na neprimeranosti pokuty 68

a) O prvej výhrade založenej na tom, že pokuta presahuje rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie sledovaného cieľa 68

b) O druhej výhrade založenej na tom, že pokuta je neprimeraná vzhľadom na dĺžku trvania a závažnosť údajných porušení 69

c) O tretej výhrade založenej na tom, že pokuta je neprimerane vysoká a musí byť znížená . 69

5. O piatej časti založenej na tom, že v napadnutom rozhodnutí nie sú správne zohľadnené poľahčujúce okolnosti 74

O trovách 75